

Giới thiệu Quyển Rũ Thần Tình Yêu

Truyện Quyển Rũ Thần Tình Yêu của tác giả Thoan Tử kể về cặp đôi oan gia thư ký Hàn Dĩ Chân và ông chủ Hạ Quang Hi.

Không ai hiểu rõ mùi vị yêu đơn phương hơn Hàn Dĩ Chân, dù sao có một ông chủ đẹp trai tuấn mĩ như thần tình yêu, ai có thể tâm như nước lạnh? Hơn nữa mặc dù anh nóng nảy dễ giận, động một chút là sa thải cô, chỉ là bộ dáng thật lòng hối cải khi tìm cô trở về, dù sao vẫn không khỏi làm cô mềm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Giới thiệu:

“Hàn Dĩ Chân, cô, bị sa, thải, ——” lần thứ N, Hạ Quang Hi “lại” sa thải thư kí Hàn!

Nhưng đừng tưởng rằng anh ông chủ này thật oai phong, bởi vì rất nhanh anh sẽ lại tìm cô trở lại, sau đó sẽ lập lại khuôn mẫu như vậy.

Ai bảo anh không thể thiếu cô? Không có cô giữ chức thư ký này, cuộc sống của anh hỗn loạn một đống, làm ông chủ thật bất lực.

Hết lần này tới lần khác tích cách thành thật không sợ đắc tội ai của cô không thay đổi, thì thế nào anh cũng sẽ nổi giận. Đối với cô, anh vừa yêu vừa hận lại không biết làm thế nào

Không ai hiểu rõ mùi vị yêu đơn phương hơn Hàn Dĩ Chân, dù sao có một ông chủ đẹp trai tuấn mĩ như thần tình yêu, ai có thể tâm như nước lạnh?

Hơn nữa mặc dù anh nóng nảy dễ giận, động một chút là sa thải cô, chỉ là bộ dáng thật lòng hối cải khi tìm cô trở về, dù sao vẫn không khỏi làm cô mềm lòng.

Chỉ là không bao lâu bệnh cũ của anh lại tái phát, lại nói cô bất nam bất nữ không có sức quyến rũ chút nào?! Rất tốt, lúc này chọc cô phát bực, cô thật sự đi cho anh xem!

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 1.1

Phòng thư kí to như vậy không có một bóng người.

Nói tiếp với phòng thư kí là phòng làm việc của Tổng giám đốc cửa hoàn toàn rộng mở, hiện ra không gian to gấp mấy lần phòng thư kí, trên thực tế, bên trong có chừng 30 bình (*).

(*): 坪=3.3058 m² dùng trong xây dựng

Chỉ là phòng làm việc của một người chiếm nửa lầu, nói ra có chút xa xỉ, nhưng xa xỉ này cũng phải trả giá rất lớn, đây tức là hao phí vô số phí bảo quản và phí vệ sinh, những thứ này đều là thứ Hạ Quang Hi gánh được, nhưng anh không gánh được chính là cả phòng yên tĩnh.

Không có một chút âm thanh.

Anh ngơ ngác nhìn vách tường.

Không có cà phê, cũng không có trà, chỉ có đồng hồ để bàn trong góc không ngừng đung đưa, tích tắc nhắc nhở anh thời gian trôi qua.

“Reng ~ reng ~”

Ách, cũng không đúng.

Điện thoại trên bàn vang lên không ngừng, nhưng anh vẫn giờ chân cao cao, không muốn phản ứng chút nào. Trước kia mỗi khi điện thoại vang lên, nhất định đều có người nhận, dùng âm thanh ngọt ngào lễ phép thăm hỏi đối phương là ai, sau khi lọc qua lại chuyển cho anh, nhưng hôm nay --

Anh nhìn phòng thư kí dọn dẹp chỉnh tề ngoài cửa.

Không có gì cả! Không có ai pha cà phê cho anh, cũng không còn người dọn dẹp bàn cho anh, phòng làm việc của anh quả thật lộn xộn như chuồng heo.

Rất yên tĩnh.

Hạ Quang Hi ỉu xiu nằm ngửa trên ghế da, hai chân để lên bàn, đung đưa thành ghế qua qua lại lại, thế nào cũng dao động không thể rũ bỏ tâm trạng.

Điện thoại trên bàn liễu mạng vang lên, thế nhưng anh vẫn không cảm thấy hứng thú nghe điện thoại. Kể từ sau khi Hàn Dĩ Chân nghỉ việc, hẳn chính là đáng về đạo đức như thế, đối với chuyện gì cũng không hăng hái.

Có thể như đại ca anh thường nói không: già rồi, cũng không chơi được nữa rồi.

Hạ Quang Hi đứng lên than thở, lúc này nơi xa truyền đến một hồi âm thanh đóng mở cửa, anh thậm chí đã lười đến không muốn đoán người tới là người nào, dù sao chỉ cần không phải âm hồn, anh đều không sao cả.

Kết quả người tới không phải âm hồn, nhưng bước chân lại nhẹ như âm hồn, chỉ thấy sau khi anh ta lặng lẽ dừng lại một lát trước phòng thư kí, chuyển sang bước tới phòng làm việc của Hạ Quang Hi, đi vào đã nhìn thấy Hạ Quang Hi ỉu xiu nhìn chằm chằm trần nhà, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra.

“Hàn tiểu thư lại nghỉ việc rồi hả?” Tay Hạ Vũ Hi cảm văn kiện rất dày, nhìn một cái cũng biết là muốn đặt lên bàn Hạ Quang Hi, nhưng lại không tìm được chỗ có thể để, trên bàn chất đầy đồ.

“Đứng!” Hạ Quang Hi uể oải trả lời em họ của anh, Hạ Vũ Hi không thể làm gì khác hơn là đặt tài liệu ở ghế sa lon cách đó không xa, tránh khỏi làm dơ.

“Lại là anh sa thải cô ấy?” Hạ Vũ Hi nhìn quanh phòng làm việc một vòng, không phải sòn sót lại lon bìa rỗng thì là bát đĩa đợi rửa sạch, tình hình vô cùng thê thảm.

Hạ Quang Hi gật đầu một cái, dù sao chuyện này đã sớm không phải chuyện mới. Anh suốt ngày sa thải cô, lại suốt ngày đến tìm cô trở lại, cũng mau thành chuyện cười quốc tế rồi.

“Anh cũng không tìm người đến quét dọn ư, nhất định phải làm cho bản thể này?” Giống như một bãi rác khổng lồ, Hạ Vũ Hi cũng đã lấy khăn tay ra bịt mũi rồi.

“Không có.” Anh lười. “Dù sao cũng không có ai sẽ ở bên tai anh niệm kinh, anh rảnh rồi tìm việc làm gì, tự tìm phiền toái sao?”

“Anh thật đúng là kỳ quái.” Hạ Vũ Hi liếc anh một cái, đi tới bàn trà bên sofa, sau khi khom lưng đưa tay sờ mặt bàn một cái thì cau mày.

“Hàn tiểu thư rời khỏi ít nhất một tuần lễ đi?” Anh phui bụi trên ngón tay, bọn nó còn có thể bay, thật khoa trương.

“Vừa vặn tốt -- làm sao em biết?” Đối với Hạ Vũ Hi tiên tri bất ngờ, Hạ Quang Hi chỉ có thể nói bội phục bội mắt, quả thật chính là máy đo.

“Từ độ dày bụi bám phán đoán.” Hạ Vũ Hi trả lời. “Chỉ có một tuần lễ chưa lau bàn, mới có thể tích lũy bụi dày như vậy, phòng làm việc của anh lộn xộn như chuồng heo.”

Lời bình này thật đúng trọng tâm, Hạ Quang Hi cũng không có ý phản bác. Anh kinh ngạc chính là Hạ Vũ Hi lại có thể phán đoán chuẩn xác không sai lầm thời gian thư ký rời khỏi, không hồ là quái thai.

“Anh sẽ tìm người quét dọn.” Hạ Quang Hi trả lời qua loa với Hạ Vũ Hi.

“Vậy tốt nhất.” Hạ Vũ Hi gật đầu, anh ghét nhất dơ dáy môi trường dơ bẩn.

“Vốn là em là muốn sau khi giao tài liệu cho anh, sẽ cùng Hàn tiểu thư lấy tài liệu lần tổ chức hội nghị cần dùng đến. Cô ấy đã chuẩn bị trước đó.” Chỉ là xem ra không cần nữa, thư kí Hàn không có ở đây, anh thì chẳng khác nào phế nhân, hỏi anh cũng như không.”

Chỉ cần là người làm việc ở tập đoàn Hạ thị đều biết, Hạ Quang Hi căn bản là sống ngu ngốc. Cũng không phải anh sẽ không chăm sóc cuộc sống của mình, chỉ là về mặt làm việc, cần thiết anh đều giao cho Hàn Dĩ Chân xử lý, mình chuyện gì cũng không quan tâm. Cũng vì vậy chỉ cần cô không ở đây, anh liền thảnh thơi, hoàn toàn rơi vào trạng thái người hoang dã, giống như rầu hôm nay của anh, cũng chưa có cạo sạch.

Hạ Quang Hi nhún nhún vai, bộ dạng xấu bi thương đến chết tâm, thấy chân mày Hạ Vũ Hi cũng đã nhíu lại.

“Như vậy em đi đây.” Thư kí Hàn không có ở đây, tài liệu cũng sẽ không tự mọc ra, chờ lâu vô ích, dứt khoát đi.

“Đi thông thả.” Hạ Quang Hi vẫn là bộ dạng không có đức hạnh kia, hoàn toàn mất hết hứng, người không biết còn tưởng rằng anh bị bạn gái đá, mà không phải là sa thải thư ký.

Hạ Vũ Hi rút ra tờ giấy lau bụi trên ngón tay, nhìn anh họ anh ngăn người thăm nghĩ: thật ra thì quan hệ của bọn họ sao với người yêu không sai biệt lắm, chỉ là vì diện hơn.

Anh lau ngón tay xong, khi ném giấy lau vào thùng rác lại nghĩ: Người ngoài thấy rất rõ, người có liên quan thì không thấy rõ, đây chẳng phải đây chính là điểm mù của tất cả người rơi vào yêu đương trên đời sao?

“Chùng nào thì anh tìm cô ấy trở về?” Chỉ là chuyện tình cảm của người khác anh không xen vào, anh chỉ quan tâm lúc nào thì có thể lấy được phần tài liệu tổ chức hội nghị kia.

“Càng sớm càng tốt.” Nói thì nói như vậy, nhưng Hạ Quang Hi hoài nghi mình có thể hạ mình đi tìm cô trở lại không, nhất định sẽ bị cô giáp mặt liền cười nhạo.

“Vây thì tốt.” Nghe anh nói như vậy, Hạ Vũ Hi yên tâm hơn nhiều. Không có thư kí Hàn thật rất bất tiện, cô là một phần tử không thể thiếu của tập đoàn Hạ thị, anh họ anh có thể tỉnh lại không liền trông chờ vào cô rồi.

Sau khi nhún nhủ xong, Hạ Vũ Hi xoay người muốn đi --

“Đứng rồi.” Anh đột nhiên nhớ tới một chuyện, lại quay đầu.

“Hả?” Hạ Quang Hi theo ánh mắt của em họ nhìn mình, không biết mình không đứng chỗ nào, em họ của anh tại sao nhìn anh giống người ngoại tình?

“Anh hôm nay thất cả vạt, thật xấu xí, hoàn toàn không hợp với áo sơ mi của anh.” Anh họ mặc dù không ngoại tình, nhưng không khác biệt gì với người ngoại tình, màu xanh lá cây đậm phối với màu xanh dương đậm, đây là triết học phối quần áo gì vậy?

“Hả?” Hạ Quang Hi cúi đầu nhìn bản thân.”Anh biết rồi, anh sẽ cải thiện.” Anh thật chịu đủ em họ của anh.

“Em họ, mọi việc coi trọng hoàn mỹ, một chút tỳ vết nào cũng không cho phép có, cuộc sống còn có gì thú vị?”

Hạ Vũ Hi giương cao lông mày, cái này với niềm vui thú không liên quan, mà là vấn đề nguyên tắc. Trùng hợp anh coi trọng nguyên tắc nhất, phải biết trên cái thế giới này có rất nhiều chuyện không thể thỏa hiệp, không thể tùy tiện cho qua.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương 1.2:

“Anh nhanh đi tìm thư kí Hàn trở về.” Cũng chỉ có cô chịu được chăm sóc anh họ giống như người mẹ già, cô thậm chí còn đeo caravat giúp anh họ.

“Được rồi được rồi, anh biết rồi, anh đợi lát nữa liền đi.” Trừ Hàn Dĩ Chân ra, người bạn lâu năm nhất của Hạ Quang Hi cũng chỉ có người em họ này. Không đặc biệt yêu thương nhớ nhung người khác, nhưng trình độ phiến toái ngay cả Thượng Đế cũng sẽ nổi điên, ít nhất, anh cũng đã điên rồi.

“Ừ.” Hạ Vũ Hi lại xoay người một lần nữa trước khi anh họ nổi điên, lập tức liền rời khỏi phòng làm việc của anh họ.

Hạ Quang Hi thở nhẹ một hơi, nghĩ thầm anh thật là đủ chống đỡ, tại sao muốn duy trì kết giao với người em họ này, khoảng năm giờ phải tổ chức hội nghị

“Còn nữa, anh Quang Hi.”

Khó khăn lắm Hạ Quang Hi mới tiến được ôn thần đi, làm sao biết ôn thần lại đột nhiên xoay người, nhún mày nói với anh --

“Nếu như thư kí Hàn trở lại, nhớ nhắc cô ấy lau sạch cửa, rất dơ.” Dứt lời, Hạ Vũ Hi rút cuộc hoàn toàn rời khỏi, Hạ Quang Hi đã ngốc đến không thể nói chuyện.

fmxfnxfnxfnxfnxfnxfnx

Hoàn cảnh gia đình Hàn Dĩ Chân rất bình thường, nói là thường thường bậc trung, thật ra thì khổ hơn.

Thời đại học của cô, là dựa vào chính mình đi làm thêm khắp nơi. Xe của cô, cũng là xe second-hand tự mình dành dụm tiền nhiều năm mua lại, lại bởi vì trong nhà không có chỗ đậu xe, thường thường bị kéo đi. Gần một năm qua cô đã không lái xe đi làm, dùng xe để ở một tòa nhà không an toàn chuyên cho người ta thuê xe đỗ xe, cô còn phải lo lắng có một ngày tòa nhà có thể sụp xuống hay không, vừa vặn đề bẹp xe cô, đến lúc đó cô có thể không cần đóng thuế môn bài (*), thuế nhiên liệu, trực tiếp sảng giọng với chính phủ: xe của cô đã báo hỏng, cảm ơn.

(*):Thuế môn bài là một sắc thuế trực thu và thường là định ngạch đánh vào giấy phép kinh doanh (môn bài) của các doanh nghiệp và hộ kinh doanh. Thuế môn bài được thu hàng năm. Mức thu phân theo bậc, dựa vào số vốn đăng ký hoặc doanh thu của năm kinh doanh kế trước hoặc giá trị gia tăng của năm kinh doanh kế trước tùy từng nước và từng địa phương.

Gia cảnh của cô thật rất bình thường, chỉ cần là người quen biết cô đều biết.

Nhà cô nằm ở một tòa nhà cũ kĩ trong ngõ nhỏ, một bên leo cầu thang, một bên còn phải cẩn thận trượt chân, nếu xui xẻo chút, còn có thể bị nước mưa trên trời giáng xuống đánh tới, bởi vì không biết ống nước tầng nào hư, tí tách tí tách.

Gia cảnh của cô thật sự hết sức, hết sức bình thường, nhưng cuộc sống lại rất hạnh phúc.

Cô có một người mẹ lạc quan, khuôn mặt tươi cười cả ngày, cho dù con gái bị người khác sa thải cũng không sao cả, còn có thể nhiệt tình chào hỏi ông chủ của cô.

“Hạ tiên sinh, cậu lại tới tìm con gái tôi à?”

Hạ Quang Hi khó khăn lắm mới lấy hết dũng khí đến ấn chuông nhà Hàn Dĩ Chân, kết quả cô không có ở đây, là mẹ cô ra mở cửa, vừa thấy anh liền cười hỏi.

“Đúng vậy, mẹ Hàn, con lại tới tìm cô ấy.” Nét mặt của Hạ Quang Hi có chút ngượng ngùng, anh giống như vậy ra ra vào vào nhà cô đã nhiều lần, già trẻ nhà cô đều biết anh.

“Lại muốn tìm con bé trở về làm?” Mẹ Hàn cực kì không nể mặt vạch trần anh, anh ách hồi lâu gật đầu một cái, gãi gãi đầu, nhìn ra được anh thật sự vô cùng ngại ngùng.

“Nhưng con bé đã có việc làm rồi.” Mẹ Hàn mặc dù đã quen thuộc trò chơi “Ngươi chạy ta đuổi” này của bọn họ, nhưng lần này có vẻ khó giải quyết, con gái bà đã đi làm.

“Vậy?” Hạ Quang Hi ngạc nhiên, chỉ mới nghỉ việc một tuần, cô liền tìm được công việc mới, làm sao nhanh- như vậy?

“Cậu biết Chân Chân nhà chúng tôi rất chịu khó, làm việc lại nghiêm túc, muốn tìm việc không phải là việc gì khó.” Mẹ Hàn mặc dù ngoài mặt cười, nhưng kỳ thật ít nhiều đối với chuyện Hạ Quang Hi động một chút là sa thải con gái bà, trong lòng có phần hơi khó chịu một chút, nói ra những lời này, giọng điệu cũng đặc biệt nặng nề.

“Con biết, mẹ Hàn, là con không đúng.” Hành vi ngày thường Hạ Quang Hi có chút bừa bãi, nhưng lúc đối mặt trưởng bối vẫn còn mấy phần tôn trọng, điểm này trong mắt trưởng bối thấy rõ, ít nhiều có tác dụng bù lại chút, cũng tương đối bằng lòng chỉ đường cho anh.

“Nhưng mà chỗ làm việc lần này thật sự cách nhà chúng tôi rất gần, ngay tại tiệm cơm đầu ngõ, cậu có thể tới tìm con bé.”

“Thật vậy chăng?” Hạ Quang Hi có chút bất ngờ trước hành động của trưởng bối, anh còn tưởng rằng mình rất không có nhân duyên!

“Đương nhiên là thật.” Mẹ Hàn mỉm cười. “Con bé chắc cũng sắp tan ca, ông chủ hi vọng con bé có thể làm cả ngày, con bé lại kiên trì chỉ giúp nửa ngày, thật sự quá cố chấp!”

Ý trưởng bối là, không biết cô đợi cơ hội gì? Nếu như Hạ Quang Hi nghe hiểu được, nên lập tức đi tìm cô, tránh cô thật sự gật đầu làm cả ngày, đến lúc đó thì phiền toái.

“Con lập tức quá đi tìm cô ấy.” Hạ Quang Hi gật đầu như thu được vật báu, sau đó mẹ Hàn cũng rất vui mừng, ít nhất con gái nàng không phải làm việc cho một tên ngốc.

Tất cả kết quả viếng thăm lần thứ n đều là vui vẻ, mỗi người đều có thu hoạch, trừ Hàn Dĩ Chân làm việc ở tiệm ăn sáng trên đường phố, tất cả đều rất tốt, hiện tại liền xem công phu miệng của anh.

Hạ Quang Hi luôn luôn rất có lòng tin với công phu miệng của mình, nhưng đụng phải Hàn Dĩ Chân anh chính là không có cách nào, cô không cần nhắc chút nào lời nói thật có lúc còn độc hơn ác ý công kích.

Đối với Hàn Dĩ Chân, Hạ Quang Hi có thể nói là vừa yêu vừa hận lại không biết làm thế nào. Anh yêu sự chuyên tâm và kiên trì của cô; hận cô luôn không nể mặt anh, kiên trì muốn nói thật; bắt đắc dĩ chính là anh không thể một ngày không có cô, chỉ cần cô không ở đây một ngày, tất cả sẽ lộn tùng phèo, hoàn toàn mất quy tắc.

Hạ Quang Hi không biết bên nào tệ hơn; là mất đi quy tắc, hay là lại quay đầu lại tìm cô? Bọn họ ngươi chạy ta đuổi như vậy không biết đã chơi đùa mấy lần, cho dù có người xem, cũng sớm một chút tan cuộc, bọn họ vẫn còn chưa biết mệt.

Càng tệ hơn chính là, trò chơi này đã chơi qua n lần rồi, anh làm sao cũng chơi không lên tay. Mỗi lần nghĩ đến cầu xin cô trở về đều giống như muốn mạng anh, nhưng nếu không cầu xin cô trở về, mọi người lại muốn mạng của anh. Giống như Vũ Hi cũng đã đưa ra cảnh cáo, anh không tìm Hàn Dĩ Chân trở về, em ấy sẽ tự mình đến tìm cô, trực tiếp xách cô về làm thư ký.

Ai! Thật không biết tại sao Vũ Hi lại yêu thích thư kí của hắn như thế, hoàn toàn không có đạo lý.

Dựa theo chỉ thị của mẹ Hàn, Hạ Quang Hi đi tới đầu ngõ, nhìn thấy bóng dáng bận rộn của Hàn Dĩ Chân, đột nhiên hiểu tại sao.

Bởi vì cô có trách nhiệm, nghiêm túc, làm chuyện gì cũng rất cố gắng. Cho dù chỉ là lúc lương công việc tạm thời có thể vẫn chưa tới 100 đồng tiền, cô vẫn liệu mình cọ rửa, không bởi vì công việc lớn nhỏ, chức vị cao thấp mà giảm bớt chút nào, khó trách Vũ Hi sẽ yêu thích cô.

“Được rồi, Tiểu Chân. Em không cần liên tục lau một cái bàn, dừng lại thở một chút, uống một hớp nước.” Yêu thích Hàn Dĩ Chân hiển nhiên không chỉ Hạ Vũ Hi, bà chủ tiệm ăn sáng cũng thế.

“Không có vấn đề gì, chị Mỹ Ngọc.” Hàn Dĩ Chân cười lắc đầu. “Em lau sạch những cái bàn này trước, sau đó buổi trưa chỉ còn lại mình chị, chị mới có thể chuyên tâm bảo dưỡng quán.”

“Em thật chu đáo.” Bà chủ cảm khái. “Chỉ tiếc em không chịu làm cả ngày, nếu không chị có thể thoải mái hơn nhiều.”

“Nếu như mà em thật sự làm cả ngày, em sợ đến lúc đó chị không trả nổi tiền lương, còn phải mượn miệng đuôi em đi, quá phiền toái.” Hàn Dĩ Chân nói đùa với bà chủ.

“Em nha...!” Bà chủ cười lắc đầu. “Nếu như đến lúc đó chị thật sự không trả nổi tiền lương, cùng lắm thì tặng quán cho người làm, đỡ tốn tiền lương.”

“Vậy em vô duyên vô cớ liền kiếm được một cửa tiệm, lương tâm em sẽ bút rút.” Hàn Dĩ Chân dí dỏm trả lời.

“Nếu quả như thật sự biến thành như vậy, vậy thì đến lượt chị tới làm thuê rồi.” Theo những lời này của bà chủ, hai người cùng tuân ra tiếng cười, nhìn nhau một cái sau đó tiếp tục công việc.

Hạ Quang Hi đứng ở cách đó không xa không biết họ nói gì mà vui vẻ như vậy, nhưng rất hâm mộ cảnh tượng hoà thuận vui vẻ của họ, trước đây không lâu Hàn Dĩ Chân mới đứng trong phòng làm việc của anh, nghiêm túc nghe anh oán trách một ký giả chó săn nào đó, luôn viết ra một số bát quái quái lạ, hại anh không thể không ra mặt giải thích.

Lúc ấy cô cũng cầm khăn lau bàn làm việc của anh giống như vậy. Mỗi khi anh nói một câu, cô liền gật đầu một cái, gật đến cuối cùng, cô định cầm khăn lau lên uy hiếp anh nếu không im lặng, cô liền nhét khăn lau vào miệng anh, cũng thừa dịp lúc anh kinh ngạc quở trách anh.

Ai bảo anh phong lưu như vậy? Bị viết linh tinh đáng đời, hừ!

Cho tới bây giờ, anh vẫn không có cách nào quên đi biểu tình trên mặt mình lúc ấy, anh vậy mà lại bị thư ký của mình uy hiếp. Nhưng mà công nhận! Cô chính là lớn mặt như vậy, dám ngỗ nghịch với anh một lần lại một lần, bằng không thì anh cũng sẽ không mỗi lần đều bảo cô cút đi.

“Ah, người đàn ông đứng ở đó bên là ai vậy? Xem ra rất quen mặt.”

Có lẽ là anh cái chương ngại vật trên đường này quá bắt mắt, Hạ Quang Hi chỉ mới đứng ở gần tiệm ăn sáng mấy phút, bà chủ liền phát hiện ra anh, còn hỏi Hàn Dĩ Chân.

Hàn Dĩ Chân lập tức dừng động tác cọ rửa trên tay lại, ngẩng đầu nhìn hướng ngón tay bà chủ, một hồi lâu cũng nói không ra lời.

“A, chị từng thấy người này!”

Hàn Dĩ Chân vẫn không thể mở miệng giải thích, bà chủ liền kêu lên.

“Chị từng thấy người đàn ông này trong tin tức trên TV, hình như gọi là Hạ, Hạ gì đó.” Bởi vì tên của anh em họ nhà họ Hạ thật sự quá giống nhau, diện mạo được ít nhiều có chút tương tự, muốn phân biệt rõ ràng, thật sự phải tốn chút thời gian?

“Hạ Quang Hi, lão Nhị của tập đoàn Hạ thị], đặc biệt phụ trách mối này.” Hàn Dĩ Chân thay bà chủ nói hết lời, bà chủ mới chợt hiểu ra.

“Đúng đúng đúng, chính là người kia em nói!” Hai cô suy nghĩ hồi lâu. “Chỉ là.” Cô hoài nghi nhìn Hàn Dĩ Chân. “Làm sao em biết rõ ràng như vậy?”

“Bởi vì em là thư kí của anh ta.” Hàn Dĩ Chân nói.

“Hả?” Bà chủ há to mồm.

“Phải nói, trước kia em là thư kí của anh ta, một tuần lễ trước đã bị cách chức.” Cô lại bổ sung.

Bà chủ há to mồm.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 1.3:

“Em đoán anh ấy hẳn là tới tìm em.” Hàn Dĩ Chân lại nói, mà bà chủ hiển nhiên đã mất đi khả năng nói chuyện, con người không ngừng đảo qua đảo lại trên thân Hàn Dĩ Chân, hình như không thể tin được, mỗi sáng cô mua bữa sáng ở quán rồi bắt xe buýt đi làm mà lại là thư ký của người có tiền, ước chừng gần người được vài giây mới mở miệng.

“Anh ta đẹp trai hơn trên TV.” Hơn nữa còn là quý công tử giá trị con người vài tỷ, làm người khác rất bất ngờ.

“Anh ấy thật sự không ăn ảnh lắm” Hàn Dĩ Chân nhẹ nhàng trả lời, cũng hoài nghi dựa vào bộ dáng của Hạ Quang Hi, muốn bóp chết máy chụp hình hẳn không phải việc gì khó, nhưng rất kỳ quái, anh lại cứ cố tình không ăn ảnh, bản thân anh nhìn không tồi.

“Đây cũng là thật.” Bà chủ hồi hồn. “Nếu là đến tìm em, vậy đừng để người ta chờ lâu, nhanh đi!” Cô không hiểu giữa hai người bọn họ đã có chuyện gì, chỉ là thấy anh vẫn luôn gãi đầu, bộ dáng lúng túng đi vài bước lại lui mấy bước mà phán đoán, hai người bọn họ hẳn là có rất nhiều lời muốn nói, cô tốt nhất mau thả người.

“Nhưng còn mười phút mới một giờ.” Hàn Dĩ Chân không muốn chiếm dụng thời gian làm việc.

“Lúc này còn quan tâm thời gian? Người ta cũng tìm tới cửa rồi, còn không nhanh đi giải quyết.” Ngộ nhờ nếu anh nghĩ quần trong đầu giết đến trong tiệm, lúc đó mới phiền phức.

Mặc dù bà chủ liều chết thúc giục, nhưng Hàn Dĩ Chân chỉ là nhìn Hạ Quang Hi một cái, tiếp tục cúi đầu lau bàn.

“Không, em đợi đến một giờ.” Cô kiên trì.

“Tiểu Chân a. Ai!” Bà chủ không có cách nào, nhún nhún vai bày tỏ tùy ý cô, cũng tiếp tục đi làm việc.

Hạ Quang Hi vẫn như cũ đứng ở bên cạnh con đường lớn, nhìn từng cử động của Hàn Dĩ Chân. Hàn Dĩ Chân ngoài mặt mặc dù rất bận, nhưng mắt luôn vô ý liếc nhìn đồng hồ, xem từng giây từng phút nó đi qua.

“Một giờ rồi, em có thể tan việc.” Thời gian đến thật không dễ dàng, bà chủ nháy mắt mấy cái với Hàn Dĩ Chân, ám hiệu bọn họ nói chuyện tốt, Hàn Dĩ Chân cũng không hiểu nên nói cái gì.

“Vậy em đi trước đây, chị Mỹ Ngọc, có chuyện gì thì call em” Cô lấy khăn lau giao cho bà chủ, lo lắng dặn dò.

“Làm sao có chuyện gì? Trừ phi là gặp cướp.” Bà chủ cười ha ha. “Hơn nữa coi như thật sự gặp cướp, chị cũng sẽ không call em, chị sẽ gọi 110 báo án.”

“Chị Mỹ Ngọc.”

“Được rồi được rồi, em mau tan việc.” Không cho cô cơ hội do dự, bà chủ như là cướp, mới đẩy được Hàn Dĩ Chân ra khỏi tiệm ăn sáng, cô thiếu chút nữa không kịp lấy túi xách.

“Hello, Jeanie.” Cô mới bước ra khỏi cửa tiệm, bước chân của Hạ Quang Hi lập tức đuổi kịp, ngại ngần chào cô.

“Xin chào, Hạ tiên sinh.” Cô cũng chào lại, nhưng mà giọng điệu cũng rất lạnh. “Tìm tôi có chuyện gì không?”

“Ách.” Anh không biết mở miệng sao. “Tôi... phòng làm việc của tôi đã một tuần không có ai quét dọn, tích lũy một tầng tro bụi thật dày.”

Đây không phải là chuyện gì mới mẻ, mỗi lần chỉ cần cô không ở đây một ngày, phòng làm việc của anh sẽ biến thành bãi phế liệu khổng lồ, sau khi trở về lại muốn sạch gần chết.

“Anh hẳn không tìm thư ký mới?” Cẩm túi xách bằng vải lớn một tay đeo lên vai, Hàn Dĩ Chân nhấc chân lên rồi chạy lấy người.

“Tôi lười phải ứng tuyển, còn phải phỏng vấn, quá phiền toái.” Hạ Quang Hi chỉ đành phải theo sau.

“Giao cho quản lý nhân sự xử lý là được rồi, có gì phiền toái?” Anh cũng không phải là Hạ Vũ Hi, cần phải tự mình phỏng vấn thư ký, Hàn Dĩ Chân châm chọc.

“Cái này.” Bị cô chẹn họng như vậy, Hạ Quang Hi trong nháy mắt không lời nào để nói, chỉ đành gãi đầu.

“Cô biết tôi thích hợp tác với cô hơn, người khác tôi không quen.” Hạ Quang Hi nói lời này thì âm thanh khàn khàn, thậm chí có chút xấu hổ.

“Mới là lạ.” Hàn Dĩ Chân không cảm kích chút nào. “Anh hận tôi luôn làm trái lại với anh, luôn khiến anh mất mặt trước đài, cho nên thường sa thải tôi.”

“Tôi biết tính cách của tôi tương đối nóng.” Anh lúng túng giải thích. “Chỉ là cô cũng không thể phủ nhận cô thật sự rất lớn miệng, chuyện không nên nói cũng nói.”

“Cho nên tôi mới đề nghị anh đi tìm một thư ký tương đối hợp với tần số của anh, như vậy anh không cần ngày ngày sa thải người khác.” Một lần vát và suốt đời nhân nhả, thật tốt.

“Không người nào có thể phù hợp giống như cô liên tiếp theo hầu hạ tôi, chúng ta là trời sinh một đôi.”

Hạ Quang Hi bất ngờ thổ lộ, khiến bước chân của Hàn Dĩ Chân dừng lại tại chỗ, cách mấy bước, cùng Hạ Quang Hi đối mặt.

Cô biết anh không phải ý đó, tìm lại lay động rồi.

Cô biết anh chỉ đơn thuần là ở miêu tả sự thật. Hai năm qua cô tựa như người mẹ già chăm sóc anh, phục vụ anh, cái này hoàn toàn không liên quan gì đến tần số ở trên, anh chỉ chỉ là không muốn mất đi sự thoải mái như vậy mà thôi.

Tựa như bộ dạng tất cả thiếu nữ khắp thế giới dễ dàng rơi vào lưới tình, Hàn Dĩ Chân cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vẻ ngoài tuấn tú tính nghịch giống như Cupid của Hạ Quang Hi, liền rơi vào say mê sâu đậm. Cho dù sau này chứng minh anh chỉ là một người đàn ông bình thường, ở phương diện nào đó thậm chí có thể gọi là năng lực kém, cô vẫn không thay đổi dự tính ban đầu, vẫn trầm mê, hoàn toàn không có năng lực chống cự.

Hàn Dĩ Chân hiểu tâm tình và nhược điểm của bản thân rõ hơn ai khác, cũng không cho rằng mình có thể vượt qua những nhược điểm này, có thể nói, cô sẽ không đứng ở chỗ này, trái tim đập thình thịch thình thịch.

“Như thế nào, trở lại tiếp tục làm thư ký của tôi có được không?” Hạ Quang Hi không biết tâm ý thật sự của cô, rõ ràng biết sức quyến rũ của mình, vào lúc này lại lộ ra nụ cười bướng bỉnh, tăng cường phóng điện về phía cô.

“Cô là partner tốt nhất của tôi, tôi không thể không có cô.” Sau đó, anh lại không cẩn thận đánh trúng góc khuất yếu ớt nhất của đáy lòng cô, đó chính là yêu đơn phương anh.

Không có ai hiểu rõ được định nghĩa hai chữ “yêu đơn phương” này hơn Hàn Dĩ Chân (trong convert là đan luyện nên chỉ có hai chữ), hai năm qua cô vì hai chữ này mà chịu nhiều đau khổ, nhưng cô thủy chung không thể thoát được.

Cô tận mắt nhìn anh trêu chọc phụ nữ, giúp anh đặt hoa đặt nhà hàng, có thể nói những người bạn gái kia có một nửa là cô giúp anh đuổi, còn một nửa kia lại là dựa vào cô giúp anh bỏ rơi, cô đương nhiên là trợ thủ đắc lực nhất của anh.

“Có được không, Jeanie?” Nụ cười của anh tràn đầy sức hấp dẫn trí mạng. “Cô liền theo tôi trở về đi?”

Nghe rất giống người chồng đang cầu xin người vợ rời nhà bỏ đi, nói anh không thể không có cô, trời mới biết cô cũng chỉ là thư kí của anh.

Nghĩ đến mình là dễ dàng bị sa thải cỡ nào, Hàn Dĩ Chân thật sự không cam lòng, tay cầm chặt túi xách, lại tiến về phía trước.

“Jeanie!” Hạ Quang Hi sốt ruột, trước kia cô chưa bao giờ đối với anh như vậy, lần này không phải là đùa thật chứ?

“Jeanie!” Dưới tình thế cấp bách lúc anh bắt được cô bên đường. Rất mất mặt, nhưng rất hữu hiệu, cô quả thật dừng lại.

Cô không cho là đứng nhìn chăm chăm xuống dưới, Hạ Quang Hi lúng túng buông tay ra, lại gãi đầu, giống như không biết nên nói gì.

Hàn Dĩ Chân nhấc cao lông mày, nhìn chăm chăm anh một lúc lâu, xoay người.

Lần này, Hạ Quang Hi hoàn toàn bế tắc. Làm việc chung với cô hai năm, anh hiểu rõ hơn ai, một khi cô thật sự cố chấp, mười con ngựa cũng không tìm trở lại được.

Xong rồi, Hạ Quang Hi ảo não không thôi.

Xem ra, anh thật sự phải thay thư kí, anh nên làm gì bây giờ.

Theo bước chân của Hàn Dĩ Chân càng đi càng xa, sợ hãi trong lòng Hạ Quang Hi càng ngày càng sâu. Cô muốn qua đường lộ, vượt qua mặt đường theo anh nhìn rộng như Ngân Hà, về sau cô vĩnh viễn không quay đầu lại nữa hay không?

Xe cộ trên đường lộ gào rít bay nhanh, người đến người đi trên lộ đường, khoảng cách giữa hai người bọn họ càng ngày càng xa. Đèn đỏ tắt, đèn xanh sáng lên. Mắt thấy Hàn Dĩ Chân muốn vượt qua ban mã tuyến (*), nhưng một khắc cuối cùng quay đầu lại --

(*): đường kẻ vạch dành cho người đi bộ

“Cái cà vạt trên cổ anh thật xấu xí, hoàn toàn không phù hợp với áo sơ mi trên người anh.” Hàn Dĩ Chân vẫn có gì nói đó, Hạ Quang Hi lại cười.

“Tôi biết, Vũ Hi cũng nói như vậy.” Anh cười đến giống như có được cả thế giới.

“Anh ấy nhất định có khả năng thưởng thức cái đẹp.” Hàn Dĩ Chân gật đầu. “Anh phải học tập anh ấy nhiều hơn.” Chừ chuyện gì cũng trông cậy vào cô làm, cô sẽ mệt chết.

“Tôi biết.” Anh vẫn mỉm cười nói đúng, đáng vẻ ngoan vô cùng.

“Anh đều biết, nhưng anh cũng sẽ không đi làm” Cô giống như mẹ già quở trách anh, mà anh thế nhưng không cãi lại một câu, trên mặt chỉ treo một nụ cười thỏa mãn.

Đưa tay không đánh người mặt tươi cười.

Hạ Quang Hi đột nhiên trở nên ngoan như vậy, Hàn Dĩ Chân cho dù có nhiều uất ức hơn nữa cũng chẳng oán trách được, dứt khoát xoay người đi.

Thấy thế, Hạ Quang Hi lại sốt ruột.

“Jean--”

“Về sau đừng thất cái cà vạt kia nữa, ngày mai tôi giúp anh đổi một cái.” Hàn Dĩ Chân lặng lẽ bỏ lại những lời này, ngay sau đó sải bước qua đường lộ, để lại một mình Hạ Quang Hi ngẩn ngơ về phía bóng lưng của cô.

Ý của cô là?

Hưng phấn không thôi nhìn bóng lưng cao gầy mảnh mai của Hàn Dĩ Chân phía trước, Hạ Quang Hi cười, cảm thấy con đường phía trước tràn đầy hi vọng.

~Hết chương 1~

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thân Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 2.1

Sáu giờ sáng, thế giới mới từ trong sương mù thức tỉnh, ánh mặt trời mới từ góc của thành phố bộc lộ tài năng, báo hiệu một ngày mới lại tới.

“Xiui!” Theo tiếng bánh xe xẹt qua đường phố, cả thành phố đột nhiên chuyển động, chào buổi sáng với thế giới này.

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

Không chỉ nắng sớm, cũng không chỉ chiếc xe chạy qua lại, mọi người hoặc là học sinh, hoặc là đi làm, chạy đuổi theo xe buýt, cũng chào hỏi lẫn nhau, một ngày tốt đẹp từ đây bắt đầu.

Bây giờ sáng, thành phố vừa mới từ trong trạng thái dừng hình ảnh từ từ chuyển động, Hàn Dĩ Chân đã bắt đầu một ngày bận rộn của cô.

Cô liền đến tiệm ăn sáng từ rất sớm mua bữa sáng cùng bà chủ, thuận tiện nói xin lỗi, cô không thể tiếp tục làm việc. Bà chủ cười trả lời, nếu có ông chủ đẹp trai như vậy chạy đến đầu ngõ cầu xin bà, bà cũng sẽ không chút do dự theo sát anh, bảo cô không cần để ý.

Dù vậy, Hàn Dĩ Chân vẫn cảm thấy áy náy, liên tục nói xin lỗi bà chủ, rồi vội vàng vàng cầm bữa sáng đuổi theo xe buýt. Thật vất vả mới bắt kịp xe buýt, đến công ty, cô lại lập tức lấy chìa khóa riêng ra trước, mở cửa phòng làm việc của Hạ Quang Hi ra, thiếu chút nữa bị mùi thối trước mặt hun cho bất tỉnh, cả gian phòng làm việc quả thật như thùng rác khổng lồ.

Đỡ túi xách xuống, xắn tay áo lên, Hàn Dĩ Chân thuần thục cầm lon bia rỗng đầy đất, từng bước từng bước nhặt lên ném về phía thùng rác, đồng thời phỏng đoán bọn chúng rốt cuộc để bao lâu rồi? Tiếp theo, cô lại đến bàn dọn dẹp chén không đồng quảng một cái, tây ném một cái, trong đó còn có chút mồi meo, người không biết còn có thể cho rằng đến bãi bãi rác nhặt về, mà không phải phòng làm việc sang trọng của doanh nghiệp đa quốc gia.

Anh cũng thật là kỳ quái.

Thu dọn xong cái bàn, rửa sạch hết bát đĩa, Hàn Dĩ Chân nghĩ không ra hình dáng nào bộ của Hạ Quang Hi là như thế nào? Rõ ràng ký hợp đồng dài hạn với công ty vệ sinh, mà lại không cho đối phương phái người quét dọn sạch sẽ phòng làm việc của anh, chính xác là -- sáu người.

Chỉ là oán trách thì oán trách, Hàn Dĩ Chân vẫn đặc biệt quét dọn làm tròn trách nhiệm. Một giờ qua đi, phòng làm việc đã khôi phục thành trạng thái sạch sẽ sáng ngời một tuần trước, tất cả mọi thứ đều đã ngay ngắn chỉnh tề. Cô thậm chí còn chú ý tới bụi bẩn tích lũy trên tay cầm cửa, cầm dụng dịch tẩy rửa lên cọ rửa sạch sẽ sau đó mới đánh sắp lên, tay cầm cửa làm bằng đồng thau trong nháy mắt lóe sáng giống như mới, lúc này Hàn Dĩ Chân mới hài lòng dùng tay.

Được rồi, công việc vệ sinh hoàn tất, hiện tại nên kiểm tra tăng làm việc một chút.

Hàn Dĩ Chân không xác định thời gian cô rời khỏi này, Hạ Quang Hi sẽ ghi chép lại chuyện quan trọng của công ty không, anh bình thường chẳng muốn cầm bút.

Thật may là, lần này cô vô cùng may mắn. Chẳng muốn của Hạ Quang Hi dường như có thể ra nước ngoài thi đấu, lại có thể ở bên trong bản nhật ký trống rỗng, viết xuống một dòng chữ xiên xiên vẹo vẹo: 10h sáng họp với Vũ Hi.

Nói một cách khác, sáng sớm hôm nay có một buổi hội nghị phải tiến hành, cô phải chuẩn bị cho sớm mới được.

Tự mình trở lại phòng làm việc, rút hồ sơ từ trong tủ hồ sơ ra, Hàn Dĩ Chân đã sớm chuẩn bị. Một tuần trước, cô vừa chuẩn bị xong hết tất cả tài liệu của buổi hội nghị liên bị sa thải. Hôm nay rốt cuộc tới kịp rồi đồng chúng nó, còn kịp hội nghị.

Hàn Dĩ Chân vô cùng cẩn thận rút hồ sơ đã chuẩn bị ra sửa sang lại lần nữa. Hôm nay phải họp chính là hội nghị tiêu thụ, nhằm vào công ty Hạ Vũ Hi mới nghiên cứu ra một máy tính xách tay, thảo luận chuyện làm kênh TV mua sắm trước đó, vì vậy phải đặc biệt cẩn thận.

Bởi vì cô đã là lão luyện, làm chuyện trừ sạch sẽ gọn gàng, còn cực kỳ hiệu quả. Không tới một giờ liền phân loại xong tất cả hồ sơ, một phần một phần cất kỹ, hiện tại chờ họp.

Chín giờ bốn mươi.

Hàn Dĩ Chân bận rộn một buổi sáng, không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy. Thật vất vả chờ đến cơ hội tạm nghỉ, kim đồng hồ trên tường chỉ sắp tới mười giờ, Hạ Quang Hi còn chưa tới.

Rất tốt, anh sắp muộn rồi.

Khẽ nhú mày về phía đồng hồ treo tường, Hàn Dĩ Chân đánh cược không được bao lâu, sẽ nhìn thấy Hạ Quang Hi vội vàng vàng xông tới, kêu trời kêu đất cứu mạng.

“Nguy rồi, sắp không kịp rồi!”

Quả nhiên, cô vừa mới nghĩ như vậy, Hạ Quang Hi tựa như một cơn gió bay vào phòng làm việc, vừa tiến đến liền bắt đầu kêu to.

“Jeanie, cô mau giúp tôi nghĩ cách, đáng về tôi đây không thể gặp người khác!”

Hạ Quang Hi sờ đi sẽ khăn trương như thế không phải là không có đạo lý, chỉ thấy áo sơ mi trên người anh vung về đến lộn xộn rối tung, tóc hỗn loạn giống như tổ chim, trong giày da trước mặt vỡ còn thiếu một chân, giống như bị khoản nợ ép tới không thể không đi làm trốn nợ cả đêm, bộ dáng thê thảm không nỡ nhìn.

“Đánh răng chưa?” Không cần hỏi, anh tám phần mới từ trên giường một người phụ nữ bỏ dậy, lại vội vã chạy tới công ty.

“Còn chưa.” Cô đã đoán đúng, ngày hôm qua đại chiến 300 hiệp với Nicole, mãi cho đến rạng sáng mới ngủ, đâu còn kịp đánh răng?

“Đi theo tôi.” Cô tiện tay bắt lấy vạt áo sơ mi của anh, vừa lôi vừa kéo, kéo anh đến trước một cái nút bí ẩn. Tiếp theo cô dùng sức nhấn nút, đã nhìn thấy một phòng nhỏ toàn dụng cụ, giống như làm ảo thuật vậy từ trong vách tường xuất hiện, thì ra là căn phòng bí mật riêng của Hạ Quang Hi.

“Anh chỉ có 5 phút rửa mặt chải đầu, xin làm mau.” Vừa tiến vào phòng tắm, Hàn Dĩ Chân lập tức đưa dụng cụ rửa mặt cho anh, Hạ Quang Hi ngoan ngoãn như một chú cún.

Khi anh đánh răng rửa mặt, Hàn Dĩ Chân cũng không còn nhàn rỗi, mở tủ quần áo của anh ra, lấy ra một cái áo sơ mi màu lam nhạt, nữa lấy ra một cái cà vạt màu vàng kim hình hình học kết hợp, đưa chúng nó cùng nhau đặt lên giường.

“Tắm xong!”

Hàn Dĩ Chân vừa mới xử lý hết trang phục hôm nay của anh, lấy ra bàn ủi hơi nước, chỉ nghe thấy Hạ Quang Hi ở trong phòng tắm kêu quỵ, cô đành phải trở lại phòng tắm.

“Giúp tôi cạo râu.” Sau đó, anh lại rất vô sỉ mà đưa kem và dao cạo râu giao cho cô, rõ ràng muốn cô hoàn toàn làm thay.

Hàn Dĩ Chân cũng không oán trách, dù sao oán trách cũng vô dụng, anh chính là kiên quyết ý lại vào cô, hơn nữa dao cạo râu cô dùng thuận tay hơn anh, lần trước tự anh cạo râu liền không cẩn thận bị xước mặt, sau đó cô còn phải giúp anh thoa thuốc mấy ngày, ngược lại càng phiền toái hơn.

Cô nhận lấy kem cạo râu trước, vẽ loạn lên cằm anh, sau đó mới nhận lấy dao cạo râu, thời điểm chuẩn bị giúp anh cạo râu, mới phát hiện anh đang cười.

“Cười cái gì?” Mau mau không còn kịp nữa rồi, còn cười được.

“Không có gì.” Anh thử khép miệng lại. “Tôi chỉ là nhớ mấy ngày qua đó, tôi đều dùng dao cạo râu bằng điện, cũng không cách nào cạo sạch sẽ.”

“Dùng tay vẫn tốt hơn, chỉ là phải có kỹ xảo.” Cô tùy việc mà xét, bắt đầu thiên hạ đệ nhất đao.

“Ừ.” Anh đồng ý, thật là vui mừng cô lại trở về bên cạnh anh, thân mật giúp anh cạo râu.

Ngày cô không có ở đây, tựa như địa ngục.

Hạ Quang Hi không thể không thừa nhận.

Một khi cô trở lại, địa ngục lập tức biến thành thiên đường, làm cho người ta không nhận được tươi cười.

“Cẩn thận đừng làm xước gương mặt tuần tú của tôi.” Mặc dù cảm động, anh vẫn không nhận được muốn chọc giận cô, nhìn bộ dáng cô tức giận.

“Yên tâm, tôi sẽ không làm xước mặt anh, tôi chỉ biết cắt đứt cổ họng của anh.” Quả nhiên cô kịch liệt uy hiếp. Hàn Băng Tâm,

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Hạ Quang Hi càng khuếch đại lớn hơn, trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc, nhưng mà chính anh không phát giác ra.

“ Được rồi, anh lại giống bộ dạng anh tuần thường ngày, hiện tại mau vuốt keo xịt tóc.” Làm xong râu ria rồi đến giải quyết tóc, Hàn Dĩ Chân ném keo xịt tóc cho anh.

“Cô muốn đi đâu?” Anh vừa mở keo xịt tóc ra, vừa hỏi Hàn Dĩ Chân, chỉ sợ cô không thấy.

“Ủi áo sơ mi cho anh.” Cô trừng mắt nhìn anh, Hạ Quang Hi cười, chỉ cần cô ở trong tầm mắt của anh, tất cả dễ xử lý.

“Làm xong rồi.” Nhìn vào gương chỉnh sửa lần cuối, Hạ Quang Hi ra khỏi phòng tắm, trong lúc đó Hàn Dĩ Chân cũng ở đây ủi áo sơ mi, hiệu suất hết sức kinh người.

“Đây, đây là quần áo hôm nay anh phải mặc.” Cô giao áo sơ mi cho anh. “Còn có cả vạt này -- a! !

Hàn Dĩ Chân nói đến một nửa lại đột nhiên thét chói tai, Hạ Quang Hi không giải thích được.

“Cô làm gì?” Kêu lớn tiếng như vậy?

“Anh, làm sao anh coi áo sơ mi trước mặt tôi?” Thì ra cô kêu là vì nguyên nhân này, Hạ Quang Hi càng thêm mờ mịt.

“Có liên quan gì, chúng ta cũng không phải là người ngoài.” Thật không hiểu được nào cô như thế nào, như vậy cũng có thể kêu lớn tiếng như vậy.

“Anh ít nhất nên chờ tôi đi ra ngoài mới bắt đầu thay quần áo, như vậy mới đúng!” Cô mới không hiểu được nào anh là bộ dáng thế nào, hoàn toàn không để ý cảm nhận của cô.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 2.2:

“Không quan trọng đi?” Anh vẫn trước sau như một không quan tâm. “Chúng ta cũng không phải là người ngoài, coi như bị cô nhìn được, tôi cũng sẽ không mất miếng thịt nào.” Hi hi hi.

“Nhưng -- thôi, tôi đi ra ngoài trước, chờ anh thay quần áo xong trở ra.” Lười phải tranh cãi với anh, tay Hàn Dĩ Chân nắm chặt cả vạt xông ra ngoài, tránh thấy cảnh lúng túng hơn.

Hạ Quang Hi khó hiểu nhìn bóng lưng cô phía trước, không hiểu cô làm gì khản trương như vậy?

Hàn Dĩ Chân lao ra khỏi phòng hai tay dè ngực lại, mặt đỏ tím đập thờ dốc. Tên khốn kiếp Hạ Quang Hi này không hiểu tâm ý của cô thì cũng thôi đi, thậm chí ngay cả lễ phép căn bản cũng không để ý, thật nên kéo đi bán chết.

“Jeanie.”

“Thay xong rồi?” Không muốn để anh thấy vẻ mặt lúng túng của cô, hơn nữa thời gian cũng không còn kịp nữa, Hàn Dĩ Chân dường như ngay giây đầu tiên anh bước ra khỏi phòng, liền cầm cả vạt lên chồm lên người anh.

“Thay xong --” Anh không biết tại sao cô kích động như thế, giống như đột nhiên muốn cắt đứt cổ anh gấn như liều chết kéo cả vạt, không phải là cô có gì bất mãn với anh chứ?

Cách nghĩ của hai người hoàn toàn không có cùng xuất hiện, duy nhất có thể thắt chặt bọn họ chặt chẽ, là cà vạt trong tay Hàn Dĩ Chân, cái này cũng nắm giữ trong tay Hàn Dĩ Chân, nghĩ lại quan hệ của bọn họ thật đúng là kỳ diệu.

“Bộ dạng hai người như vậy thật giống vợ chồng.” Hạ Vũ Hi mới vừa bước vào phòng làm việc hiển nhiên cũng có cách nghĩ giống vậy, mắt nhìn chăm chú tay Hàn Dĩ Chân, lông mày tuấn tú giờ lên thật cao, Hàn Dĩ Chân thì lại cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

“Ai cần em lo!” Hạ Quang Hi tức giận trả lời em họ, muốn em ấy đừng xen vào việc của người khác.

Hạ Vũ Hi nhún vai, tiếp theo ánh mắt chuyển tới tay cầm cửa, liếc một cái rồi nhàn nhạt nói.

“Cô lau sạch tay cầm cửa rồi, hiếm thấy anh Quang Hi còn nhớ rõ nói với cô.” Trừ ước hẹn với phụ nữ và một số tranh giành quốc tế ra, anh họ anh ít khi nhớ bất cứ chuyện gì.

“Anh ấy không nói với tôi, là tự tôi cảm thấy rất bẩn, nên muốn lau một chút, liền bắt tay vào làm.” Nếu muốn dựa vào ông chủ đầu heo kia cầu cô, cô có lẽ không làm được bất cứ chuyện gì, anh chỉ nhớ rõ ước hẹn với phụ nữ.

“Cô còn đánh sập.” Hạ Vũ Hi tán thưởng nói. “Chúng ta thật là có chút tâm hữu linh tê(*), cô rõ ràng tới làm việc cho tôi tốt hơn.”

(*):Thông hiểu ý nhau

Hạ Vũ Hi đề nghị với Hàn Dĩ Chân lần thứ n thay ông chủ, Hàn Dĩ Chân không có phản ứng, ngược lại Hạ Quang Hi nhảy dựng lên trước.

“Em không cần lại tới cướp thư ký của anh!” Anh kêu oa oa.

“Dù sao anh thường sa thải cô ấy, lại không tôn trọng cô ấy, cô ấy đi theo em còn tốt hơn.” Hạ Vũ Hi nhàn nhạt cãi lại, một đao trúng chỗ yếu của Hạ Quang Hi.

Đừng nhìn giọng điệu Hạ Vũ Hi hờ hững, liền cho rằng anh không nghiêm túc. Cá tính của anh không dễ dàng mở miệng, một khi mở miệng, nhất định là đùa thật, ít nhất Hạ Quang Hi cũng sắp bị hù chết. Hàn Băng Tâm đđlqđ

“Em đừng đánh chủ ý lên thư kí của anh, tự mình đi tìm một người!” Ai bảo em ấy luôn phiền phiền toái toái, không tìm được thư ký, hiện tại mới đến giành thư ký của người khác.

Hạ Quang Hi oán trách.

“Em chỉ là cung cấp cho thư kí Hàn một sự lựa chọn khác, có muốn hay không liền xem cô ấy, anh không cần phải khản trương như vậy.” Cái gọi là thề sống thề chết bảo vệ lãnh thổ, nhiều lắm chính là đáng về kia, xem ra anh họ anh thật đúng là không thể không có thư kí Hàn!

Hạ Quang Hi bị Hạ Vũ Hi chẹn họng nói không ra lời, anh thường sa thải Hàn Dĩ Chân là sự thật, cô cũng không tỏ rõ suy nghĩ của mình, có thể thật ra cô cũng rất nghĩ thay cho ông chủ hay không?

“Em đến phòng họp chờ hai người trước, lát nữa gặp.” Bước chân của Hạ Vũ Hi rất nhẹ, tới thời điểm không lên tiếng, đi đến cũng rất khó phát hiện. Nếu không phải anh mở miệng, chỉ sợ người khác đã đến phòng họp, bọn họ còn chưa biết.

“Liền hạ cổ dọa anh, đáng ghét!” Thủ thế đánh người về phía cửa trống không, nét mặt Hạ Quang Hi tuyên bố rất muốn đánh Hạ Vũ Hi.

Đôi mắt đẹp của Hàn Dĩ Chân thấy động tác buồn cười của Hạ Quang Hi, nghĩ không ra rốt cuộc anh mấy tuổi rồi, không trưởng thành chút nào.

“Cô sẽ không thật sự suy tính đi làm thư kí của em ấy chứ?” Không trưởng thành còn chưa tính, còn giống như con ong mật phiền phức, đi theo bên người cô kêu ong ong ong, ngăn cản cô sắp xếp tài liệu.

“Tôi nói cho cô nghe, Vũ Hi kia có tật xấu. Nếu cô thật sự làm thư kí của em ấy, nhất định chịu không được vài ngày liền cuốn xéo, em ấy cũng không dễ chung đụng giống tôi.”

Không biết một tuần trước là người nào mới bộc phát tính khí sa thải cô, bây giờ lại ở trước mặt cô nói hấn rất dễ chung đụng, thật là mắc cười chết người.

“Anh cản đường tôi rồi.” Hàn Dĩ Chân căn bản mặc kệ anh, mặc anh bay loạn khắp nơi.

“Cô sẽ không thật sự làm thư kí của em ấy chứ?” Anh chính là muốn cản đường cô, khiến cô không thể đi đâu, nhất là chỗ em họ anh.

Hàn Dĩ Chân nhìn anh một cái, lần nữa hoài nghi hình dáng nào anh như thế nào? Hoàn toàn không nắm được tình hình.

“Jeanie--”

thường, liền bị em bác bỏ toàn bộ, em còn muốn anh thế nào?”

“Đã như vậy, em muốn rút sản phẩm về, anh mời người tài giỏi khác đi!” Hạ Vũ Hi trả lại tài liệu mờ ra, quả thật tức giận.

“Vũ Hi --”

“Có lẽ anh cảm thấy không sao cả, nhưng sản phẩm công ty chúng em tỉ mỉ nghiên cứu ra, tuyệt đối không thể bị chà đạp như vậy, anh chính là hợp tác với nhà máy hiệu buôn khác.”

Cả đời Hạ Vũ Hi kiên trì rất nhiều thứ, trong đó đứng đầu chính là phẩm chất. Hơn thế nữa, phẩm chất chính là tất cả. Một khi thiếu mất phẩm chất, liền không có gì tốt để nói, anh chỉ thu dọn đồ đạc rời đi.

“Cầu xin em, Vũ Hi.” Hạ Quang Hi quả thật chán nản đến sắp đung đầu vào bàn. “Không gọi người chủ trì bán, chẳng lẽ muốn gọi người ngoài hành tinh đến bán sao?” Nếu như người ngoài hành tinh chịu tới anh cũng không phản đối, vấn đề là không gọi được, nhân sự công ty bất động sản cũng không giới thiệu, anh cũng không còn biện pháp!

“Nếu quả thật là nói như vậy, vẫn còn tương đối có sáng tạo.” Dù sao người ngoài hành tinh còn có chút cảm giác tương lai, người dẫn chương trình lại chỉ biết rù rì rì rì rao hàng, cảm giác giống như quay về cổ đại.

Ai tới giết anh đi.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thân Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 2.3:

Hạ Quang Hi khổ sở phải ngửa mặt lên trời gào to, van xin trời cao sớm kết thúc sinh mệnh của anh, cũng cầu cho đối phó em họ của anh. Hạ Vũ Hi cảm thấy không thể nói lý được với anh, không hiểu được nghệ thuật của sự kiên trì, đẩy ghế ra muốn rời khỏi.

“Các vị cực khổ rồi, uống ly chocolate trước, rồi tiếp tục họp.” Đang lúc Hạ Vũ Hi đẩy ghế ra chuẩn bị đi, cửa phòng họp lúc này bị mở ra, Hàn Dĩ Chân bụng khay đi tới, mặt tươi cười khuyên mọi người nghỉ ngơi.

Không có ai biết cô rời khỏi phòng họp lúc nào, nhưng tất cả mọi người đều mỉm cười cảm kích với hành động này của Hàn Dĩ Chân, bởi vì Hạ Vũ Hi lại ngồi xuống.

“Chocolate nóng, sẽ làm cho cảm xúc của người ta trở nên tốt hơn một chút, anh nói phải không?” Hàn Dĩ Chân trước tiên liền đưa đồ uống cho Hạ Vũ Hi, Hạ Vũ Hi giờ cao lỏng mảy, không đưa ra bình luận với lời cô nói. Ngược lại Hạ Quang Hi ở một bên mãnh liệt ăn dấm, bởi vì cô vậy mà lại phục vụ cho em họ của anh trước, mà không phải là anh vị ông chủ này.

Mọi người chen lấn lấy chocolate nóng từ trong khay, Hàn Dĩ Chân thậm chí còn chu đáo chuẩn bị cho mỗi người một thanh chocolate, mọi người ăn được thoải mái.

Căn cứ báo y học viết, chocolate giúp tâm tình người ta trở nên tốt hơn, mau ăn.

Mọi người đứng lên ăn thanh chocolate, duy chỉ có một mình Hạ Vũ Hi ưu nhã uống chocolate nóng. Hạ Quang Hi thì đã cắn hết thanh chocolate, bây giờ đang gặm đầu ngón tay rồi.

Anh nhìn Hàn Dĩ Chân ân cần hỏi Hạ Vũ Hi: “Có muốn thêm một ly không?” Bộ dáng giống như em ấy mới là ông chủ của cô, khiến Hạ Quang Hi rất khó chịu, không phải cô thật sự muốn đổi ông chủ?

“Nếu không em định tiêu thụ thế nào?” Dù sao có thể gặm gì đó cũng gặm xong rồi, lại không có ai hỏi anh có muốn thêm một thanh chocolate không, dứt khoát hỏi ngược lại công sự.

Đối mặt Hạ Quang Hi khí thế to lớn hỏi thăm, Hạ Vũ Hi chỉ là giương cao lỏng mảy, không tiếng động quan sát vẻ mặt u ám của Hạ Quang Hi. Anh họ anh ghen tỵ anh, toàn bộ viết trong ánh mắt hung ác của anh ấy, chỉ là chính anh ấy không biết mà thôi.

“Em hi vọng chọn lựa phương thức tương đối đặc biệt một chút.” Nghĩ đến Hàn Dĩ Chân vậy mà lại thích anh họ anh một cây cọc gỗ không có tri giác như vậy, Hạ Vũ Hi không khỏi đồng cảm một hồi, Hàn Băng Tâm lqđ xem ra cô còn có một đồng cay đắng phải ăn.

“Thế phương pháp nào đặc biệt?” Hạ Quang Hi tức giận trả lời, khó quên một màn Hàn Dĩ Chân ân cần hầu hạ kia. “Mua sắm trên TV chính là rập khuôn, trừ phi chính em bằng lòng đảm đương model, nếu không thì chỉ có thể tìm những người kia -- ah, đợi chút.”

Hạ Quang Hi như phát hiện vùng đất mới nhìn chằm chằm Hạ Vũ Hi, Hạ Vũ Hi không biết được anh nghĩ làm gì, nhưng khẳng định không phải là chuyện

gi tốt.

“Thật ra thì cũng có thể.” Hạ Quang Hi càng nghĩ càng có lý. “Tên máy tính xách tay này của em, đồng thời là biệt hiệu của em [Thánh Nguyệt], không có gì trùng hợp hơn.”

Đáp án công bố, thì ra là Hạ Quang Hi di chuyển đầu óc đến trên người em họ của anh, mà Hạ Vũ Hi không có chút nào ngoài ý muốn. Bằng đầu óc của anh họ anh, cũng chỉ có thể nghĩ ra loại phương pháp này, một chút phức tạp liền quá khó khăn với anh ấy.

“Vũ Hi, em tự phát ngôn là được rồi, dù sao khí chất của em rất hợp với máy tính xách tay này, lại là sản phẩm nhà mình, do em ra mặt, nhất định bán tốt.” Hạ Quang Hi quả nhiên đề xuất yêu cầu với Hạ Vũ Hi, chỉ thấy lông mày Hạ Vũ Hi giương thật cao, giọng điệu lạnh nhạt cự tuyệt.

“Đừng có ý đồ với em, em tuyệt đối không giống anh thích xuất hiện khắp nơi.” Anh thà rằng có quyền riêng tư.

“Vậy nên làm sao bây giờ?” Hạ Quang Hi thất vọng hỏi. “Model bình thường em nhìn nhìn không vừa mắt, lại không cho anh tìm người dẫn chương trình giới thiệu sản phẩm, chẳng lẽ muốn chơi ngôn ngữ của người cảm xúc?”

“Cái này cũng có thể xem là một ý kiến hay, vẫn tương đối có phong cách.” Anh chịu không nổi nhất chính là người dẫn chương trình trong mua sắm trên TV năm lần bảy lượt lên cao giọng, nói bọn họ mất bao nhiêu sức lực, mới vì người xem tranh thủ được một giá tốt như vậy, trời mới biết đó căn bản là nói dối.

“Tha cho anh đi, Vũ Hi.” Hạ Quang Hi rầu rĩ đến không thể nào không gõ nát trán mình. “Cũng đã nói với em, em không thể dùng tâm trạng bình thường đối đãi mua sắm trên TV, cái lĩnh vực này.”

Hạ Quang Hi đứng lên niệm kinh bên tai Hạ Vũ Hi, hi vọng thuyết phục em ấy buông tha những kiên trì không giải thích được kia, nó đối với số lượng tiêu thụ một chút cũng không trợ giúp, chỉ tăng thêm rắc rối cho bọn họ.

Anh nói đến thiên hoa loạn trụ (ngàn hoa rơi loạn), nhưng Hạ Vũ Hi cũng không nghe vào được câu nào, ánh mắt chuyển hướng sang nơi khác.

Hàn Dĩ Chân đang đi tới chỗ máy chiếu, chuẩn bị thay một xấp phim. Ánh sáng của máy chiếu hắt lên người cô, kéo dài hơn thân hình vốn thon gầy của cô. Khuôn mặt tối gần, dưới phản xạ của ánh sáng trắng, hiện ra một cảm giác xa lạ không thể tưởng tượng nổi, cảm giác như có như không.

Trong nháy mắt trong đầu Hạ Vũ Hi thoáng qua một ý tưởng, bật thốt lên không chút nghĩ ngợi.

“Cô ấy rất thích hợp.”

“Cho nên Vũ Hi --”

Hạ Quang Hi nước miếng tung bay nói một đồng ý Hạ Vũ Hi cũng không phản ứng, nhưng bây giờ tự dưng thốt ra câu này, Hạ Quang Hi nghe đến một đầu mờ mịt.

“Người nào rất thích hợp?” Tết Nguyên Tiêu còn chưa tới, xin đừng ép anh giải câu đố.

“Thư kí Hàn.” Hạ Vũ Hi chỉ đích danh. “Em vừa mới phát hiện, cô ấy rất thích hợp làm người phát ngôn.” Săn có vóc người cao lớn duyên dáng, lại có khí chất mờ ảo như có như không, quá thích hợp.

“Không thể nào, em nói cô ấy?” Hạ Quang Hi chỉ Hàn Dĩ Chân, mọi người cũng đều nhìn cô.

“Ừ.” Hạ Vũ hi gật đầu. “Da thư kí Hàn trắng nõn, vóc người cao lớn, lại có khí chất mờ ảo, vô cùng thích hợp để phát ngôn.”

Thật ra thì Hạ Vũ Hi cũng không có nói sai, Hàn Dĩ Chân trừ suy nghĩ tinh tế, làm việc nghiêm túc ra, diện mạo cũng hết sức đặc biệt. Mọi người thậm chí len lén đoán cô có phải là người nước ngoài không? Truyện chỉ được dịch tại diễn đàn lễ quý đôn Nếu không làm sao da trắng như vậy, mũi lại rất cao.

“Em không cần chọc cười chết người, chỉ bằng diện mạo của cô ấy, làm sao phát ngôn?” Công ty trên dưới, ngay cả Hạ Vũ Hi đều cảm thấy bộ dáng Hàn Dĩ Chân không tệ, chỉ một mình Hạ Quang Hi có ý kiến, mà còn lớn tiếng cười nhạo ở trước mặt mọi người.

“Vừa không có ngực, lại không có mông, nhìn thế nào cũng giống người lưỡng tính. Em thật sự muốn để cô ấy phát ngôn, bảo đảm một máy cũng không bán được.” Cười nhạo trước mặt còn chưa tỉnh, hiện tại lại ở trước mặt Hàn Dĩ Chân si nhục cô là người lưỡng tính, coi như cô có lòng độ lượng lớn hơn nữa, sợ rằng cũng phải nổi giận.

“Em không cho là như vậy.” Hạ Vũ Hi giành trước Hàn Dĩ Chân một bước tranh cãi. “Thư kí Hàn có ưu điểm của cô ấy, hơn nữa vốn chính là lưỡng tính, không nhất định cần phải là đàn ông hoặc là phụ nữ mới có thể phát ngôn, điểm này thư kí Hàn lại chiếm ưu thế cực lớn, cho nên em mới nói cô ấy thích hợp nhất.”

Hạ Quang Hi không đề cập, Hạ Vũ Hi còn chưa nghĩ đến từ “lưỡng tính” này. Hàn Dĩ Chân bất luận là thân hình cao lớn thon gầy, hay là khuôn mặt vô cùng cá tính, cũng dễ dàng làm cho người ta nhất thời sinh ra ảo giác, coi như là tương đối đặc sắc.

“Tôi cũng cảm thấy ý kiến của Hạ Vũ Hi tiên sinh rất tốt, ngũ quan của Hàn tiểu thư nổi bật, vóc người lại gầy, đứng trước máy chụp hình sẽ rất xuất sắc,

có thể sẽ rất ăn ảnh.” Nhiếp ảnh gia không có việc gì cũng tới chen một chân, đồng ý với ý kiến của Hạ Vũ Hi.

“Hon nữa model bây giờ không phải quá nữ tính, mà là mặt trời kiên cường, loại khí chất trung tính giống như Hàn tiểu thư này rất ít model có, nam nữ đều có thể xoi.” Nam coi cô là nữ, nữ coi cô là nam, tùy theo nhu cầu, rất tốt.

“Vừa có thể nắm giữ thị trường nam giới, lại có thể tấn công thị trường nữ giới, loại người mẫu này không phải ngày ngày gặp được, Hạ Vũ Hi tiên sinh thật tinh mắt.”

“Đúng vậy, tôi cũng tán thành.”

Phòng họp vốn đang yên lặng như tờ, bởi vì Hạ Vũ Hi thành công đề nghị và nhiếp ảnh gia điên cuồng phụ họa, trong nháy mắt biến thành chợ bán thức ăn, chọc tức Hạ Quang Hi.

“Đầu các người không phải bị hư chứ, lấy thư kí của tôi đi làm model? Miễn bàn!” Cuộc sống thường ngày của anh có một nửa cần nhờ cô chăm sóc, nếu cô không ở đây, vậy anh phải làm thế nào? Thật sự biến thành thằng ngốc sao?”

“Nhưng Hàn tiểu thư thật sự rất thích hợp, Tổng giám đốc anh không thể ích kỷ như vậy.” Nhiếp ảnh gia càng nhìn Hàn Dĩ Chân, càng nhận định cô rất ăn ảnh, đứng lên hết lời cầu xin.

“Cô ấy thích hợp cái rắm!” Vì khuyên nhiếp ảnh gia xóa bỏ ý nghĩ, Hạ Quang Hi vậy mà nói bừa. “Mắt quá nhỏ, mũi quá cao, miệng – tốt, miệng vừa vặn tốt. Nhưng vóc dáng quá cao, lại không có chút mùi vị phụ nữ, tóc rối như cỏ dại, người như thế có gì đẹp?”

“Anh quên nhắc tới da của cô ấy.” Hạ Vũ Hi một bên lạnh lùng bổ sung.

“Đúng, còn có da cô ấy, trắng đến giống như keo hồ --” Hạ Quang Hi rất tự nhiên tiếp lời, nói xong mới phát hiện ra mình giống như ca ngụy cô, vội vàng chữa lại.

“Tóm, tóm lại chính là không thể.” Anh quả quyết bác bỏ. “Kênh mua sắm trên TV của tôi giờ mới bắt đầu, không thể để hình nam không ra nam nữ không ra nữ của cô ấy phá hỏng, tuyệt đối không được!”

Hạ Quang Hi đầu tiên là thờ phỉ phò kẻ lẽ nhiều khuyết điểm của Hàn Dĩ Chân, sau lại lại lấy “không ra nam không ra nữ” để hình dung Hàn Dĩ Chân. Anh nói thì rất thuận, không chút nào phát hiện sắc mặt Hàn Dĩ Chân biến thành rất khó coi, anh vẫn còn thao thao bất tuyệt. Hàn Băng Tâm dđlqđ

“Anh trước đừng vội vã bác bỏ, chuyện này cũng không phải là anh có thể quyết định, còn phải xem ý nguyện của thư kí Hàn mới được.” Mọi người thảo luận hồi lâu, cũng tranh luận hồi lâu, chính là không ai còn nhớ hỏi ý kiến của Hàn Dĩ Chân, may nhờ Hạ Vũ Hi chu đáo, nếu không cô thật sự trở thành người tăng hình rồi.

“Tôi. . . .” Cô vốn muốn cự tuyệt ý tốt của anh ấy, dù sao cô chưa từng làm model, cũng không có ý định phá lệ, nhưng Hạ Quang Hi liều chết lắc đầu khiến cô thay đổi tâm ý, anh hình như cho rằng mọi việc cô đều nghe anh.

Đúng nha! Co quá cao, lại không có ngực, lại không có mông, nhìn thế nào cũng giống người lưỡng tính. Mắt quá nhỏ, mũi quá cao, lại không có chút mùi phụ nữ, tóc rối như cỏ dại, không đẹp mắt chút nào. Anh thậm chí vô cùng ghét làn trắng quá mức của cô, ghét đến dùng keo hồ để hình dung. Cô trong mắt anh, không có nửa chỗ ưu điểm, hoàn toàn là không ra nam không ra nữ.

Trái ngược với Hạ Vũ Hi tôn trọng cô, thái độ anh đối với cô quả thật khinh thường đến mức không thể tha thứ, cô thật sự nên dạy dỗ anh thật tốt mới phải

“Thư kí Hàn?” Hạ Vũ Hi không hiểu tại sao cô nói được nửa câu liền dừng lại, đành phải xác nhận lại ý của cô.

“Nghe rất thú vị, khi nào bắt đầu?” Cô đồng ý, quyết định dạy dỗ Hạ Quang Hi một lần.

Hạ Vũ Hi gật đầu mỉm cười, sau đó nhiếp ảnh gia cũng cười, tất cả mọi người rất vui vẻ, duy chỉ có một mình Hạ Quang Hi dưng râu trợn mắt, dường như là tất thờ.

~Hết chương 2~

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thân Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 3.1:

Sau khi hội nghị kết thúc, tất cả mọi người rời đi giống như chạy nạn, chỉ có một mình Hàn Dĩ Chân ở lại sửa sang lại xung quanh. Đây coi như là thường lệ, dù sao cũng đáng đời cô yêu thích sạch sẽ, thì phải chịu nhiều tội một chút.

Cô ở lại thu dọn phòng họp không tính là kỳ lạ, nhưng mọi người đều chạy hết, chỉ còn một người đứng ý tại chỗ không đi cũng có chút kỳ quái, cô nhớ bình thường anh là người chạy đầu tiên.

“Sao anh còn ở lại phòng họp? Đã mười hai giờ rồi.” Rút dây cảm máy chiếu ra, Hàn Dĩ Chân hỏi thẳng Hạ Quang Hi lờn vờn bên cạnh cô.

“Vậy thì thế nào? Bụng tôi không đói, còn chưa muốn ăn cơm.” Anh tức giận cãi lại, Hàn Dĩ Chân nhún nhún vai, không hiểu anh đang tức cái gì.

“Tôi chỉ là muốn nhắc anh...anh còn có cuộc hẹn với Lâm Thiển Như tiểu thư, tốt nhất không nên trễ.” Lâm Thiển Như là em gái mới anh thượng, đáng người và công phu làm nũng là hạng nhất, là chiến lợi phẩm mới nhất của anh.

Sau khi cô nhắc nhở như vậy, lúc này Hạ Quang Hi mới nhớ tới, hẳn quả thật hẹn ăn cơm trưa với em gái Lâm một giờ chiều hôm nay, thời gian đã không cách biệt nhiều lắm.

“Cô có phải đang tức giận không?” Chỉ là, anh quan tâm khi gió đây! Em gái Lâm có thể đợi, tâm tình của anh cũng không thể đợi, anh muốn biết rõ ý đồ chân chính của cô.

“Tôi tức cái gì?” Hàn Dĩ Chân cũng hỏi ngược lại.

“Tức tôi nói cô không có ngực không có mông.” Anh đáp, ít nhiều có chút ngại ngùng.

“Anh nói đều là sự thật, tôi tức giận làm gì?” Hàn Dĩ Chân thu dọn màn chiếu xong, đặt chúng nó và máy chiếu ở góc phòng họp, đưa lưng về phía Hạ Quang Hi.

Hạ Quang Hi nói không ra lời, không biết làm sao trả lời cô. Đồng thời lại cảm thấy rất lúng túng, anh nói năng lỗ mãng rõ ràng đã xúc phạm cô, thế nhưng anh lại biết xin lỗi.

“Cái đó.” Anh thử làm hòa.”Cái đó Jeanie, tôi --”

“Nhanh lên, anh mà không đi nhanh một chút, thật sự sẽ tới trễ, đừng quên bây giờ em gái rất không có kiên nhẫn.” Hàn Dĩ Chân vẫn còn đưa lưng về phía Hạ Quang Hi, anh không nhìn thấy vẻ mặt của cô, ngược lại liếc đồng hồ treo trên tường, anh chỉ còn lại 20 phút chuẩn bị.

“Chết tiệt, Jeanie.” Cô nói không sai, anh thật sự không có thời gian. “Cô sẽ không thật sự phát ngôn giúp Vũ Hi chứ?”

Thì ra là vậy, anh còn ở lại bên cạnh cô không chịu đi, là vì nguyên nhân buồn cười này, vậy mà Hàn Dĩ Chân lại cười không nổi.

“Tôi đương nhiên sẽ giúp Hạ Vũ Hi tiên sinh phát ngôn sản phẩm, ít nhất anh ấy hiểu được tán thưởng tôi.” Có lẽ trong mắt anh, cô chỉ là cô gái không có ngực không có mông. Nhưng Hạ Vũ Hi cung cấp cho cô một phương thức tự tin khác, cô không có lý do gì cự tuyệt cơ hội này.

“Em ấy mới không hiểu được tán thưởng cô, em ấy căn bản là đang lợi dụng cô.” Nghe thấy cô luôn nói tốt về Hạ Vũ Hi, Hạ Quang Hi cực kỳ khó chịu, âm thanh bắt đầu trở nên cộc cằn.

“Anh ấy lợi dụng tôi cái gì?” Hàn Dĩ Chân hết sức không cho là đúng, “Dáng vẻ tôi cũng không xinh đẹp, cũng không hấp dẫn người khác, ở trong mắt ai đó còn là một người lưỡng tính, có chỗ nào tốt để anh ấy lợi dụng?”

Những thứ này đều là lời anh đã nói, mặc dù không hoàn toàn như thế, nhưng ý tứ không sai biệt lắm, anh thật sự nói tương tự như vậy ở trên hội nghị hai tiếng trước.

Hạ Quang Hi lại một lần nữa sững sốt, không biết nên phản bác như thế nào, chỉ là gương mặt đỏ bừng lên đứng tại chỗ, cô như cũ không chịu xoay người đối mặt với anh.

“Shit, Jeanie! Cô không thể vẫn --”

“Anh thật sự bị muộn rồi, còn không nhanh lên chạy như bay đến nơi hẹn?” Bóng lưng cô cứng đờ cùng giọng điệu mạnh mẽ, đều chứng tỏ cô không muốn nói chuyện, cũng không muốn nghe anh giải thích, Hạ Quang Hi lại chửi rủa.

“Tùy cô.” Anh vừa mắng vừa xoay người. “Dù sao cô chính là thích đối nghịch với tôi, tôi cũng mặc kệ cô!”

Tiếp theo ầm một tiếng, Hạ Quang Hi tông cửa xông ra, anh vội vã đến với cô em trẻ đẹp, Hàn Dĩ Chân vẫn còn cúi đầu thu dọn lại phòng họp.

Cô mới không thích đối nghịch với anh, là anh buộc cô đối nghịch với anh, anh rốt cuộc có tri giác hay không?

Hốc mắt không ngăn được rơi nước mắt, Hàn Dĩ Chân lạng lẽ lau nó, không hiểu sao mình lại đồng ý Hạ Quang Hi đi làm lại?

Mặc dù nói cô đã đồng ý giúp Hạ Vũ hi phát ngôn kiểu laptop mới nhất, nhưng Hàn Dĩ Chân vẫn còn hi vọng cô gắng hết sức không muốn ảnh hưởng đến công việc. Vì vậy chỉ đành phải thừa dịp lúc tan việc thảo luận chi tiết với Hạ Vũ Hi, vì vậy cô sớm một chút gọi điện thoại cho Hạ Vũ Hi, định hôm nay sau khi tan tầm tìm anh, đối phương cũng đồng ý.

Thường thường mà nói, Hàn Dĩ Chân cũng sẽ không tan tằm đứng giờ, bởi vì ông chủ quá không có trách nhiệm, cô đành phải chịu trách nhiệm một chút. Nhưng mà hôm nay bởi vì cô có hẹn với Hạ Vũ Hi, cho nên rất sớm cô liền làm việc xong, chỉ chờ tan tầm.

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, cách lúc tan việc còn năm phút, nếu như thuận lợi được3 kịp xe buýt lúc sáu giờ hai mươi phút, cô nên là trước bảy giờ có thể tới công ty của Hạ Vũ Hi. Nhưng nếu bất hạnh gặp phải kẹt xe lớn, vậy thì có thể kéo dài tới sau bảy giờ, đây là chuyện cô không mong xảy ra nhất.

Hàn Dĩ Chân là một người đặc biệt có khái niệm thời gian, trừ việc không muộn đến về sớm, mà còn vô cùng chú trọng chịu trách nhiệm. Cô và Hạ Vũ Hi hẹn bảy giờ, chỉ hy vọng đúng bảy giờ xuất hiện ở cửa văn phòng anh, trễ một phút cũng làm cho cô cả người không thoải mái.

Đang lúc cô vội vàng nhìn đồng hồ đếm thời gian, Hạ Quang Hi vừa vặn từ bên ngoài rảnh rỗi bước vào, ngoài miệng còn ca hát.

“A? Sớm như vậy liền dọn dẹp bàn sạch sẽ, cô có hẹn?” Nhìn thấy mặt bàn thủy tinh sạch sẽ đến phát sáng, Hạ Quang Hi trêu chọc Hàn Dĩ Chân, cho là cô không thể nào có người hẹn.

“Đúng, tôi có hẹn, cho nên phải tan sở đúng giờ.” Xin lỗi, cô cũng không phải như anh nghĩ hoàn toàn không có ai muốn, cô chỉ là quá thích anh, trong mắt không chứa được người khác mà thôi.

“Cô thật sự có hẹn?” Hạ Quang Hi sững sốt. Từ lúc cô đảm nhiệm thư kí của anh tới nay, đây là lần đầu nghe thấy cô có hẹn, nhìn thấy cô về sớm.

“Lừa anh làm gì?” Cô không có nhảm chán như vậy, Hàn Dĩ Chân cãi lại.

Hạ Quang Hi lại một lần sững sốt, anh nhìn Hàn Dĩ Chân. Gần đây cô mang cho anh nhiều kinh ngạc đến anh cách nào chấp nhận được, anh không cho rằng mình quen biết Hàn Dĩ Chân này.

“Cô hẹn với ai?” Không biết có phải bởi vì quá đột nhiên hay không, Hạ Quang Hi vậy mà vừa ra khỏi miệng chính là chất vấn, giọng điệu vô cùng ác liệt.

“Tôi hẹn với người nào không cần xin phép anh chứ? Tôi cũng chưa bao giờ quản anh hẹn với ai, anh không có quyền quản tôi.” Giọng điệu giống như người yêu đang ghen, cười đến chết người rồi.

“Cái đó không giống nhau.” Hạ Quang Hi tranh cãi. “Lịch làm việc của tôi đều là cô sắp xếp, tôi với hẹn người nào cô cũng rất rõ ràng, dĩ nhiên không cần hỏi.”

Lời này chột nghe tương đối có lý, cẩn thận phân tích căn bản rầm rồ không kêu. Lịch làm việc của anh đều là cô sắp xếp hàng không sai, nhưng cô cũng không chỉ định anh lên giường với người phụ nữ nào, hoàn toàn là ý nguyện chủ quan của cá nhân anh.

Mặc kệ Hạ Quang Hi ngụy biện, Hàn Dĩ Chân định cầm túi da lên chuẩn bị đi, lại bị Hạ Quang Hi ngăn lại.

“Còn hai phút mới tan việc, trước đó, cô có nghĩa vụ trả lời tôi.” Thấy cô không đáp, anh dứt khoát mang bộ dạng ông chủ ra, Hàn Dĩ Chân cảm thấy rất phiền.

“Anh đừng náo.” Cô còn phải bắt xe buýt, không rảnh dây dưa với anh.

“Vậy thì nói cho tôi biết.” Anh kiên trì.

Hàn Dĩ Chân tức giận nhìn Hạ Quang Hi, không hiểu anh không có chuyện gì làm nên nổi điên sao, chuyên tìm cô gây rắc rối.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thân Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 3.2:

“Tôi hẹn với người ta bảy giờ.” Cô lách từ bên cạnh anh ra, lại bị anh cản lại.

“So what?” Anh hỏi ngược lại cô. “Tôi một chút cũng không để ý.”

Đây chính là tác phong điển hình của ba anh em Hạ thị: tự cho là đúng, luôn cho là phụ nữ trên toàn thế giới đều bị bọn họ định đoạt.

“Anh không để ý, tôi để ý.” Cô tức giận trả lời. “Tôi hẹn với tổng giám đốc Hạ Vũ Hi bảy giờ gặp tại phòng làm việc của anh ấy, bây giờ bị cái người này quây một phát, tôi có thể sẽ bị muộn.”

“Vũ Hi?” Hạ Quang Hi hầu như không có phản ứng. “Cô hẹn gặp mặt với em ấy?”

“Đừng.” Hàn Dĩ Chân thất vọng gật đầu. “Tôi hẹn Hạ Vũ Hi tổng giám đốc thảo luận chi tiết có liên quan, như vậy anh có thể để tôi đi chứ?”

Thì ra là vậy, đối tượng cô hẹn là Vũ Hi, cái này quả thực khiến anh yên tâm không ít. Dù sao cũng chuyện công thôi! Nếu là người p[hát ngôn nên – từ từ!

Hạ Quang Hi đột nhiên giống như phát hiện vùng đất mới nhìn chăm chăm cô, nhìn chăm chăm cô không giải thích được.

Vũ Hi sẽ không phải là thích cô chứ?

Càng phân tích sâu vào, Hạ Quang Hi càng thấy được đáng nghi, càng thấy có lý.

Em ấy năm lần bảy lượt tán thưởng cô, tiếp theo trong hội nghị hai ngày trước lớn mật chọn cô làm thành model sản phẩm mới, hiện tại lại mượn danh nghĩa thảo luận chi tiết, lấy cớ hẹn gặp mặt. Dù loại dấu hiệu cộng lại, đều thể hiện Vũ Hi có ý với cô, nếu không em ấy phí tâm như vậy làm cái gì?

Chuyển động đôi mắt quan sát Hàn Dĩ Chân, Hạ Quang Hi nghĩ không ra rốt cuộc em họ anh nhìn trúng cô ở điểm nào, cô tuyệt đối không hấp dẫn người khác.

“Anh nhìn chăm chăm vào tôi làm gì?” Hàn Dĩ Chân không rõ nội tình, chỉ cảm thấy ánh mắt nghi ngờ của anh rất đáng ghét, Hạ Quang Hi đành phải thuận miệng nói một câu: “Không có việc gì.” Lại tiếp tục nhìn chăm chăm.

Anh thật sự không nhìn ra cô có chỗ nào đáng để Vũ Hi yêu thích. Nhưng nói đi nói lại, em họ anh là một kẻ lập dị, ánh mắt quả thực là khác người thường, nói không chừng em ấy thật sự cảm thấy cô rất mê người.

Nghĩ Hạ Vũ hi xong, tiếp đó Hạ Quang Hi lại nhớ tới mỗi lần Hàn Dĩ Chân đối mặt với em họ anh thì giọng điệu cũng đặc biệt khách khí, thậm chí có chứa một chút nhỏ cô gái thẹn thùng, cái này rất không bình thường.

“Anh rốt cuộc đang nhìn cái gì?” Không chịu nổi bị nhìn như bác sĩ kiểm tra ngoại khoa, giọng điệu Hàn Dĩ Chân bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Không có gì.” Xem đi! Đối với anh thì hung dữ, đối với Vũ Hi thì đặc biệt dịu dàng, nơi này nhất định có quý.

Hàn Dĩ Chân tròn trắng mắt.

Lo lắng bị mượn cũng đã đủ muốn chết, bây giờ còn phải bận lo có phải anh mất cân đối thần kinh thị giác hay không, chuyện cô phải lo lắng cũng rất nhiều.

“Đỉnh ~”

“Tôi phải tan việc, hẹn gặp lại.” May là chuông reo kịp thời cứu cô, làm cho cô trước khi nổi điên có cơ hội thoát khỏi Hạ Quang Hi, Hàn Dĩ Chân nắm chặt ví da rồi bỏ chạy lấy người.

“Chờ một chút, Jeanie!” Thật sự chờ một chút, anh còn có lời muốn nói với cô --

“Chuyện gì?” Cô quả thật quay đầu lại.

Anh muốn nói cái gì? Nói anh không hy vọng cô đến chỗ em họ anh, hi vọng cô không trở người phát ngôn sản phẩm mới? Những thứ này anh đã sớm nói qua, nhưng cô một câu cũng không nghe vào, nói cũng vô ích.

Như vậy, anh là muốn giải thích với cô, nói mình cũng không biết vì sao lại gọi cô?

“Tổng giám đốc?” Hàn Dĩ Chân không rõ vì sao anh đột nhiên ngẩn người, liền nhẹ giọng hỏi.

Anh phải giải thích khủng hoảng trong lòng anh như thế nào; đó là ngay cả chính anh cũng không thể lý giải nổi, anh làm sao nói rõ được?

“Không có, không có việc gì.” Anh hồi hồn. “Cô đi làm của cô đi.”

Sau đó, anh miễn cưỡng mỉm cười. Hàn Dĩ Chân mặc dù cảm thấy rất kỳ quái, nhưng vì bất kịp xe buýt, cô đành phải mặc kệ anh, đi trước lại nói.

“Đừng đi, Jeanie, đừng đi.” Anh tự lẩm bẩm với hành lang không có một bóng người, trả lời anh, chỉ có không khí, Hàn Dĩ Chân đã sớm không thấy bóng dáng.

. Đáng chết, rốt cuộc anh đang làm gì?

Hạ Quang Hi không hiểu rõ hành động của chính mình, cũng không hiểu rõ vì sao mình gọi cô lại, cô cũng chỉ là muốn đến chỗ em họ anh.

Anh rốt cuộc đang nhìn cái gì?

Về mặt không kiên nhẫn, giọng điệu khàn trương của Hàn Dĩ Chân, đột nhiên hiện lên trong đầu anh, khắp nơi nhắc nhở Hạ Quang Hi anh có bao nhiêu ngu xuẩn.

Đúng, cô căn bản không đáng để anh hao tổn khí lực lớn như vậy, có thời gian nghĩ đến cô, còn không bằng suy nghĩ một chút tiêu hoa thời gian buổi tối như thế nào, ngược lại có về thực tế.

Cầm điện thoại di động lên, tìm kiếm số của em gái Lâm, Hạ Quang Hi lập tức gọi điện thoại cho bạn gái vừa nhận chức mới nhất, hẹn chờ một chút hoan lạc.

Hàn Dĩ Chân thật ra không thích Hạ Vũ Hi, ít nhất không phải loại thích giữa nam nữ, nhưng cô rất tán thưởng thái độ làm việc của anh ấy.

Nghiêm khắc lại nói, Hạ Vũ Hi và hạ Hạ Thế Hi chuyên tâm với công việc đều không thể bắt bẻ, nhưng nếu muốn cô lựa chọn, cô thì lựa chọn Hạ Vũ Hi, so với anh trai ruột của anh ấy, anh ấy dễ chung đụng hơn nhiều.

Ở trạm xe buýt đi về phía công ty Hạ Vũ Hi, Hàn Dĩ Chân chính là đang suy nghĩ những vấn đề này. Nam anh em Hạ thị khác nhau, mỗi người đều có đặc sắc riêng của bọn họ, nhưng ngoài sắc thái của một nhà hình như có lẽ rõ nét hơn chút.

Hạ Vũ Hi, Hạ Quang Hi, Hạ Hân Hi đặc sắc của ba anh em ruột này là tự đại, Hạ Thế Hi, Hạ Vũ Hi hai anh em ruột này chính là cổ quái. Nhất là Hạ Vũ Hi, yêu cầu đối với “sạch sẽ” của anh ấy, quả thật đã đạt tới mức “nghiện”, khó trách vẫn không tìm được một thư ký hợp ý.

Hàn Dĩ Chân không rõ, phương thức nuôi dạy như thế nào, có thể dạy ra hai gia đình hoành toán khác tính tình như thế? Hạ Quang Hi thường bí mật than phiền với cô, các anh em họ của anh căn bản là “bộ tộc quái thai”, mỗi người đều rất kỳ quái.

Phong cảnh ngoài cửa sổ chợt lóe rồi biến mất, nhắc nhở cô sắp tới công ty của Hạ Vũ Hi, cô tốt nhất nhanh nhảu chuông.

“Đình ~” Tiếng chuông decibel cao, theo động tác nhấn chuông của cô rót vào màng nhĩ của cô. Hàn Dĩ Chân không hiểu những công cụ của phương tiện giao thông công cộng này tại sao luôn thích sử dụng tiếng chuông chói tai, hầu hết là vì đánh thức loại người dễ rơi vào tưởng tượng giống như cô!

“Cám ơn.” Vội vội vàng vàng nói cảm ơn tài xế, Hàn Dĩ Chân giống như bay xuống xe buýt, tránh cho không còn kịp nữa, bị đưa đến trạm tiếp theo.

Bây giờ năm phút.

Hàn Dĩ Chân đầu tiên là cúi đầu nhìn đồng hồ, bề ngoài kim đồng hồ biểu hiện đã trễ. Tiếp theo cô lại ngửa đầu nhìn cao ốc cao ngất ở trước mắt cô, năm anh em nhà họ Hạ, tính ra khí thế công ty Hạ Vũ Hi hào hùng nhất, hoàn toàn trái ngược với bề ngoài lịch sự nho nhã của anh ấy.

Cô thông qua kiểm tra của bảo vệ, lấy được mật mã, ấn xuống thang máy chạy thẳng đến phòng làm việc của tổng giám đốc ở tầng cao nhất, chờ cửa thang máy mở ra thì cô đã trễ mười phút rồi.

Hàn Dĩ Chân cực kỳ ảo não chạy tới phòng làm việc của Hạ Vũ Hi, còn chưa kịp thu chân, liền nhìn thấy Hạ Vũ Hi đứng ở bên cạnh bàn phòng thư kí, hướng về phía ngón tay cau mày.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thân Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 3.3:

“Thật xin lỗi, tôi tới trễ.” Cô vừa nhìn thấy Hạ Vũ Hi, lập tức khom lưng cúi người chào anh, luôn miệng nói xin lỗi.

“Cô đã tới rồi.” Hạ Vũ Hi không để bụng, hơn nữa lộ ra một nụ cười cực nhạt, xem ra trong lòng Hàn Dĩ Chân, cảm thấy rất ấm áp.

“Tại sao anh lại cau mày?” Cô tò mò hỏi Hạ Vũ Hi, rồi anh nhún vai.

“Không có gì, chỉ là cái bàn chưa lau sạch.” Đáp án của anh thiếu chút nữa khiến Hàn Dĩ Chân ngã xuống ngay tại chỗ.

“Anh thật sự rất thích sạch sẽ.” Hàn Dĩ Chân cười lên, anh thật sự là người đàn ông thích sạch sẽ nhất đời này cô gặp qua, từ đầu đến cuối đều thích sạch sẽ.

“Cho nên tôi mới hi vọng cô có thể tới làm việc cho tôi, cô là người xứng với chức thư ký nhất tôi từng gặp qua hiện nay.” Đây là ca ngợi, cũng là sự thật. Hàn Dĩ Chân thật sự có trách nhiệm người người đều biết, nhưng những lời này từ trong miệng Hạ Vũ Hi nói ra ngoài cũng không dễ, tiêu chuẩn của anh vô cùng cao.

“Cám ơn.” Trừ lần đó ra, Hàn Dĩ Chân không biết còn có thể nói gì, không thể làm gì khác hơn là cảm ơn sự nâng đỡ của anh.

Hạ Vũ Hi hiểu rõ hơn ai khác, cô không có ý định nghỉ việc. Mặc dù bề ngoài của anh họ anh tuấn tú, trên thực tế chính là một đầu heo lớn, ngay cả ai thật sự thích anh ấy cũng không phân biệt rõ ràng.

“Đi thôi, đến phòng làm việc của tôi ngồi một chút.” Phòng thư kí không phải địa điểm tốt để nói chuyện, phòng làm việc của anh thoải mái hơn.

“Được.” Hàn Dĩ Chân theo Hạ Vũ Hi tới phòng làm việc, phát hiện phòng làm việc của anh thật sự dọn dẹp rất sạch sẽ, dường như không nhiễm một hạt bụi.

Cô dưới chỉ thị của Hạ Vũ Hi, ngồi lên ghế sa lon da trâu màu trắng tuyền. Loại ghế sa lon da trâu màu trắng tuyền này, chẳng những đắt tiền, hơn nữa rất khó thu dọn, thế nhưng anh lại được bảo dưỡng rất tốt, có thể thấy được anh đều rất dụng tâm với mỗi chuyện.

“Cô rất đúng giờ.” Trong lúc lơ đãng nhìn thấy đồng hồ giữa cổ tay, Hạ Vũ Hi mỉm cười nói.

“Vẫn chưa đúng giờ.” Cô lắc đầu.”Vừa rồi trước khi tan việc bị Tổng giám đốc làm chậm trễ một ít thời gian, nếu không có thể đến sớm hơn.” Không bắt kịp chuyến xe lúc sáu giờ hai mươi phút, cô đành phải đi lúc sáu giờ rưỡi, thật may là trên đường đến không kẹt xe, nếu không cô sẽ càng trễ nghiêm trọng hơn.

“Anh Quang Hi biết cô muốn tới đây?” Hạ Vũ Hi xem ra có chút ngoài ý muốn.

“Đúng vậy a!” Gật đầu, không hiểu vì sao anh kinh ngạc như thế.

“Anh ấy có nói gì không?” Hạ Vũ Hi có vẻ dăm chiêu hỏi.

“Không có.” Hàn Dĩ Chân trả lời. “Anh ấy không có nói gì, chỉ là ngược lại vẫn nhìn chăm chăm vào tôi, tôi cảm thấy rất quái lạ.”

Có thể chứ.

Anh họ anh không muốn cô phát ngôn giúp anh, lại hoài nghi anh có ý đồ đào góc tường, cho nên mới nhìn chăm chăm cô.

Thật buồn cười.

Hạ Vũ Hi nhún vai.

Anh ấy chủ yếu cho là anh thích cô đi!

“Anh ấy không thích cô làm việc giúp tôi chính là như vậy.” Cái nguyên lý này giống đứa bé không muốn bị cướp mất đồ chơi, đều là một loại ích kỷ ham muốn chiếm hữu.

“Tôi cũng không phải là làm việc giúp anh, tôi chỉ là giúp anh phát ngôn laptop, cái này khác biệt rất lớn.” Ở trong ý nghĩ đơn thuần của Hàn Dĩ Chân, chuyện gì cũng phân chia rất rõ ràng, Hạ Vũ Hi nhưng lại không nghĩ như vậy.

“Trong mắt anh Quang Hi đều giống nhau, đều sợ tôi cướp mất cô.” Anh nhân nhậ chỉ ra khúc mắc của Hạ Quang Hi, Hàn Dĩ Chân nhưng không cách nào lĩnh hội được.

Cô mở to hai mắt, không tiếng động hỏi Hạ Vũ Hi là có ý gì? Hạ Vũ Hi bất đắc dĩ mỉm cười, xem ra kẻ ngốc không chỉ có anh họ anh, chính cô cũng là một cây cọc gỗ lớn.

Hai người đối với nhau hoàn toàn không biết đã rơi vào lưới tình?

Cũng thật khó!

Mà anh người ngoài này cũng không nên nhúng tay vào, vẫn là giữ một khoảng cách.

“Tôi là chỉ thời gian, anh ấy sợ tôi sẽ chia sẻ thời gian của cô.” Hiện tại nếu nói ra tâm ý thực sự của anh họ anh, cô sẽ bị dọa giết mình, dứt khoát tung hỏa mù, để cô tự mình tìm hiểu.

“A!” Hàn Dĩ Chân bừng tỉnh hiểu ra, thiếu chút nữa nghĩ đến một phương hướng khác. “Anh yên tâm, anh ấy sẽ không hẹp hòi như vậy.” Huống chi cuộc hẹn của anh sắp xếp đầy đầy đầy, nào có thời gian để ý đến cô nhân viên nhỏ này.

“Thật sao?” Hạ Vũ Hi nhún mày, hoài nghi anh họ anh thật sự hào phóng như cô nói, chỉ sợ là chút tức giận đến làm người ta phát điên thôi!

“Không nói về anh Quang Hi nữa, chúng ta tới bàn chuyện. Đối với laptop này, cô có ý kiến gì không?” Tuy nói đây là sản phẩm công ty anh tỉ mỉ nghiên cứu ra, nhưng anh cũng muốn nghe một chút ý kiến của người ngoài, mới biết làm sao cải tiến.

“Về sản phẩm điện tử tôi không hiểu rõ lắm, nhưng cá nhân tôi rất thích laptop này, rất thực dụng.” Cô là phái thực dụng, nếu không dùng không tốt, bề ngoài dù đẹp thế nào cũng không hấp dẫn được cô, cô cũng sẽ không bỏ tiền đi mua.

“Đây chính là điều tôi muốn truyền đạt tới mọi người; vừa đẹp lại thực dụng, đồng thời có cả tính thương thức.” Hạ Vũ Hi rất hài lòng với đáp án của cô, bởi vì cô bắt được trọng điểm.

“Cái này anh không cần phải lo lắng, khi lần đầu tôi nhìn thấy nó ở phòng họp, liền yêu nó, hoàn toàn bị nó hấp dẫn.” Cô không thể không nói, tên này thật sự được đặt rất tốt, hoàn toàn tương xứng với bề ngoài của nó.

“Cám ơn cô.” Hạ Vũ Hi mỉm cười. “Vi đạt được yêu cầu của tôi, kỹ sư nhiều lần sửa lại thiết kế, công ty chế tạo vỏ ngoài cũng trải qua nhiều lần thất bại, mới nghiên cứu ra sản phẩm tôi muốn.”

Yêu cầu của Hạ Vũ Hi đối với công việc nổi danh là nghiêm khắc, vì vậy người làm việc dưới tay anh rất khổ sở.

“Anh hi vọng tôi làm như thế nào?” Nghĩ đến mình vậy mà muốn phát ngôn sản phẩm, Hàn Dĩ Chân không khỏi khản trương. “Thành thật mà nói, đây là lần đầu tiên tôi làm model, thật sự không biết nên làm những gì?”

“Cô cái gì cũng không phải làm, chỉ cần thể hiện bộ dáng bình thường là được.”

“Nhưng. . . .” Cô không hiểu ý của anh, Hạ Vũ Hi không thể làm gì khác hơn là nói rõ thêm một chút.

“Hãy nghe tôi nói, Hàn tiểu thư.” Anh giải thích. “Làm cho người ta ấn tượng chính là chuyên nghiệp, không phân biệt nam nữ đều có thể sử dụng, không phân biệt rõ giới tính nhưng thanh lịch, bản thân cô liền có phẩm chất riêng của những phương diện này --”

“Cũng chính là trung tính.” Cô rút cuộc đã hiểu, thì ra đây chính là nguyên nhân hanh bán tuyến cô.

“Đúng, trung tính.” Hạ Vũ Hi gật đầu. “Trung tính là một hình tượng rất mê người, không phải mỗi người đều có thể có, cô rất may mắn mới có hình tượng như vậy, là người phát ngôn tốt nhất.”

Giống nhau đều là “trung tính”, Hạ Quang Hi chỉ biết dùng không có ngực không có mông hình dung cô, nhưng đến miệng Hạ Vũ Hi, liền đổi thành một cách nói khác, làm cho người ta rất cảm động.

“Cám ơn anh.” Tuyệt nhất chính là, anh không phải là vì muốn thuyết phục cô giúp anh phát ngôn mới nói như vậy, mà là xuất phát từ nội tâm.

“Đây là sự thật.” Anh thật sự bởi vì hình tượng của cô rất mê người, tuyệt đối là một người phát ngôn xứng chức.

Hai người rất ấn ý nhìn người đối diện một cái, tiếp theo thoại dẫn dắt đề tài đến tiêu thụ laptop này như thế nào. Đối với Hàn Dĩ Chân mà nói, điều này không thể nghi ngờ lại là một loại săn sóc khác, cô thật sự không quen được người đối diện ca ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thân Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 3.4:

Nam nữ nghiêm túc là xinh đẹp nhất.

Hai người Hạ Vũ Hi và Hàn Dĩ Chân, đặc biệt thảo luận phân tích từng cái, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, đèn phòng làm việc của cao ốc bên cạnh đều tắt, bọn họ mới nhận ra thời gian trôi qua.

“Đã trễ thế này? Thời gian qua thật nhanh, cảm giác như chưa thảo luận được gì.” Hạ Vũ Hi bình thường cũng không nói nhiều, nhưng thảo luận công việc thì ngoại lệ, các anh họ của anh thường xuyên kêu khổ thấu trời.

“Đừng vậy! Lúc làm việc luôn đặc biệt dễ quên mất thời gian, nháy mắt liền tới chín giờ.” Theo tầm mắt của anh, Hàn Dĩ Chân cũng liếc lên đồng hồ treo tường, không khỏi mỉm cười.

“Tôi mời cô ăn cơm nhé?” Hạ Vũ Hi đề nghị.

“Không cần.” Cô cười lắc đầu. “Tôi không thích ăn cơm sau tám giờ.”

“Tại sao, sợ mập?” Hạ Vũ Hi quan sát vóc người mảnh khảnh của cô, cho rằng không cần thiết.

“Không, chỉ là không có thói quen này.” Hàn Dĩ Chân giải thích.

Đây cũng là một nguyên nhân khác mà Hạ Vũ Hi tán thưởng cô -- giữ vững nguyên tắc.

“Như vậy tôi mời cô uống rượu, coi như là tiền làm thêm giờ.” Đã là nguyên tắc thì không tiện phá, đổi một phương thức khác đền bù cho cô.

“Thật sự không cần --”

“Tôi kiên trì.”

Người có cá tính giống nhau, có chỗ tốt, cũng có chỗ xấu. Chỗ tốt là ý tưởng tương đồng, rất dễ khai thông. Chỗ xấu là một khi kiên trì, hai bên không dễ dàng thỏa hiệp, tựa như tình hình hiện tại này.

“Vậy thì cảm ơn anh.” Hàn Dĩ Chân nhượng bộ, bởi vì cô biết đây là vinh dự rất lớn, anh ấy chưa bao giờ ăn cơm bên ngoài với khách hàng, điểm này trong tập đoàn rất nổi danh, có thể nói là người người đều biết.

Bởi vì Hàn Dĩ Chân bắt xe buýt, vì vậy Hạ Vũ Hi liền thuận tiện hợp lẽ chờ Hàn Dĩ Chân đến quán rượu. Hàn Dĩ Chân hiếu kỳ quan sát xe SUV màu trắng của anh ấy, nghĩ thầm anh em họ bọn họ thường thức thật là khác nhau, chỉ từ xe cũng có thể thấy được mỗi tính tình người bọn họ. Xe ông chủ cô là xe thể thao hai cửa màu đỏ, rất phong cách, nhưng không thực dụng lại không ưu nhã, vừa nhìn là biết xe anh sẽ chọn. Hàn Băng Tâm

Xe thể thao màu đỏ vừa không thực dụng lại không ưu nhã, dừng trước quán rượu, nhưng Hàn Dĩ Chân cũng không có phát hiện, ngược lại vội vàng quan sát quán rượu.

“Vick-ey's. . . .” Cô nhìn đèn neon lập lờ của bảng hiệu nhỏ, trong lòng có chút nghi ngờ. Vốn là cô cho rằng Hạ Vũ Hi sẽ đưa cô đến pub hoặc là Câu Lạc Bộ tư nhân nào đó uống rượu, không nghĩ tới lại là một quán rượu quy mô rất nhỏ.

“Chúng ta xuống đi!” Hạ Vũ Hi nói.

Không những thế, quán rượu nhỏ này còn ở dưới đất, phải đi một đường cầu thang thật dài mới có thể đến. Chỉ là, khi cô theo Hạ Vũ Hi tới cuối cầu thang, hơn nữa sau khi mở cửa, tất cả liền sáng tỏ.

Quán rượu được đặt tên là Vick-ey's, cũng không phải thật sự đơn sơ như bề ngoài, mà là che giấu huyền cơ. Nó cấu tạo là như vậy: vừa vào cửa liền thấy quầy bar hình chữ O lớn chiếm cứ ngay chính giữa quán rượu, mấy người pha rượu bận rộn đứng bên trong, pha chế rượu cho khách. Bên cạnh quầy bar, là một số phòng có kích thước khác nhau, Hàn Dĩ Chân đoán có lẽ là phòng bao tư nhân, chỉ là trên cửa không có treo mã số hay tên phòng, cô cũng không cách nào xác định chính xác cách dùng.

“Hôm nay nhiều người thật, chúng ta tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống thôi.” Hạ Vũ Hi hiển nhiên là khách quen bên này, hai mắt tùy tiện liếc một cái, liền có thể tìm được chỗ trống, Hàn Dĩ Chân vẫn còn đang đánh giá trang trí bên trong quán rượu.

“Anh thường xuyên đến nơi này uống rượu sao?” Cô và Hạ Vũ Hi ngồi xuống ở một góc của quầy bar hình chữ O, hơn nữa tò mò hỏi Hạ Vũ Hi, anh mỉm cười.

“Thỉnh thoảng.” Anh chào hỏi với một người đàn ông nào đó trong quầy bar. “Quán rượu này là bạn anh Hân Hi mở, nếu tôi có thời gian, đều sẽ tới ủng hộ.”

“Thì ra là như vậy.” Anh thật là có tâm! “Chẳng qua tôi rất bất ngờ, anh cũng sẽ đến chỗ như thế này uống rượu.”

“Lời này là ý gì?” Anh nhún mày hỏi ngược lại, thuận tiện bảo người phục vụ chút rượu.

“Hết cách rồi, ai bảo thoát nhìn anh chính là bộ dáng không dính bụi trần, tôi cho là anh tuyệt đối sẽ không giao thiệp với nơi này.” Cô thành thật trả lời.

“Thiên sứ thỉnh thoảng cũng dldl muốn hạ phàm, huống chi tôi không phải thật sự ở trên trời, mà là ở Đài Loan.” Muốn không nhiễm bụi cũng khó.

“Nhưng xem ra anh cũng không giống bộ dạng như ở Đài Loan, khác với người của thế giới chúng tôi.” Mặc dù chân đạp chung mặt đất, cảm giác vẫn khác nhau.

“A, vậy tôi nên ở nơi nào đây?” Hạ Vũ Hi cảm thấy cách nói của Hàn Dĩ Chân hết sức thú vị, cho cô ấy một bài kiểm tra.

“Uhm, để tôi nghĩ một chút xem. . . .” Cô còn suy nghĩ thật sao. “Vẫn là trên trời đi! Cảm giác có vẻ thích hợp với anh.”

“Nghe cô nói như vậy, tôi thật sự nên bắt đầu suy tính chế tạo một con thuyền vũ trụ, di dân ra ngoài gian.” Hạ Vũ Hi cười nói.

“Cũng có thể nha!” Hàn Dĩ Chân nghịch ngợm trả lời.

“Ha ha. . . .” Hai người đồng thời bật cười, âm lượng không lớn không nhỏ, không tính là nổi bật ở trong quán rượu ồn ào, lại rước lấy sự chú ý của cặp tình nhân đối diện.

“Ah, đó không phải là thư kí của anh sao, cô ấy cũng tới uống rượu?”

Thật không may, Hạ Quang Hi và em gái Lâm cũng vào xem quán rượu này, hơn nữa còn ngồi đối diện Hạ Vũ Hi và Hàn Dĩ Chân, chẳng qua bọn họ không phát hiện.

“Chắc là vậy!” Hạ Quang Hi cực kỳ mất hứng cầm rượu lên mãnh liệt rót, cảm giác một phút đồng hồ bằng một phút buồn bực.

“Không nhìn ra cô ấy cũng sẽ theo đuôi đàn ông như vậy.” Em gái Lâm hâm mộ nhìn Hạ Vũ Hi, cảm thấy anh thật đẹp.

“Anh cũng rất bất ngờ.” Hạ Quang Hi nói xong cắn răng nghiêng lợi, lưỡi cũng mau cắn đứt, ánh mắt lại sáng ngời nhìn hai người đối diện đang trò chuyện vui vẻ với nhau.

“Bọn họ dường như trò chuyện rất vui vẻ.” Em gái Lâm còn nói.

“Đúng là rất vui vẻ.” Vui vẻ đến không phát hiện ông chủ của cô an vị ở đối diện cô.

“Sắc mặt của anh lại trái ngược rất khó coi.” Em gái Lâm đồng thời cũng chú ý tới vẻ mặt không bình thường của anh, hình như anh rất tức giận.

“Anh có sao?” Hạ Quang Hi không yên lòng cãi lại, ánh mắt như cũ không thể rời bỏ Hàn Dĩ Chân ở đối diện.

“Anh đương nhiên là có.” Em gái Lâm oán trách. “Chúng ta vốn đang uống rượu rất vui, nhưng kể từ sau khi bọn họ đi vào, sắc mặt của anh liền khảm trương, trở nên.”

Oán trách giận của em gái Lâm chém cạnh cách không đứt, Hạ Quang Hi mặt ngoài ừm ừm ừ ừ trả lời, nhưng ánh mắt thủy chung không cách nào dời khỏi phía đối diện --

Bọn họ trò chuyện rất vui vẻ.

~Hết chương 3~

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thân Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 4.1:

Tám giờ bốn mươi phút.

Hạ Quang Hi sáng sớm liền đến lượn quanh công ty, nguyên nhân không khác, chỉ vì anh không ngủ được.

Đây coi như là tình huống rất hiếm có, bình thường sau khi hẹn hò, anh đều mệt đến nằm xuống liền ngủ thiếp đi. Chỉ là ngày hôm qua bởi vì quá tức giận, anh căn bản không có lòng đại chiến với em gái Lâm, sau khi uống rượu xong liền đuổi cô ta về, chính mình lại đi tấn công tú rượu của anh cả anh, thiếu chút nữa bị đại ca anh nã pháo ngay tại chỗ.

Chẳng qua cùng là người lưu lạc nơi chân trời, không cần phải quá nôn nóng. Hai người đều tâm tình không tốt giống nhau, cuối cùng vẫn là nắm chặt tay, mỗi người ôm một chai rượu ngồi xuống, than thở số phận của mình.

Anh thì không nói gì, nhưng mà anh cả anh thì có khổ tâm đầy bụng muốn phun. Một hồi nghe anh ấy than thở, nói Bùi Mật Tuyết vô tình cỡ nào, hoàn toàn không nghe anh ấy giải thích. Một lát lại đứng lên mắng to, nói cô có gì đặc biệt hơn người? Bằng tôn hiệu thiên đế của anh, còn sợ không tìm được phụ nữ tới bỏ sung sao? Cuối cùng ôm anh khóc rống.

Hạ Quang Hi hoàn toàn có thể lĩnh hội được đau khổ của anh cả anh, sau một hôn lễ thế kỷ, lao ra một đồng bạn gái trước tới não loạn, nói ra có chút sâu não. Hơn nữa cả tính Bùi Mật Tuyết như lửa lại như băng, vô luận là tưới nước hay là phóng hỏa đều không đúng, đến nay hôn lễ của bọn họ còn gát bó sang một bên, hơn nữa có thể vĩnh viễn cũng không hoàn thành.

Bi thảm.

Lúc anh hạ khuyên anh cả anh phải nén bị thương, nghĩ thoáng chút, cuộc sống chính là như vậy. Anh cả anh nhật đầu lên, hỏi anh vì sao tâm tình không tốt? Anh bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, mãi cho đến sáng hôm nay, anh vẫn nghĩ không ra vì sao tâm tình anh không tốt, chẳng qua là cảm thấy rất tức giận.

Anh giận cái gì?

Suy nghĩ kỹ một chút, không có gì đáng để anh nổi giận, everything is fine. Anh và em gái Lâm qua lại thuận lợi, công việc cũng làm xong, cuộc sống còn có đòi hỏi gì hơn?

Tám giờ năm mươi phút.

Qua nhắc nhở của đồng hồ treo tường, anh cuối cùng cũng tìm được lý do khiến anh nổi giận, thư ký của anh vậy mà lại chưa tới.

Phản, thật sự là phản rồi!

Nôn nóng đi qua đi lại ở trong phòng thư ký, Hạ Quang Hi chưa từng nôn nóng như giờ phút này, dù là một tuần lễ rỗng rã không có bắn pháo cũng

không giống như vậy.

Từ trước đến giờ cô đều đến công ty sớm nửa tiếng, sửa sang lại bàn hoặc pha trà gì đó, tóm lại chính là sẽ không đến trễ, nhưng mắt thấy mười phút nữa phải bấm giờ, còn chưa xuất hiện bóng người của cô ở cửa, đây không phải là tạo phản thì là cái gì?

Nhớ năm đó Phổ Nghi bị giam ở Tử Cấm Thành, lúc tâm tình tọa khổn sầu thành(*) đại khái cũng không khác anh bao nhiêu. Lúc ấy thế lực từ phương nam, một đường che trời rợp đất giết đến Bắc Kinh, người người kêu gọi cách mạng, trên thực tế là tạo phản buộc ông thoái vị. Hiện tại mặc dù không có người buộc anh từ chức, nhưng tâm tình lại kinh hãi giống vậy, bởi vì thư ký của anh chính là bị em họ anh lừa gạt bỏ trốn, cái này so với bị người ngoài một đường từ phương nam giết đến Bắc Kinh còn tới phải hơn.

(*): Ái Tân Giác La Phổ Nghi là vua thứ 12 và là hoàng đế cuối cùng của triều đại nhà Thanh nói riêng và của chế độ quân chủ trong lịch sử Trung Quốc nói chung. Ông lên ngôi lúc 2 tuổi, thoái vị năm 1912 khi Cách mạng Tân Hợi bùng nổ và được Phát xít Nhật đưa lên làm hoàng đế bù nhìn của Đại Mãn Châu Đế quốc ở Đông Bắc Trung Quốc năm 1934. Năm 1945, ông bị Quân đội Xô viết bắt. Từ 1949 đến 1959, ông bị Chính phủ Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa quản thúc, giam giữ. Tháng 12 năm 1959, ông được tha và sống ở Bắc Kinh như một thường dân cho đến khi chết. (Các bạn có thể lên mạng xem thêm)

(**): bó chân ngồi một chỗ ưu sầu, ý chỉ ưu sầu vì bị giam giữ

Anh có phun ra máu cũng không phun hết được, ngay lúc anh đang hoài nghi anh còn máu để phun hay không, kim chỉ giờ của chuông bấm giờ cũng nhảy đến một vị trí thời gian khác, Hàn Dĩ Chân rút cuộc xuất hiện, giống như một cơn gió quét vào phòng thư kí.

“Hồngбет, không đến kịp rồi --” Cô còn chưa có đụng tới chuông bấm giờ, liền phát hiện Hạ Quang Hi hai tay ôm ngực đứng bên cạnh chuông bấm giờ đợi cô, dáng vẻ giống như một con sư tử phẫn nộ.

“Chào tổng giám đốc, hôm nay anh tới thật sớm!” Sau đó, cô rất nhanh cầm lên thẻ, đến đảo qua trước độc thủ thức (chỗ dùng để đọc mã trên thẻ) của chuông bấm giờ -- chín giờ lẻ hai phút, lần đầu tiên trong đời cô đi làm trễ. HBT

“Xong rồi, tôi tới trễ rồi.” Cô nhìn chằm chằm con số trên thẻ, không thể tin được chính mình tại sao lơ mơ như vậy, Hạ Quang Hi cũng không dám tin, cô vậy mà từ đầu tới đuôi bỏ qua anh, chỉ chào hỏi anh.

“Hiếm thấy cô cũng sẽ tới trễ.” Không cam lòng, anh lên tiếng châm chọc, nhắc nhở cô chú ý tới sự tồn tại của anh.

“Đúng vậy, tôi vậy mà lại tới trễ.” Hàn Dĩ Chân hoàn toàn không chú ý tới giọng điệu của anh, chỉ nhìn chằm chằm vào tấm thẻ.

“Hừ!” Bị cô tỏ ra như vậy, Hạ Quang Hi ngược lại không biết mở miệng chêm cô như thế nào, chỉ tự mình trở lại phòng làm việc, hờn dỗi dưng rầu tròn mắt về phía vách tường.

Thật ra thì Hàn Dĩ Chân cũng không phải là hoàn toàn không chú ý tới Hạ Quang Hi, chỉ là cô nhất thời bị chữ đỏ trên thẻ dọa sợ, quên hỏi hôm nay vì sao anh đến phòng làm việc sớm như vậy, bình thường anh đều là chống chọi đến phút cuối cùng mới vội vã chạy tới.

Cô nghĩ lại phát sợ đem thẻ trả về chỗ ban đầu của nó, nhắc nhở chính mình không được lặp lại tình huống này, sau mới vội vàng vội vã để túi xuống, sửa sang lại phòng làm việc.

Thật may là nàng luôn luôn sắp xếp phòng làm việc rất ngăn nắp, coi như đến trễ mấy phút cũng không ảnh hưởng đến tiến độ của cô. Không đến mấy phút sau, cô đã lau sạch phòng làm việc, tiếp theo đến phòng giải khát pha cà phê.

Hạ Quang Hi có vài thói quen đặc biệt, một trong số đó là buổi sáng nhất định phải uống một ly cà phê, buổi chiều nhất định phải uống một ly trà xanh lớn. Hơn nữa anh uống cà phê còn phân ra hai tư sáu và ba năm bảy, lẻ là cà phê đen, chắc sẽ phải thêm sữa thêm đường. Hôm nay là thứ tư, nói cách khác, chính là ngày uống cà phê đen nóng Hàn Dĩ Chân rất nhanh liền pha xong cà phê.

“Tổng giám đốc, đây là cà phê của anh.” Hàn Dĩ Chân bưng cà phê mới pha xong đến trước mặt Hạ Quang Hi, anh đang cẩn thận nhìn chằm chằm cô, ánh mắt sắc bén giống như cô làm chuyện sai.

“Có gì không đúng sao?” Cô đặt cà phê lên bàn anh, tò mò trừng mắt ngược lại, để anh biết nhìn chằm chằm người khác như vậy không lẽ phép cỡ nào.

“Không có gì không đúng, chẳng qua là cảm thấy hôm nay hốc mắt cô đặc biệt đen.” Anh vẫn một mực nhìn chằm chằm vào mặt cô.

“Có sao?” Sáng sớm hôm nay trước khi ra ngoài cô mới vừa soi gương, cũng không cảm thấy nha!

“Có, vô cùng đen, giống như gấu mèo.” Anh kiên trì.

“Có thể là bởi vì ngày hôm qua ngủ muộn, thiếu ngủ mới có thể sinh ra cái hiện tượng này.” Cá nhân cô không có phát hiện, nhưng nếu anh kiên trì, liền đại biểu có thể có.

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Anh lợ đờu gật đầu. “Nhưng tại sao? Có phải bởi vì đi uống rượu cùng Vũ Hi hay không, uống đến rất muộn mới về nhà?”

“Làm sao anh biết?” Hàn Dĩ Chân giật mình, cô còn tưởng rằng chuyện này là bí mật, sẽ không ai phát hiện.

“Bởi vì tôi ở trong quán rượu đó!” Anh vô cùng khó chịu để cô hiểu rõ, thiên hạ không có cái gọi là bí mật, thời điểm vận khí không tốt bị người khác bắt gặp, liền trở thành bất quá!

“Anh, anh cũng uống rượu ở đó?” Hàn D4 Chân sững sờ, không nhớ rõ có nhìn thấy anh, nhưng mơ hồ cảm nhận được một ánh mắt mãnh liệt.

“Ừ.” Anh quả thật tức đến không thể nói ra.

“A.” Cô bừng tỉnh hiểu ra. “Thì ra tối hôm qua cặp tình nhân ngồi đối diện kia, chính là các anh, tôi còn đang suy nghĩ tại sao nhìn quen mặt như thế!” Cái này không thể trách cô, người nào làm quây rượu hình chữ O lớn như vậy, bọn họ lại vừa vận ngồi ở hai đầu cách xa nhất, không chú ý tới bọn họ cũng là tất nhiên.

“Đúng, chính là chúng tôi.” Tất nhiên cái gì? Anh chú ý tới bọn họ vừa nói vừa cười, giống như rất thân thiết. Hơn nữa tại sao cô nói anh và em gái Lâm là người yêu? Trong tư tưởng của anh, vậy gọi là bạn tình, hoàn toàn không thích hợp với hai chữ “người yêu” này, cô rốt cuộc có thể phân biệt hay không?

“Thật xin lỗi, tôi không nhìn thấy các anh.” Cô hiển nhiên không thể phân biện, ngược lại nói thật xin lỗi, khiến Hạ Quang Hi càng tức giận hơn.

“Vấn đề không phải là có nhìn thấy hay không, các người có phải hẹn hò hay không?” Anh thật sự không kiềm chế được tức giận trong lòng, không nhịn được hỏi ra miệng.

“Hẹn hò?” Anh rốt cuộc đang nói cái gì, làm sao cô đều nghe không hiểu?

“Vội Vũ Hi.” Nghe không hiểu không sao, anh cùng cô làm sáng tỏ, Hàn D4 Chân trong nháy mắt trầm mặc.

Bởi vì mình làm trộm, liền cho rằng người khác nhất định cũng làm trộm, hơn nữa đi theo kêu bắt trộm, anh thật đúng là nhầm lẫn.

Mất sáng nheo lại quan sát Hạ Quang Hi, Hàn D4 Chân không hiểu bộ dáng nào anh như thế nào, toàn nghĩ chuyện bản thân. Hàn Băng Tâm đứng

“Như thế nào, tôi đoán đúng rồi đi! Cô thật sự đang lui tới với Vũ Hi?” Thấy cô không trả lời, biểu tình của Hạ Quang Hi từ từ khảm trương, giọng điệu cũng trở nên xấu theo.

“Dù là vậy, cũng không phải chuyện của anh, không cần hung như vậy dữ hỏi tôi.” Cô có thể tiếp nhận chỉ ra chỗ sai, nhưng không thể chịu được lên án vô lễ, huống chi chuyện này căn bản là giả dối không có thật.

Hàn D4 Chân cãi lại.

“Tôi chỉ là sợ ảnh hưởng đến công việc, sợ cô không thể chuyên tâm.” Hạ Quang Hi tranh cãi.

“Chuyện này anh không cần phải lo, tôi tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến công việc.” Coi như cô thật sự lui tới với ai, cô cũng có thể đồng thời chú ý tới chuyện công và chuyện riêng, chuyện này căn bản không phải vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 4.2:

Bởi vì thái độ của Hàn D4 Chân thật sự rất kiên quyết, từ trước đến giờ lưỡi sen xinh đẹp của Hạ Quang Hi (ý là Hạ Quang Hi hay nói lời ngon ngọt) thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn cạn lời, lỗ mũi chỉ có thể không ngừng phun khí.

Người phụ nữ đáng chết, ý của cô là cô thật sự qua lại với Vũ Hi sao? Thế nào không có phẩm cách như vậy!

“Nếu như không có gì phân phó, tôi muốn xuống làm việc, có chuyện gì lại kêu tôi.” Chẳng muốn để ý tới anh sắc mặt lúc thì xanh lúc thì trắng, Hàn D4 Chân xoay người ra khỏi phòng làm việc của Hạ Quang Hi, trở lại phòng giải khát.

Hạ Quang Hi tròn tròn mắt nhìn bóng lưng cô, không thể nào tin nổi cô thế nhưng đối với anh như vậy, tức đến sắp nổ tung rồi.

Cô thật sự qua lại với Vũ Hi?

Anh càng nghĩ càng nổi giận, kích động cảm điện thoại lên muốn tìm em họ anh hỏi rõ ràng.

Không đúng.

Vừa mới cầm điện thoại lên, còn chưa kịp đặt bên tai, anh lại nặng nề đóng sầm điện thoại, chửi mình ngu ngốc.

Anh rốt cuộc đang làm gì? Tựa như cô nói, coi như cô và Vũ Hi qua lại, cũng không phải chuyện của anh, anh tức giận làm gì?

Hạ Quang Hi không hiểu mình bị sao? Theo thường lệ, người trong nhà yêu đương với người trong nhà, anh sẽ phải vui mừng mới đúng, nhưng anh lại giận đến cực độ, thậm chí tức đến muốn giết người.

. Đáng giận!

Không biết là tức quá mức hay là như thế nào, Hạ Quang Hi cảm giác cái ghế dưới mông giống như bếp lò, không ngừng đốt anh, khiến anh càng thêm không kiềm chế được, anh dứ khoát đứng lên rồi đi.

“Anh muốn đi đâu? Mười giờ còn phải đi họp.” Hàn Dĩ Chân vừa mới bùng trà vào, vừa vào cửa liền gặp phải Hạ Quang Hi nổi giận đùng đùng, tay anh cầm chìa khóa xe, rõ ràng chuẩn bị trốn việc.

Cô nói chưa dứt lời, nói xong anh tức giận hơn. Cô dĩ nhiên mưu cầu danh lợi đi họp, đây là chắc chắn! Bởi vì hội nghị hôm nay là tiếp diễn đề tài lần trước, thảo luận chi tiết quay chụp, Vũ Hi cũng tới, khó trách về mặt cô xuân phong đắc ý (đường làm quan rộng mở). Hàn Băng Tâm

“Muốn họp tự cô đi họp!” Anh không có thời gian rảnh rồi.

Nổi trận lôi đình đẩy Hàn Dĩ Chân ra, Hạ Quang Hi tựa như một con gió rời khỏi phòng làm việc.

Hàn Dĩ Chân thiếu chút nữa bị trà nóng làm bỏng, không chỉ phải cẩn thận ly trà trong tay, còn phải dành thời gian nhìn bóng lưng anh, phỏng đoán anh phát bệnh thần kinh gì?

fnxfnxfnxfnxfnxfnxfnxfnxfn

Tức chết anh rồi.

Hạ Quang Hi từ công ty lao ra, cho dù suýt nữa đã đập nát cửa xe, vẫn như cũ không thể lắng lại tức giận trong lòng anh.

Càng làm cho người ta tức giận là anh cũng không biết tại sao mình tức giận, chẳng qua là cảm thấy ngực có một ngọn lửa giận không ngừng thiêu đốt, khiến anh cảm giác mình còn đợi ở văn phòng nữa có thể sẽ vùng vằng đánh người, không thể làm gì khác hơn là lao ra. Vấn đề là, người anh đi ra, nhưng tâm tình cũng không có vì vậy khá hơn một chút, ngọn lửa ở ngực kia như cũ hừng hực thiêu đốt, anh cũng không biết nên làm sao bây giờ.

Hạ Quang Hi ngồi lên xe thể thao màu đỏ, giống như con ruồi không đầu cầm điện thoại di động lên điện cuồng tìm mã số, vốn định hẹn em gái Lâm ra ngoài điện cuồng một hồi, nhưng điện thoại di động của anh lúc này vừa vặn không gọi được, mặc cho số của người nào cũng gọi không được.

Rất tốt, ngay cả điện thoại cũng đối nghịch với anh, cái này sáng sớm thật đúng là tốt đẹp.

Đưa điện thoại di động ném về chỗ ngồi bên cạnh, cả người gục trên tay lái, Hạ Quang Hi không hiểu trời cao vì sao nhất định phải trừng phạt anh như vậy, sáng sớm gọi anh đi đâu tìm người?

. . . Đứng rồi!

Anh có thể đi tìm Hân Hi, em ấy nhất định vui vẻ nghe anh kể khổ, dù sao bọn họ là anh em ruột, bình thường lại rất thân, Hân Hi nhất định có thể hiểu được sự phẫn nộ của anh, nói không chừng còn có thể cho anh đề nghị hay, sao anh không đi tìm em ấy?

Chuyển động chìa khóa xe, chuyển xe thể thao từ chỗ dừng xe ra ngoài, Hạ Quang Hi không nói hai lời lái tới công ty Hạ Hân Hi, lúc này vẫn chưa tới 9h20 phút, anh chỉ tốn 5 phút, liền lái vào công ty em trai nhỏ của anh.

Cũng giống như Hạ Vũ Hi, Hạ Hân Hi cũng là tuân theo quy tắc “Thỏ cần phải ăn cỏ gần hang”, sáng sớm liền tán tỉnh nữ thư ký trẻ tuổi. Hai người chàng chàng thiếp thiếp chơi đến rất vui vẻ, nhưng Hạ Quang Hi vẫn cứ ép tới một góc, hại trò chơi tán tỉnh của bọn họ không thể không cắt đứt, nữ thư ký rất uất ức.

“Lại tán tỉnh thư ký nữ?” Mắt thấy nữ thư ký cong cao đôi môi đỏ mọng, không cam lòng đi ra khỏi phòng làm việc của Hạ Hân Hi, Hạ Quang Hi không hiểu anh trai em trai của anh tại sao đều thích trêu chọc thư ký nữ? Quả thật có bệnh.

“Đây là nhất định phải, tu thân dưỡng tính thôi!” Đồ vật trong bàn tay sao không lợi dụng? Dù sao cũng không cần phí hơi sức nào.

“Thật không chịu nổi em và anh cả.” Hạ Quang Hi hừ, ít nhiều có chút mùi vị hâm mộ, Hạ Hân Hi bỗng chốc liền nghe ra.

“Đừng đổ kị với em.” Hi hi hi. “Gần đây anh cả cũng ở đây oán trách, nói cái thư ký kiểu quân gia kia rất vô vị, đang lo lắng tìm thư kí Triệu trở về.”

“Anh ấy không sợ Bùi Mật Tuyết nổi đóa?” Hạ Quang Hi nhú mày, không cho là anh cả anh có lá gan kia.

“Sợ có ích lợi gì?” Hạ Hân Hi hỏi ngược lại. “Dù anh cả ăn nói khép nép thế nào, cô ấy cũng sẽ không trở lại lễ đường một lần nữa, tại sao phải vì cô ấy mà làm Liễu Hạ Huệ?”

Lời này có lý, lấy tính nét phong lưu của anh cả anh, anh ấy có thể vì cô ấy nhin lâu như vậy đã không dễ, cô ấy kiên trì hôn nữa có phần phụ lòng tốt của người khác.

Vấn đề là . . .

“Đôi phương là Bùi Mật Tuyết, thì có biện pháp gì đây?”

Ai! Đây chính là vấn đề, ai bảo anh cả anh muốn yêu một người phụ nữ khó trị, không thể làm gì khác hơn là xin anh nén bi thương sao.

“Anh chẳng lẽ sáng sớm tới công ty tìm em, chính là vì thảo luận chuyện này sao?” Chuyện lớn cả đời của anh cả anh.

“Dĩ nhiên không phải.” Ai rảnh rồi để ý đến anh cả anh, nhầm chán. “Anh là tức sôi ruột không chỗ phát, sáng sớm cũng không biết đi đâu, không thể làm gì khác hơn là tới trình diện ở nơi này.”

Thì ra anh biến nơi này thành “trung tâm phát tiết cảm xúc”, bất mãn như vậy, đi đánh bao cát là tốt, tới nơi này của cậu làm gì?

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, khiến nổi giận như vậy?” Nhưng phải nói rằng, dù sao cũng là anh em ruột, vẫn là nghe anh phát bực cái gì.

“Còn không phải là bất nam bất nữ nhà anh!” Nhắc tới chuyện này, Hạ Quang Hi liền nổi giận trong bụng. “Cô vậy mà lại đồng ý phát ngôn cho laptop mới nhất của Vũ Hi!”

Hóa ra anh hai cậu vì vậy nên tức giận như thế, cũng là bởi vì thư ký, xem ra ba anh em bọn họ, thật sự đều tình cảm thâm sâu với thư ký!

“Không ngờ Vũ Hi lại có thể coi trọng cô ấy.” Cũng coi là con mắt tinh đời, Hạ Hân Hi mạnh mẽ gật đầu.

“Có thể không như vậy sao?” Hạ Quang Hi hiểu lầm ý Hạ Hân Hi, đứng lên oán trách. “Bên ngoài rõ ràng có tương đối phụ nữ khá, em ấy có tình không cần, nhất định tìm Bất Nam Bất Nữ nhà anh, nói cái gì vốc người cô cao gầy, phong cách ngoại hình đều rất phù hợp với laptop này, kiên trì muốn cô làm model.”

“Cũng bởi vì Vũ Hi tìm cô ấy làm model, anh liền tức giận?” Theo cậu thấy không có gì là không tốt! Con người vốn nên mở nhiều con đường, nói không chừng về sau cô có thể chuyển qua làm model, vậy cũng không tệ.

“Vậy còn chưa đủ sao?” Hạ Quang Hi thờ phỉ phò. “Vũ Hi từ trước liền có ý đồ với cô ấy, cả ngày lôi kéo cô ấy đến công ty của em ấy đi làm, anh đương nhiên phải tức giận!”

Anh càng nghĩ càng nổi giận, nổi giận đến cuối cùng, dứt khoát đi đến mở tủ lạnh mini của Hạ Hân Hi, lấy bia ra, ừng ực rót xuống bụng.

“Thật ra thì như vậy cũng không tệ!” Hạ Hân Hi dường như không nhận được ý cười. “Dù sao anh suốt ngày sa thải thư kí của mình, không bằng dứt khoát tặng cô ấy cho anh ấy đi.” Tránh khỏi ngày nào đó lên trang báo tài chính và kinh tế quốc tế, thành chuyện cười quốc tế.

“Vậy làm sao có thể?” Hạ Quang Hi nghe vậy nhảy dựng lên, vẻ mặt hung dữ như mũi gai. “Anh làm sao có thể đem Jeanie cho em ấy?” Quả thực là muốn mạng của anh.

“Nếu không như vậy thì sao?” Hạ Hân Hi nhiu mày. “Anh không muốn đem Jeanie cho anh ấy, chẳng lẽ anh muốn lấy cô ấy về nhà?” Người nào thích hợp hơn dĩ nhiên sẽ để cho người đó dùng, Vũ Hi và cô tương đối hợp tính, bọn họ kết đôi - là chuyện đương nhiên.

“Người nào sẽ lấy người trung đó tính về nhà? Em không cần nói giỡn!” Nghe em trai anh nói xong, Hạ Quang Hi lại nhảy dựng lên, sắc mặt đỏ bừng lên.

“Em không cảm thấy Jeanie trung tính như anh nói! Phàm là việc phụ nữ có thể làm, cô ấy đều sẽ làm, hơn nữa mỗi một việc còn làm tốt hơn người khác, ngay cả diện mạo cũng không kém hơn người khác, nếu em nói, em cảm thấy cô ấy còn hoàn toàn có hình. Mặc dù ngực không vừa ý, nhưng thấy thế nào cũng không giống người trung tính, em không hiểu tại sao anh luôn dùng từ khó nghe như vậy hình dung Jeanie, coi chừng cô ấy trở mặt.” Hạ Hân Hi mặc dù cũng thích phụ nữ ngực bự, nhưng đồng thời cậu cũng biết thưởng thức vẻ đẹp khác. Giống như cậu cảm thấy Hàn Dĩ Chân thật ra xứng được gọi là mỹ nhân, chỉ là vẻ đẹp của cô ấy tương đối đặc biệt, không lưu ở trần tục. Nhưng mà cậu hoài nghi bằng trí khôn của anh hai cậu có thể hiểu được khác biệt, chỉ sợ là quá làm khó anh ấy rồi.

“Làm sao em có thể cảm thấy được cô ấy không giống người trung tính? Anh cảm thấy rất giống!” Hạ Quang Hi quả nhiên không có cái trí khôn đó, Hạ Hân Hi chỉ đành phải trợn trắng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thân Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 4.3:

“Ánh mắt của anh khác với người thường, đầu óc cũng không linh hoạt giống người thường, chỉ hiểu nhận định của anh.” Ý đồ xấu muốn chinh người cũng được, nhưng nếu chân chính thảo luận đến mức độ suy nghĩ, thì kém xa, căn bản là gốc nhất trong năm anh em họ, ngay cả đại ca cậu cũng cao hơn anh một bậc.

Ý nghĩ này của Hạ Hân Hi, trên nguyên tắc không có gì không đúng, chỉ là có một điểm cậu đã nói sai. Đó chính là Hạ Quang Hi thật ra không có gốc như vậy, chỉ là năng lực đối với tình yêu kém một chút, không rõ tâm ý chân chính của mình.

Giống như giờ phút này trong đầu Hạ Quang Hi liền một màn hỗn độn, không tại sao hiểu mọi người đều bỏ phiếu không tán thành với Hàn Dĩ Chân, chẳng lẽ thật sự là anh quen người không rõ ràng?

Trong đầu thoáng qua bóng dáng cao gầy của cô, khuôn mặt thanh tú và da thịt trắng nõn, Hạ Quang Hi càng nghĩ càng không an lòng.

Anh biết riêng về cấp dưới rất nhiều người đều khen ngợi ánh mắt của cô rất đẹp, rất phương Đông, mũi thẳng như người phương Tây, độ cong của miệng cũng rất đẹp. Nhưng cô quá cao cũng quá gầy, nếu không phải là bản thân anh di truyền tốt, cao hơn cô 10 cm, đứng bên cạnh cô, há chẳng phải trở thành một người lùn?

“Em thật sự cảm thấy cô ấy không giống người trung tính?” Không yên lòng, hỏi một lần nữa, xác nhận mình có vấn đề hay không.

“Không giống.” Hạ Hân Hi quả quyết lắc đầu, tựa như bị nét mặt ngu ngơ của anh hai cậu làm cho tức giận, trên đời này thậm chí có người chậm chạp giống như vậy, lại chính là anh em của cậu.

HBT ddqđ

Hạ Quang Hi lại sững sờ lần nữa, lúc này mới thật sự tin tưởng, chỉ có một mình anh cho rằng Hàn Dĩ Chân là người trung tính, những người khác đều cho rằng cô ấy cực kỳ nữ tính nữa.

“Em cảm thấy. Vũ Hi cũng sẽ cho là như vậy sao?” Nghĩ đến em họ nhà mình, anh lại bắt đầu lo lắng.

“Cho rằng Jeanie không phải là người trung tính?” Hạ Hân H hỏi.

Hạ Quang Hi gật đầu.

“Đó là đương nhiên.” Anh ấy cũng không phải là người mù. “Ánh mắt Vũ Hi từ trước đến giờ không phản đối, anh ấy nói ok chính là ok, nói thích hợp nhất định thích hợp, anh yên tâm giao bí thư của anh cho anh ấy là được rồi.” Đứng rầy rà nữa.

“Anh làm sao có thể giao Jeanie cho em ấy?” Hạ Quang Hi lần thứ ba nhảy dựng lên. “Em ấy ngoài mặt nói là vì công việc, nhưng anh hoài nghi em ấy căn bản là bởi vì muốn theo đuổi Jeanie, mới có ý tìm cô ấy phát ngôn.”

Hạ Quang Hi phát huy bản lãnh hoài nghi lớn nhất của đàn ông, luôn nghĩ đến phần bản thủ nhất.

“Em không cho là Vũ Hi có ý nghĩ này.” Hạ Hân Hi sắp bị phiền chết, anh hai cậu thật đúng là giỏi liên tưởng. “Anh ấy chỉ là thuần túy tìm người phát ngôn, không phải muốn theo đuổi cô ấy.”

“Đó là bởi vì em không nhìn thấy tình hình chung dụng của bọn họ mới có thể nói như vậy, bọn họ quả thật có ký kết ngầm.” Hạ Quang Hi nghĩ đến liên cực kỳ phiền nộ.

“Vậy cũng tốt, giảm bớt thời kỳ dây dưa phiền não, nhanh vào tình trạng hơn.” Trực tiếp vào lễ đường.

“Hân Hi --”

“Em cầu xin anh được không, anh hai.” Hạ Hân Hi mặt trợn trắng. “Em nói hai người bọn họ không có gì, chính là không có gì. Không tin, anh tìm trung tâm điều tra thăm dò, là có thể chứng thật lời của em có đúng hay không.” Không cần làm phiền cậu.

“Nhưng là --”

“Em mười giờ còn phải đi họp, thật không rảnh nghe anh kể khổ, mời anh rời đi.” Hạ Hân Hi vô tình ra lệnh đuổi khách, ddqđ Hạ Quang Hi chính là bị đuổi đi, lại gấp đôi mắt xem thương của một nữ thư ký.

Thư ký thư ký, anh thật sự là – rất muốn đánh người, hừ!

Hạ Quang Hi bị anh em trong nhà đuổi ra ngoài, lập tức lại trở thành dân du mục không có chỗ để đi. Anh rảnh rồi lái xe chung quanh, lúc ẩn lúc hiện cuối cùng vẫn là quyết định trở về công ty, nơi còn có một hội nghị đang mở.

Chắc chắn một điều, anh nhất định đã trễ. Khi anh trở lại phòng làm việc của mình thì phòng thư kí đã không có một bóng người, chỉ còn dư chỗ ngồi dọn dẹp chỉnh tề, còn lưu lại hương thơm nhàn nhạt.

Anh lập tức giết đến phòng họp, hội nghị đang cần bắt đầu. Mọi người nhìn thấy anh xuất hiện tất cả đều sợ hết hồn, mở to đôi mắt, mãnh liệt nhìn chăm chăm anh.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Thấy thế, anh tức giận quát. “Không phải nói muốn hợp ư, còn không mau bắt đầu? !”

Mọi người lúc này mới vội vàng hồi hồn, mỗi người làm chuyện của mình.

Đối với Hạ Quang Hi tự xưng xuất hiện ở phòng họp, tất cả mọi người cảm thấy rất bất ngờ, Hàn Dĩ Chân và Hạ Vũ Hi dĩ nhiên cũng thế, nhưng mà bọn họ chỉ là nhìn ahn một cái, liền lập tức trở về đề tài ban đầu.

“Tôi hi vọng hình tượng ở hội nghị Trung Đô lần trước đã thảo luận qua, tin tưởng mọi người đã có khái niệm sơ bộ.” Hiển nhiên trong lúc Hạ Quang Hi đang tới, Hạ Vũ Hi đã thay thế vị trí người chủ trì hội nghị, thảo luận với người phía dưới về chụp ảnh quảng cáo sắp tới.

“Chúng ta hiểu rồi, là trung tính.” Nhiếp ảnh gia sốt ruột trả lời. “Tôi hi vọng truyền đạt tin tức của trung tính, bất luận nam hay nữ đều có thể sử dụng –“

“Còn có chuyên nghiệp.” Hàn Dĩ Chân tham gia vào thảo luận. “Chỉ nhấn mạnh trung tính là không đủ. Không chỉ bề ngoài đẹp mắt, chức năng mạnh hơn, điểm này chúng ta nhất định phải biểu đạt ra đầy đủ trong quảng cáo.”

“Ngoài ra còn có ưu nhã.” Hạ Vũ Hi cuối cùng kết thúc. “Trung tính, ưu nhã, thời thượng, chuyên nghiệp. Đây làm cho người ta ấn tượng toàn thể, không thể không chọn, tôi hi vọng tất cả mọi người có thể chú ý, đồng thời phối hợp với vẽ.”

Rõ ràng là công ty của Hạ Quang Hi, mọi người lại nghe Hạ Vũ Hi, giống như em ấy mới là ông chủ phát lương, hoàn toàn không có luân lý.

Rõ ràng là thư ký của Hạ Quang Hi, độ phối hợp của Hàn Dĩ Chân và Hạ Vũ Hi cũng rất cao, thỉnh thoảng thì thầm thảo luận với nhau, hoàn toàn không để ý tới sự tồn tại của Hạ Quang Hi. Hàn Băng Tâm

Tất cả Hạ Quang Hi đều nhìn vào trong mắt, cũng tức giận gần chết, lại chỉ có thể rụt cổ ở một bên, không hề có chỗ xen vào.

Anh ấy chỉ là thuần túy tìm người phát ngôn, không phải muốn theo đuổi cô. (Câu này là trích lại lời của Hãn Hi)

Mặc dù Hạ Hãn Hi năm lần bảy lượt bảo đảm với anh, Hạ Vũ Hi tuyệt đối không có ý theo đuổi Hàn Dĩ Chân, Hạ Quang Hi vẫn nghi thần nghi quỷ quan sát bọn họ.

Không tin, anh tìm trung tâm điều tra thăm dò, là có thể chứng thật lời của em có đúng hay không. (Của Hãn Hi luôn)

Nói xong lời cuối cùng, Hạ Hãn Hi thậm chí đem trung tâm điều tra ra, nhưng Hạ Quang Hi vẫn cho là chuyện không đơn thuần như vậy, trong đó nhất định có gian trá.

“Nếu là tạo hình này cô có thể tiếp nhận không.”

“Tôi xem một chút.”

Hạ Quang Hi càng hoài nghi, đầu hai người Hạ Vũ Hi và Hàn Dĩ Chân đến gần hơn, dường như đụng nhau.

Em nói hai người bọn họ không có gì, chính là không có gì. (Câu này cũng là của Hãn Hi nha)

Hai người bọn họ không có gì?

Mới là lạ!

Anh mới không tin, giữa bọn họ nhất định có vấn đề.

Hạ Quang Hi tức giận thề.

~Hết chương 4~

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Chương 5.1:

Trải qua nhiều hội nghị đàm phán, công việc quay chụp rốt cuộc chính thức bắt đầu.

Hàn Dĩ Chân thân là người phát ngôn, không cần phải nói, đương nhiên giữ vai chủ chốt của hình quảng cáo, chỉ có trở ngại là cô còn có một nghề nghiệp chính là thư kí, vì vậy dường như tất cả công việc chuẩn bị trước đó cũng đã xử lý xong, mới cho cô đi vào phim trường chính thức quay chụp, coi như

tương đối chu đáo.

Mặc dù như thế, Hàn Dĩ Chân vẫn là hi vọng tận lực không muốn ảnh hưởng đến công việc của cô, dù sao đây là chuyện riêng cô đồng ý Hạ Vũ Hi, không liên quan tới công ty, cho nên rất sớm cô liền xin nghỉ tết, cũng nộp giấy xin phép nghỉ trước một ngày cho bộ phận nhân sự, một mình ở nhà lo lắng cả đêm.

Cô lo lắng, được nhiên sẽ không phải là Hạ Quang Hi, mà là ngày mai sắp vào công việc quay chụp. Hàn Dĩ Chân hoàn toàn không có bất kỳ kinh nghiệm chụp ảnh, vừa nghĩ tới mình vậy mà lại đồng ý Hạ Vũ Hi đảm nhiệm người phát ngôn, không khỏi hối hận một hồi, chẳng lẽ mình kích động như vậy làm gì? Nhưng cô lại không có dũng khí gọi điện thoại cho Hạ Vũ Hi nói cô không chơi nữa, chỉ đành phải ôm tâm tình khăn trương lên giường, lăn qua lộn lại cho đến trời sáng.

Hôm sau, cô rời giường rất trễ, sau đó lại mơ hồ một hồi mới mặc tốt xong quần áo đi ra ngoài. Cô giống như thường ngày đi mua bữa sáng, mua xong bữa sáng rồi bắt xe buýt. Lên xe buýt bắt đầu suy nghĩ lung tung, phỏng đoán đạo diễn có thể quay cảnh thứ nhất hay không, bảo cô rút ra khỏi phim trường? Nếu quả thật nói như vậy, vậy cũng không tệ, ít nhất cô không cần cả ngày ngược nài con đập loạn(*), lo lắng mình xảy ra lỗi gì đó.

(*): khi bạn quan tâm một thứ gì đó thì nhất cử nhất động của nó đều khiến bạn khăn trương lo lắng

Bình thường Hàn Dĩ Chân thật không sẽ như vậy không có tự tin, nhưng nàng không có làm qua mô-đen, lại rất ít đối mặt máy chụp hình, tự nhiên nhẹ nhõm không đứng lên.

Đối với lo sợ của Hàn Dĩ Chân, Hạ Quang Hi cũng không hề tốt bao nhiêu, cũng là sáng sớm rời giường lượn quanh trong phòng, giống như con ruồi không đầu bay loạn một hồi, mới quyết định từ bỏ vùng vẫy đang hoảng đi làm, bị kết quả của cạnh tranh san bằng.

Kể từ ngày tận mắt thấy Hàn Dĩ Chân và Hạ Vũ Hi ở quán rượu nhỏ uống rượu với nhau, Hạ Quang Hi luôn ở trạng thái tức giận. Mỗi ngày anh đi làm đều trung ra về mặt thối, bất cứ lúc nào tâm tình đến sẽ cầm cả phê trên bàn hất lên bất kì cái gì ở trước mặt anh, nhưng Hàn Dĩ Chân lại hồn nhiên không biết, một mặt lo lắng công việc quay chụp sắp tới, sợ mình không cách nào làm xong.

Hàn Dĩ Chân càng như vậy, Hạ Quang Hi càng tức giận. Anh tức đến không muốn vào công ty, nhưng - nghĩ đến nếu cô thoát khỏi sự giám sát của anh, rất có thể bí mật trốn anh làm bậy với em họ anh, chỉ đành phải chịu khổ, mỗi ngày đi làm đúng giờ.

Hôm nay, anh đặc biệt đến công ty sớm. Thứ nhất là bởi vì không ngủ được, thứ hai là bởi vì cảm xúc của anh sôi trào đến đỉnh điểm nhất, cảm thấy cần phải nhớ Hàn Dĩ Chân một hồi mới được.

Về phần anh nhớ nhưng cô cái gì? Anh cũng không biết. Chẳng qua là cảm thấy, cô không thể vẫn coi nhẹ anh như vậy nữa, quá khứ cô vẫn lấy anh làm trọng tâm, không thể đột nhiên thay đổi.

Xe buýt và xe thể thao phân chia hướng khác nhau chạy như bay, Hạ Quang Hi là đến công ty, Hàn Dĩ Chân là đến phim trường, hoàn toàn không có giao điểm, điểm duy nhất giống nhau là bánh xe không ngừng chuyển động.

9 giờ 20 phút.

Thời gian này đối với Hàn Dĩ Chân mà nói được tính là muộn, đối với Hạ Quang Hi mà nói lại được tính là sớm. Chẳng qua là khi anh sớm đi tới phòng làm việc, lại phát hiện phòng thư kí không có một bóng người, thư kí của anh không biết đã chạy đi đâu.

Có gì đó không đúng, bình thường cô hẳn không trễ như vậy, bị bệnh rồi sao?

Hạ Quang Hi không thấy được Hàn Dĩ Chân, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là cô nhất định ngã bệnh, mau gọi điện thoại đến nhà cô hỏi thăm, kết quả lấy được là: Cô đã đi làm.

Hạ Quang Hi vốn là buông xuống trái tim treo lơ lửng; anh đã nói mà! Cô khỏe giống như con trâu, làm sao sẽ ngã bệnh? Ngay sau đó, anh lại bắt đầu phiền não, có thể xảy ra điều gì ngoài ý muốn hay không? Vì vậy lại quay sang điện thoại di động của cô.

Điện thoại di động rất nhanh nổi máy, âm thanh ngọt ngào của Hàn Dĩ Chân từ một đầu khác truyền đến, lần này Hạ Quang Hi thật sự yên lòng.

“A lô?” Hàn Dĩ Chân đang chen chúc trên xe buýt, hết sức khó khăn mà lấy điện thoại di động từ trong túi ra, lung la lung lay trả lời.

“Cô ở nơi nào?” Không biết được có phải bởi vì quá nhiều người hay không, Hạ Quang Hi cảm giác giọng điệu của cô không tốt lắm, giọng điệu không khỏi xấu theo.

“Tôi đang trên đường đi làm.” Hàn Dĩ Chân bị đám người chen lấn tựa như cá mèi đường như nói không ra lời, sớm biết cô liền ra ngoài sớm một chút, cũng không cần chịu khổ.

“Thật sao?” Hạ Quang Hi hạ vui mừng cúi đầu nhìn đồng hồ, đã sắp chín giờ rưỡi, cô mới ở trên nửa đường.

“Đúng vậy!” Hàn Dĩ Chân rất muốn ới, cô sợ nhiều người nhất, người càng nhiều não bộ cô sẽ thiếu dưỡng khí, hơn nữa bắt đầu co rút đau đớn.

“Được rồi, cứ như vậy đi!” Mặc dù không cao hứng, nhưng cô đã trễ là sự thật, anh cũng không thể làm gì cô.

“Uhm, bye bye.” Cắt đứt cuộc trò chuyện, Hàn Dĩ Chân vội vàng nhét điện thoại di động vào trong túi, hơn nữa ấn chuông xuống xe, tránh thật sự phun ra.

Hạ Quang Hi hờn dỗi trong phòng làm việc, tuyệt không hiểu được trạng thái đáng thương của Hàn Dĩ Chân, chỉ biết ngồi dưng rầu trợn mắt ở trên ghế.

Cô gái nhỏ này, là gan thật sự càng lúc càng lớn, lại dám liên tục đến muộn, quay đầu lại đợi cô tới, không lột da cô không được. A, thật là muốn uống cà phê của cô pha!

Nửa tiếng sau, Hàn Dĩ Chân vẫn như cũ không tới, cà phê của anh cũng không tin tức, Hạ Quang Hi mới phát hiện tình hình không đúng, coi như dù kẹt xe thế nào, cô cũng không khỏi đến muộn quá chứ?

Anh không nói hai lời, cầm điện thoại lên lại một lần nữa gọi điện cho Hàn Dĩ Chân, lần này vang lên vài âm thanh, đối phương mới trả lời, anh vừa nghe thấy giọng cô liền mắng âm lên.

“Cô rút cuộc chạy đi đâu, như thế nào nào còn chưa tới? !” Một bộ giọng điệu cảnh cáo cô vợ bỏ trốn.

Bất ngờ bị giọng điệu hung dữ của Hạ Quang Hi dọa, Hàn Dĩ Chân vốn là kinh ngạc, sau đó bình tĩnh lại trả lời: “Tôi đang ở phim trường.” Thật may là trái tim của cô coi như đủ sức, nếu không đã sớm chết.

“Phim trường?” Lần này đổi lại là anh giật mình.

“Đúng.” Cô đáp hết sức ngắn gọn. “Hôm nay bắt đầu chính thức ghi hình, ngày hôm qua tôi cũng đã xin phép công ty.”

“Tại sao tôi không biết cô xin phép?” Hạ Quang Hi lại sững sốt, thì ra cái cô gọi là “đi làm” là nói quay quảng cáo, mà không phải đến công ty đi làm.

“Nhưng tôi quả thực có xin phép.” Hàn Dĩ Chân sợ anh tưởng lầm cô cố ý bỏ việc, khẩn trương giải thích. “Sáng sớm hôm qua tôi cũng đã đưa giấy xin phép nghỉ đến bộ phận nhân sự, tôi không có nói dối.”

“Tôi không có nói cô nói dối.” Anh nổi trận lôi đình trả lời. “Tôi chỉ là --” chỉ là cái gì? Tất cả cô đều tuân theo quy định của công ty, là một nhân viên hoàn mỹ hết mức, anh còn lời gì để nói hay sao?

Vậy mà.

“Tổng giám đốc?” Hàn Dĩ Chân bên kia đầu điện thoại không biết anh vì sao dừng lại, cho là công ty xảy ra chuyện gì cực kỳ khẩn trương, đang định mở miệng hỏi, Hạ Quang Hi lại giành mở miệng trước.

“Dù sao lần sau muốn xin phép, trực tiếp nói cho tôi biết, không cần qua bộ phận nhân sự đáng chết gì đó, lại càng đừng để tôi không tìm được người, cứ như vậy!” Dứt lời, anh dập điện thoại, trên đầu tiếp tục toát ra vài ngọn lửa, mỗi một ngọn lửa dường như đều muốn thiêu đốt anh tận cùng.

Tức chết anh.

Liên tục nặng nề cúp ống nói nhiều lần, Hạ Quang Hi một bụng hỏa không có chỗ phát, không thể làm gì khác hơn là tìm điện thoại trên bàn trút giận.

Điện thoại đầu này của Hàn Dĩ Chân ngược lại không có hỏa khí của anh, chỉ cảm thấy anh rất kỳ quái, không có việc gì liền thích đập phá.

“Jeanie, cô xong chưa? Phải bắt đầu diễn tập rồi!” Nhân viên hiện trường ở một bên lớn giọng rống, muốn cô mau về chỗ.

“Tôi lập tức tới, xin chờ tôi một chút!” Cô ngoảnh mặt về đoàn quay phim phía sau hô to, cũng vội vàng hấp tấp cắt điện thoại di động, chạy về bên cạnh nhân viên làm việc.

“Jeanie, cô không có bất kỳ kinh nghiệm quay phim nào, đổi vị trí đi, điều chỉnh tiêu điểm đi, kiến thức về phương diện này có thể tương đối chưa đủ một chút, nhưng không sao, cô chỉ cần y theo lời dặn của tôi mà làm là được.”

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 5.2

Đạo diễn quan tâm Hàn Dĩ Chân lần đầu tiên làm model, bộ dáng khẩn trương đến sắp té xỉu, đối với cô đặc biệt có kiên nhẫn. Hàn Dĩ Chân ngưng gặt đầu, nói thẳng cô sẽ cố gắng, hết sức chăm chú học tập.

Trong lúc bên kia Hàn Dĩ Chân cố gắng để mình thích ứng với công việc chụp ảnh, bên này Hạ Quang Hi lại như con gà chọi chỉ ủ rũ cúi đầu, ngần ngại về phía vách tường.

Điện thoại anh cũng đập bể, miệng cũng mệt mỏi mắng chửi, cà phê vẫn không có tin tức. Dĩ nhiên anh có thể tự mình đi pha cà phê, cái này không nghĩ ngờ chút nào. Vấn đề là cà phê Hàn Dĩ Chân pha uống ngon hơn, hơn nữa anh cũng quên ngày nào trong tuần mình muốn uống loại cà phê nào, mọi thứ của anh đều do cô thu xếp, nắm giữ, không có cô, anh giống như một người tàn phế, chỉ biết ngồi bất động tại chỗ.

Yên tĩnh giống như ma quỷ, lại giống phân tử trong Vật lý học, trong nháy mắt lấp kín toàn bộ phòng làm việc.

Chân Hạ Quang Hi giờ ở trên bàn, như một ông lão đang đưa ghế da màu đen, thời gian lại trở về giống như vài tuần trước, bộ dáng lúc Hàn Dĩ Chân không ở đây, lúc ấy anh cũng giống vậy cảm thấy trống vắng.

Anh nhìn phòng thư kí không có một bóng người, trên bàn chỉ có tài liệu thu dọn chỉnh tề, chỉ có cái cốc sạch sẽ sáng ngời, về phần chủ nhân của cái cốc, chính là đã đảm đương chức vụ model, hoàn toàn quên nó rồi.

Đã quên.

Ánh mắt cứng đờ nhìn chăm chú vào cái cốc Hàn Dĩ Chân thường dùng, trong lòng Hạ Quang Hi có buồn bực nói không ra, không biết nên phát tiết với người nào? Trước kia lúc cô ở đây, mặc dù không nói nhiều, nhưng thỉnh thoảng còn có thể đứng lên đi lại, coi như cách một cánh cửa, anh vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng từng cử động của cô, có thể cảm nhận được hơi thở của sinh mạng cô, nhưng bây giờ anh cái gì cũng không cảm thấy, vây quanh anh, chỉ có tịch mịch.

Tich mich.

Anh lần đầu tiên phát hiện, không có cô là một chuyện tịch mịch như vậy, đây cảm giác này khác với mấy tuần trước, cũng khác một trời một vực mấy lần trước. Trước kia cho dù sa thải cô, nhưng anh biết, chỉ cần anh cầu cô, cô nhất định sẽ trở lại bên cạnh anh. Nhưng lần này anh không có sa thải cô, cô liền chủ động rời khỏi anh, điều này khiến anh khá là bất an.

Bất an.

Tâm tình sốt ruột bất an từ từ lên men trong lòng Hạ Quang Hi, khiến anh càng lúc càng không cách nào chuyên tâm, tâm tư của anh hình như đều không tự chủ chuyển tới trên người Hàn Dĩ Chân.

Anh nhớ dáng vẻ mỉm cười của cô, nhớ tới về mặt lạnh lùng châm chọc đáng đánh đòn của cô, tất cả của cô đều khiến anh nhớ thương, bắt giặc đi theo cô.

Nếu không thì, chẳng lẽ anh muốn lấy cô về nhà?

Trong đầu thoáng qua lời em trai nói, cả khuôn mặt Hà Quang Hi đỏ bừng lên, liều chết lắc đầu.

Anh đương nhiên sẽ không lấy cô về nhà. Nói đùa, anh yêu chính là con gái ngực bự vóc người nóng bỏng, đối với cây đậu cô-ve cao gầy không có hứng thú, huống chi cô là người trung tính.

Em không cảm thấy Jeanie trung tính như anh nói! Phàm là việc phụ nữ có thể làm, cô ấy đều sẽ làm, đđ! QĐ hơn nữa mỗi việc còn làm tốt hơn người khác, ngay cả diện mạo cũng không kém hơn người khác, nếu em nói, em cảm thấy cô ấy còn hoàn toàn có hình.

Lời bình luận đúng trong tâm của Ha Hãn Hi lúc này lại đang vong về bên tai Ha Quang Hi, khiến cho sâu trong nội tâm của anh mãnh liệt bất an hơn.

Cô thật sự, tốt như Hãn Hi nói sao?

Ánh mắt của Ha Quang Hi bắt đầu do dự.

Cô thật sự, một điểm cũng không giống như anh nhận định; không có ngực, không có mông, là một người trung tính nam không ra nam, nữ không ra nữ sao?

Nội tâm Hạ Quang Hi nhanh chóng tích lũy nghi ngờ.

Cô thật sur. Ai!

Chán nản nhìn vào chỗ ngồi trống vắng, Ha Quang Hi trừ nghi ngờ ra căn bản can sạch sức lực, chỉ hy vọng thư kí của anh nhanh trở lại.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

Cà phê bỏ thêm sữa tươi và đường đúng giờ đặt trên bàn Ha Quang Hi, cà phê nóng hổi tuyên bố một ngày bận rộn sẽ bắt đầu.

Sáng sớm, tâm tình của Hàn Dĩ Chân rất tốt. Cô thậm chí bỏ nhiều hơn một muỗng cà phê, khiến màu sắc cà phê nhìn đậm một chút, bởi vì hôm nay là thứ ba, tình cờ gặp ngày thêm sữa và đường. Bột cà phê nếu thêm không đủ, cà phê pha ra sẽ không đủ đẹp, không đủ hương, như vậy ông chủ của cô sẽ lải nhải, cho nên vẫn là chủ động một chút, tránh khỏi ai đó xem thường.

Hàn Dĩ Chân là một thư ký hoàn mỹ, đối với sở thích của ông chủ rất rõ ràng, nắm giữ lịch trình chính xác vô cùng, riêng chỉ không hiểu tâm tư của Ha

Quang Hi, hình như gần đây anh rất không hài lòng với biểu hiện của cô.

“Tổng giám đốc, đây là cà phê của anh.” Chỉ là không sao, cô tự mình nghĩ thông suốt là được, cuộc đời của cô không cần thiết bị anh làm chủ.

“Ừ.” Cô nói đúng, anh rất không hài lòng với biểu hiện của cô, hơn nữa trên mặt cô mang nụ cười chường mắt, anh liền muốn đánh cô hơn.

“Tâm tình cô hình như rất tốt.” Anh cầm lên cà phê uống một ngụm, phát giác nó vẫn ngon miệng giống như thường ngày, tâm tình càng khó chịu hơn.

“Cũng không tệ lắm.” Cô gật đầu. “Ngày hôm qua rất sớm tôi đã lên giường ngủ, ước chừng ngủ đủ mười tiếng, hôm nay cực kỳ cảm thấy có tinh thần.” Kể từ khi cô đồng ý đảm nhiệm người phát ngôn tới nay, liền không một ngày ngủ ngon giấc, ngày hôm qua coi như là ngủ được một lần an ổn nhất.

“Vậy thật tốt, tôi thật sự hâm mộ cô, thế nhưng có thể ngủ đủ mười tiếng.” Ngược lại, đêm qua anh nhưng lại ngủ không ngon, vẫn lăn qua lộn lại một đường như trời gần sáng mới ngủ.

“Này không có gì.” Hàn Dĩ Chân nhún vai, cảm giác giọng điệu của anh có chứa ý vị châm chọc, nhưng mà cũng có khả năng là cô đa nghi.

“Cô thật khách khí.” Cô không có nghe lắm, Hạ Quang Hi đích xác là châm chọc cô, giọng điệu chua đến có thể sánh bằng chanh -- tràn đầy vitamin C.

Tiệc nuôi chính là, vitamin C trong chanh có ích với thân thể, giọng chua như giấm của Hạ Quang Hi lại chỉ làm người khác bị thương, nhưng hôm nay tâm tình Hàn Dĩ Chân rất tốt, nên cũng không so đo với anh nữa.

“Quay phim như thế nào?” Anh lại cố tình thích phá hư tâm tình của cô. “Nếu như cảm giác mình không cách nào đảm nhiệm, mau bỏ đi ý niệm ngu xuẩn này, chuyên tâm đi làm lại.”

Dùng axit citric với cô còn chưa đủ, Hạ Quang Hi còn dùng axit sunfuric hắt cô, ý đồ đả kích lòng tự tin của cô.

“Sẽ không, tôi lại cảm thấy hoàn toàn thú vị.” May mắn cô đã sớm luyện thành Kim Cương Bất Hoại Thân (*), anh nói gì, cô đáp lại cái đó.

(*): cứng rắn, không bị người khác ảnh hưởng

“Hơn nữa đạo diễn còn nói biểu hiện của tôi rất tốt, lần sau có sản phẩm thích hợp lại mời tôi phát ngôn.” Không vô dụng như trong tưởng tượng của anh.

“Đạo diễn không phải bị mù chứ?” Hạ Quang Hi nghe vậy giật chân. “Dáng vẻ này của cô phối hợp với đức hạnh, ông ấy vẫn muốn mời cô phát ngôn?” Rốt cuộc có ánh mắt thâm nhay không ỹ?

Hạ Quang Hi không biết những lời này của anh đã thương người cỡ nào, mặt Hàn Dĩ Chân phút chốc trùng xuống, Hạ Quang Hi mới nhận thấy được tình hình không bình thường, nhưng mà anh cũng không còn tâm tình nói xin lỗi, anh cũng khó chịu. Hàn Băng Tâm |)Đ_QĐ

Không khí ngọt ngào tràn ngập bốn phía xung quanh bọn họ. Hàn Dĩ Chân mặc dù không phản bác ngay trước mặt anh, nhưng thái độ lạnh nhạt so với cãi nhau với anh còn khiến người khác khó chịu, Hạ Quang Hi dường như không nhận được.

Đáng ghét, đây là thái độ gì? Trong mắt của cô còn có anh ông chủ này sao?

Hạ Quang Hi vốn định lớn tiếng nhắc nhở Hàn Dĩ Chân cà phê của anh chưa có, không nghĩ tới cô lại sớm hơn anh một bước, đặt giấy xin phép ở trên bàn anh.

“Ngày mai tôi muốn xin nghỉ.” Giọng điệu cô nghe không có gì đặc biệt, nhưng anh chính là khó chịu.

“Tại sao?” Anh nhìn chằm chằm giấy xin phép trên bàn, trông nó gần như đến cháy.

“Bởi vì ngày mai tôi có cảnh quay.” Trùng trùng vô dụng, cô nói muốn xin nghỉ, chính là muốn xin nghỉ, không có thương lượng.

“Cô không cảm thấy gần đây cô xin nghỉ quá nhiều sao?” Hạ Quang Hi không tự chủ được giương cao âm điệu, nhắc nhở cô trách nhiệm thư kí.

“Không sai.” Cô thừa nhận. “Nhưng mà nghỉ đông của tôi cũng rất nhiều, tôi dường như không có thời gian nào nghỉ phép, vừa lúc nhân cơ hội này nghỉ ngơi.”

Thân là thư kí của anh, nói một cách thẳng thừng không khác biệt với trâu, vừa phải chăm sóc cuộc sống thường ngày của anh, lại phải sắp xếp lịch trình cho anh, thư ký của người nào giống như cô làm được nhiều như vậy, hơn nữa đối phương hoàn toàn không biết cảm kích?

Hạ Quang Hi không phải là không biết cảm kích, mà là anh oán hận bị chia cắt thời gian, nhưng anh không nói ra miệng.

“Tùy cô.” Thuận tay cầm bút đồng ý lên giấy xin phép của Hàn Dĩ Chân, Hạ Quang Hi một bụng tức.

“Cám ơn.” Anh mất hứng, tâm tình của cô cũng không khá hơn chút nào, chữ của anh cực kỳ xấu xí.

Hừ!

Cô giống như là cây trúc gầy, gió thổi một cái là bay, đứng trước máy ảnh nhất định khó coi giống như cương thi, không cần cười chết người đi.

Hay là đi xem một chút đi!

Hạ Quang Hi thật ra thì có chút tò mò biểu hiện của Hàn Dĩ Chân ở trước màn ảnh, trong miệng mặc dù nói cô không thể nào biểu hiện tốt, nhưng trên thực tế vẫn là suy nghĩ muốn chính mắt chứng thật cô không phải thật sự kém giống như anh nói, liền len lén lái xe đến phim trường đi.

Ông chủ đại giá quang lâm, nhất định tạo thành chấn động.

Hạ Quang Hi lại mặc kệ, cũng biết đạo lý này, trước khi xuống xe còn đặc biệt đội mũ lưỡi trai chuyên ngăn cản chó săn, để tránh tiết lộ thân phận.

May mắn tất cả mọi người rất bận, không ai có rảnh rỗi để ý tới lúc nào thì một người len lén tiến vào bên trong phim trường, mà người đó cũng rất an phận, lựa chọn đứng ở một chỗ xa nhất, nhìn xa xa tình hình trong phòng chụp ảnh.

Ngay chính giữa phòng chụp ảnh, đạo diễn đang chỉ đạo Hàn Dĩ Chân đi như thế nào, nên đứng ở hướng nào, pose như thế nào. Hàn Dĩ Chân người mặc một bộ đồ công sở màu trắng, hết sức chăm chú nghe đạo diễn chỉ thị, hơn nữa thỉnh thoảng gật đầu một cái. Tiếp theo đạo diễn lại chỉ cô phối hợp nhịp điệu của âm nhạc như thế nào, ở thời cơ thích hợp cầm laptop trắng lên, đứng ở bao nhiêu góc độ mới có thể vừa lúc nhắm ngay máy ảnh, phần này cô cũng hết sức nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng đạo diễn như thế nào mới có thể biểu hiện đến tốt nhất, đạo diễn rất có kiên nhẫn dạy cô.

“Chờ một chút âm nhạc vang lên, nhiếp ảnh gia sẽ chiếu sản phẩm trước, đợi đến thời gian nhất định, mới chuyển ống kính tới trên người cô, như vậy cô hiểu không?”

Trải qua mấy lần luyện tập lặp đi lặp lại, đạo diễn và Hàn Dĩ Chân làm một lần xác nhận cuối cùng, Hàn Dĩ Chân gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, nhân viên hậu trường vọt vào trong, giúp Hàn Dĩ Chân vén tóc mái tán lác trở về ban đầu, tất cả đều đã sẵn sàng.

“Cam-era!”

Theo một tiếng ra lệnh của đạo diễn, tiếng nhạc vang lên, nhiếp ảnh gia nhắm đặt ống kính ở vị trí các tính năng và thông số kỹ thuật hàng đầu, quả thực rày ra một hồi, ống kính mới chậm rãi chuyển sang Hàn Dĩ Chân ở giữa phòng chụp ảnh.

Ống kính chuyển một cái đến trên người Hàn Dĩ Chân, nhạc nền cũng đi theo biến đổi thành “bản Sonata Ánh Trăng số 1” của Beethoven.

Chỉ thấy người điều chỉnh ánh sáng chiếu ánh đèn lên người Hàn Dĩ Chân, phối hợp tiếng đàn dương cầm chậm chậm đẹp đẽ của “bản Sonata Ánh Trăng”, nhiếp ảnh gia từ từ đem ống kính gần hơn, mặt của Hàn Dĩ Chân đặc biệt phong tình phút chốc xuất hiện trước mặt của nhân dân cả nước, khiến người khác nhìn không chớp mắt.

Bởi vì đặc tính của kênh mua sắm là truyền ra hậu trường, trừ hiệu quả của người chủ trì ra, chọn lựa model cũng rất quan trọng, nếu chọn model không thích hợp, không những không có thêm hiệu quả đối với sản phẩm, còn có thể giảm bớt khát vọng của người mua, không thể không thận trọng.

Vừa được trao cho trách nhiệm nặng nề, Hàn Dĩ Chân tự nhiên toàn lực ứng phó. Chỉ là cô không ngờ tới mình ở trước ống kính lại sẽ xuất sắc như thế, xuất sắc đến người chủ trì thiếu chút nữa đã quên giới thiệu, chỉ lo nhìn cô.

Hàn Dĩ Chân không phải loại mỹ nữ truyền thống đó, so với mỹ nữ truyền thống càng dễ hấp dẫn tầm mắt mọi người hơn. Da của cô trắng nõn, dưới công phu của ánh sáng, lộ ra tí một chút xúc cảm Long mây hồn nhiên sẵn có, không trải qua cố ý sửa chữa, lợi dụng đường cong hoàn mỹ đảo mắt. Cặp mắt hẹp dài hơi nhú, lại càng giống như phượng hoàng mở rộng hai cánh hơn, nhẹ nhàng bay lượn theo ánh đèn. Mà sống mũi cô cao vút thẳng tắp, cũng hết sức dễ dàng trở thành tiêu điểm để mọi người nhìn chăm chú, đó là dạng mũi chỉ tìm được ở trên người người phương Tây.

Tổng thể mà nói, cô cũng không phải là mỹ nữ Phương Đông điển hình, nhưng lại rất ăn ảnh. Hơn nữa thân hình cô cao gầy, một thân trắng tuyết, phát ngôn thích hợp cực kỳ, bản thân cô tựa như ánh trăng trong sáng.

Mặc dù đã tập luyện rất nhiều lần, nhân viên hậu trường làm việc vẫn nhìn ngây người, mọi người dường như thành người đầu gỗ, vẫn là dựa vào đạo diễn kịp thời hoàn hồn, mới không làm trò cười.

“Hiện tại model đã cầm lên, giống như các vị nhìn thấy, đây là laptop nam nữ đều có thể sử dụng, ngoại hình vô cùng tuyệt đẹp, có đầy đủ tính thực dụng.”

Ở dưới chỉ thị của đạo diễn, người chủ trì bắt đầu đứng lên giới thiệu sản phẩm. Trải qua lúc đầu không thích ứng, Hàn Dĩ Chân cũng dần dần quen ống kính, y theo lúc trước luyện tập, bước đi đúng lúc, tự nhiên bày ra sản phẩm trong tay.

“Các vị xem, laptop này có phải cực kỳ đẹp hay không? Hoàn toàn không có khuyết điểm.” Người chủ trì ngay sau đó thổi phồng. “Hơn nữa nó rất trung tính, mặc kệ là nam muốn dùng, nữ muốn dùng, già muốn dùng, trẻ muốn dùng, mặc kệ bất luận cái gì, bất luận tuổi tác nào, cũng có thể thỏa mãn nhu cầu của người dùng, là laptop ưu việt nhất năm nay. Chẳng những có một năm mười hai tháng trả góp không lãi, còn có một số trang bị thêm vào, cũng đồng thời đưa cho người xem trước TV.”

Mặc dù Hạ Vũ Hi nhấn mạnh nhiều lần, không hy vọng sản phẩm công ty mình khổ cực nghiên cứu ra bị coi làm hoa quả rao hàng ngoài chợ, nhưng dù sao cũng là chương trình mua sắm, vẫn là không thể ngoại lệ mời người dẫn chương trình tới, giúp cậu giới thiệu laptop.

“. Kế tiếp thời gian để lại cho người xem, nắm chặt cơ hội gọi điện thoại đi!” Thổi phồng đến cuối cùng, người chủ trì sử dụng mảnh khóe thường xuyên xuất hiện nhất trong chương trình mua sắm, màn hình tivi cả nước lập tức xuất hiện tiếng tính giờ đếm.

Da da da da.

Đang lúc người xem có ý định mua vội vàng gọi điện thoại, nhiếp ảnh gia cũng không còn nhàn rỗi, lại quay ống kính đến trên người Hàn Dĩ Chân, trên mặt cô đang nét mặt treo xa cách, giống như là ánh trăng, cũng giống như Hằng Nga vô ý xông vào nhân gian, cung tên chỉ là trên tay cô đổi thành laptop, nhưng cũng thế quyến rũ tầm mắt người khác.

“Jeanie, cô thật là biểu hiện được rất tốt, đáng khen!” Đạo diễn thật xa giờ ngón cái với Hàn Dĩ Chân, khen ngợi biểu hiện của cô. Mà cô trừ mặt lộ vẻ mỉm cười ra, không thể có phản ứng khác, bởi vì máy chụp hình vẫn còn ở cùng cô, theo đuổi cô đến bất kỳ ngõ ngách nào.

Cái này giống như là ma quỷ, tất cả mọi người bị ma chú Hàn Dĩ Chân chế tạo ra vậy khốn, trong này bao gồm Hạ Quang Hi.

Hạ Quang Hi không biết, Hàn Dĩ Chân đúng là mê người như vậy. Anh quen được sự phục vụ của cô, sự nghiêm túc của cô, nhưng không quen sự tự nhiên tự tại của cô.

Hàn Dĩ Chân trước ống kính hình như có một loại sức quyến rũ khó có thể hình dung, thế cho nên từng cử động của cô cũng khiến người ta khó có thể hô hấp. Hơn nữa khi ánh đèn lần đầu chiếu lên người cô thì anh dường như cho là anh nhìn thấy tiên, nhìn thấy huyền thể một không tồn tại ở trần thế, điều này làm của anh không tự chủ tăng nhanh, nhưng đồng thời, cũng cảm thấy một cổ bất an mãnh liệt, sợ cô rời khỏi.

“Cảm ơn người xem cả nước nhiệt liệt đặt hàng, số lượng hạn chế 50 cái dường như bị đặt hết. Các vị nhìn lại laptop trong tay model một chút, có phải càng nhìn càng đẹp hay không? Xin nắm chắc cơ hội, nhất định phải nắm chặt cơ hội, chỉ còn lại có sáu cái, xin nhanh gọi điện thoại.”

Ống kính như cũ dừng lại ở trên thân Hàn Dĩ Chân, có lẽ là nhiếp ảnh gia thiên vị, nhất định phô bày ra vẻ đẹp không giống với người khác của Hàn Dĩ Chân, không ngừng cho cô nổi bật cực lớn.

“Cảm ơn người xem cả nước nhiệt liệt đặt hàng, số lượng hạn chế 50 cái đã hết, cảm ơn.”

Người chủ trì như cũ ra sức bán, máy chụp hình tự nhiên nhắm ngay Hàn Dĩ Chân. Nhiếp ảnh gia không dừng tay, nhịp tim của Hạ Quang Hi cũng chưa từng chậm lại, lo lắng từ từ tích tụ, cũng không dừng lại.

“Cất!” Đạo diễn hưng phấn hô ngừng. “Jeanie, cô thật sự là rất tuyệt, quả thật đã có thể đổi nghề làm model rồi.”

Sau đó, tất cả mọi người vây bên cạnh Hàn Dĩ Chân ca ngợi cô, mặt cô cũng đỏ lên.

Tình cảnh này, không cách nào làm cho Hạ Quang Hi cảm thấy vui sướng, chỉ đem lại cho anh nhiều tức giận hơn.

Cô hình như cách anh càng ngày càng xa?

~Hết chương 5~

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 6.1

Thành tích tiêu thụ tốt đến khiến người ta lú lút không nói nên lời, chẳng những lập nên thời gian tiêu thụ ngắn nhất từ lúc kênh mua sắm bắt đầu tới nay, thành tích bán được tốt nhất, cũng tạo ra thần thoại kia; toàn bộ tiêu điểm tập trung trên người model biểu diễn.

Bởi vì phản ứng thực sự quá nhiệt liệt, cho nên Đài Truyền Hình quyết định khẩn cấp bổ sung hơn 100 cái, mà Hàn Dĩ Chân thân là người phát ngôn, đành phải phối hợp chính sách của công ty, lại tiếp tục đảm đương model của mua sắm trên TV. Chỉ là cái này cũng không dễ dàng, hơn nữa thời gian của cô luôn sắp xếp ở ban ngày, chuyện này khiến cô phải không ngừng xin nghỉ, thật sự tạo cho cô khổn nhiều không nhỏ, cô cũng không muốn vì vậy mà ảnh hưởng tới công việc.

Có câu: Vô tâm trông liễu liễu thành rừng, hiện tại cô liền gặp phải tình trạng này. Hàn Dĩ Chân vạn vạn không ngờ tới, bởi vì chính mình nhất thời giận dữ, kết quả của việc đồng ý nhận công việc quay phim là một đốm nổi tiếng, cư nhiên còn có công ty mỹ phẩm tìm tới cửa, khiến cô thụ sủng nhược kinh.

Thăng thần nói, cô không thích loại tình trạng này chút nào, cũng không cách nào thích ứng. Cho tới bây giờ cô liền không có ý định phát triển trong giới diễn viên nghệ sĩ, cũng không có ý định đổi nghề làm người mẫu, cô chỉ muốn làm tốt nghề nghiệp của chính mình, làm một thư ký hoàn thành trách nhiệm, chính là nguyện vọng lớn nhất của cô.

Cô là nghĩ như vậy, nhưng cô cũng không có thời gian giao tiếp với Hạ Quang Hi trọn vẹn. Nhiều hội nghị kiểm thảo liên tiếp chiếm giữ một ít thời gian lúc cô tan việc, công ty nội bộ của mình lại có rất nhiều hội nghị phải mở, cô đến qung chuẩn bị tài liệu họp cũng không kịp, thật sự không rảnh ngời

xuống hàn huyền một chút tình trạng gần đây với Hạ Quang Hi, khoảng cách giữa sắp nhân viên hai người ngày càng sâu, vừa vặn một bước liền trượt chân bên bờ.

Hôm nay, Hàn Dĩ Chân lại có công việc quay chụp, nhưng công ty đồng thời cũng có một hội nghị nội bộ quan trọng phải tiến hành. Không cách nào vẹn cả đôi đường dưới tình huống này, Hàn Dĩ Chân không thể làm gì khác hơn là trước tiên đem tài liệu cuộc họp cần dùng đến, trước đó chuẩn bị xong đặt trên bàn Hạ Quang Hi, rồi đến phòng chụp ảnh tiến hành hiện trường công việc quay chụp.

Mặc dù Hàn lấy thật đã sớm quyết định về sau không làm model nữa, nhưng Hạ Quang Hi cũng không biết. Anh chỉ biết sáng sớm anh đến công ty lại không nhìn thấy bóng dáng Hàn Dĩ Chân, cũng vì vậy cảm thấy tức giận.

“Thư kí Hàn xin nghỉ sao?” Thấy cô không có ở phòng làm việc, anh lập tức gọi điện thoại nội bộ đến phòng nhân sự, tự mình hỏi rõ ràng.

“Ngày hôm qua đã xin nghỉ rồi, cần đưa giấy xin phép của cô ấy lên cho ngài xem qua sao?” Trưởng phòng nhân sự gần đây chỉ cần vừa nhận được điện thoại của Hạ Quang Hi liền tâm kinh đảm khiêu (= khiếp đảm kinh hồn), rất sợ lại vô duyên vô cớ gặp pháo oanh, nói chuyện nom nớp lo sợ.

“Không cần.” Hạ Quang Hi một lời từ chối. “Đem giấy xin phép giữ lại tự mình từ từ thưởng thức, tôi không đếm xỉa tới người phụ nữ kia!” Rắc.

Trưởng phòng nhân sự đáng thương, lại bị ông chủ cúp điện thoại, đây đã là lần thứ ba trong tháng này.

Đáng ghét!

Trưởng phòng nhân sự không ngừng tủi thân, Hạ Quang Hi cũng có lời muốn nói. Anh tốn tiền mời thư ký, thư ký lại cả ngày lẫn đêm không thấy bóng dáng, chạy đi chụp cái gì đó, thật sự gạt bỏ anh!

Hạ Quang Hi đã quên, cái này “chương trình mua sắm trên TV chết tiệt” là kênh của anh, Hàn Dĩ Chân chỉ là đổi chỗ làm việc, được lợi vẫn là Hạ Quang Hi.

Nhưng anh hoàn toàn không quan tâm mình có phải được lợi nhất hay không, trong lòng anh, cô bỏ rơi anh chính là không đúng. Cái này đáng giận hơn bất kỳ tội trạng nào, cho dù cô là vì anh bán mạng cũng giống vậy.

Quyết tâm không để ý tới Hàn Dĩ Chân nữa, Hạ Quang Hi tức giận cầm tài liệu trên bàn lên, giống như là muốn phát tiết tức giận gần như dùng sức mạnh mẽ lật, dường như muốn lật tài liệu đến rách.

“Jeanie, bên này cái chỗ này --” Hạ Quang Hi vừa nhìn thấy vấn đề liền theo thói quen hướng về phía phòng thư kí gọi người, kêu nửa ngày phát hiện không có trả lời, lúc này mới nhớ tới cô căn bản không ở đây, đi quay rồi.

Anh nặng nề để tài liệu xuống, tựa như hết hơi.))))_Q)) Có lẽ là trước kia quá lệ thuộc vào Hàn Dĩ Chân, chỉ cần cô không ở đây, chuyện gì cũng không bình thường, trong đó tệ nhất có lẽ là tâm tình của anh.

Anh cầm điện thoại lên lần nữa, chỉ có điều lần này không phải gọi cho trưởng phòng nhân sự, mà là cho Hàn Dĩ Chân. Anh muốn cô nói rõ ràng, cô rốt cuộc có muốn công việc này, vị ông chủ này hay không?

Đường dây bên kia vang lên một hồi chuông, Hạ Quang Hi vốn cho là không ai trả lời, không ngờ tới một khắc sau cùng lại nhận.

“Alo? !” Hàn Dĩ Chân có thể nói là chạy, túi cô để quá xa, dường như không nghe được tiếng chuông.

“Ách, này.” Hạ Quang Hi có phần bị dọa, âm thanh của cô nghe qua hình như không quá cao hứng.

“Là anh à!” Cô quả thực mắt hững, bọn họ đang diễn tập. “Có chuyện gì không?”

“Tôi.” Thình lình bị cô một hung như vậy, Hạ Quang Hi đột nhiên không nói chuyện, giọng điệu úp úp mở mở khơi gợi chú ý của Hàn Dĩ Chân.

“Anh nhìn thấy tài liệu trên bàn chưa?” Cô phỏng đoán anh có thể là bởi vì không tìm được tài liệu đi họp dùng, mới gọi điện thoại làm phiền cô.

“Nhìn thấy.” Anh đáp.

“Có phải trình tự sắp xếp xảy ra vấn đề gì hay không?” Nếu không phải không tìm được tài liệu, nhất định là xem không hiểu trình tự trong đó.

Hàn Dĩ Chân không hồ là con giun trong bụng anh, hẳn đúng là bởi vì xem không hiểu trình tự văn kiện mới gọi điện thoại tìm cô, chỉ là bị cô nói như thế, anh đột nhiên cảm thấy mình rất ngu xuẩn, đó cũng không phải là mục đích chân chính anh nóng lòng tìm cô.

Mục đích anh gọi điện thoại cho cô là

“Rốt cuộc có vấn đề gì?” Bên kia đầu điện thoại Hàn Dĩ Chân thật sự không có thời gian lãng nhăng với anh, tổ công tác chính tề đều đang đợi cô, không có cách nào để anh chậm rãi. Hàn Băng Tâm

“Tôi, cái này.” Anh vẫn chưa nghĩ đến vì sao anh vội vã tìm cô, chỉ là nghe thấy giọng nói của cô, trong đầu không tự chủ hiện lên hình ảnh ngày đó về mặt cô ở trước máy chụp hình, giống như nữ thần Mặt Trăng kiều ngạo hoàn mỹ.

“Hả?” Hàn Dĩ Chân không rõ tâm tư của anh, chỉ cảm thấy anh áp a áp ứng như vậy rất đáng ghét, đạo diễn lại đang thúc giục.

“Tôi Tôi không biết hôm nay nên phối với cà vạt nào, cô nói sao?” Rất tốt, anh không dễ dàng mới nói ra, nhưng là hỏi cà vạt đáng chết, thần kinh tự hạn chế của anh rốt cuộc xảy ra vấn đề gì?

“ Anh đặc biệt gọi điện thoại hỏi tôi cái vấn đề này?” Hiển nhiên cô cũng có đồng cảm, giọng điệu trở nên vô cùng lạnh nhạt.

“Nếu không tôi nên hỏi cô vấn đề gì?” Không đúng, đây không phải là lời anh muốn nói, anh muốn nói chính là, là

“Tôi cho là anh sẽ hỏi vấn đề có tính thiết lập.” Nói thí dụ như trình tự sắp xếp văn kiện.

“Cái này rất có tính thiết lập.” Anh cương quyết cãi lại, không khí bắt đầu thay đổi, Hàn Dĩ Chân căn bản không muốn nói chuyện với anh.

“Được rồi!” Mặc dù như thế, cô vẫn hỏi. “Hôm nay anh mặc áo sơ mi màu gì?”

“Màu trắng.” Anh tức giận trả lời.

“Vậy thì cái gì cũng có thể.” Bệnh mù màu, này cũng không hiểu. “Chỉ cần trong tủ quần áo anh treo cà vạt, cũng có thể lấy ra phối, biết không?”

“Biết, nhưng là --” Anh còn chưa biết cái cà vạt có vẻ tương xứng.

Hướng về phía ông nghe tút tút, Hạ Quang Hi không thể tin được thư kí của anh lại cúp điện thoại của anh, cô còn chưa có nói cho anh biết rốt cuộc nên phối cà vạt nào

Tức đến điểm cao nhất, Hạ Quang Hi gọi điện thoại di động Hàn Dĩ Chân một lần nữa, cũng không có trả lời, vì tránh anh, cô dứt khoát đưa di động anh vào sổ đen!

“Đáng ghét!” Anh cúp điện thoại. “Đáng ghét đáng ghét đáng ghét!” Tiếp theo anh lại cầm lấy ống nói mãnh liệt gõ.

Cả đời anh còn chưa từng bị người phụ nữ nào nhục nhã ngay trước mặt như vậy, huống chi cô còn là thư ký của anh.

Hạ Quang Hi vô cùng tức giận, tài năng của thiên kiều chi tử (*) anh cũng không có, tính khí của thiên kiều chi tử anh ngược lại thiếu mọi thứ, cổ tình lúc này lại có người không biết chết sống, đưa mình tới cửa làm vật tế.

(*):Con cung: Đưa con được cha mẹ cung chiều quá sinh kiều. Đưa con cung của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đưa con do được cha mẹ cung chiều quá mà sinh hư.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 6.2

Tổng giám đốc, chờ một chút hội nghị lúc mười giờ.”

“Hội nghị cái gì? Cút!” Đại Thiếu Gia anh không đếm xỉa tới hội nghị chết tiệt kia.

Cứ như vậy, một hội nghị nội bộ quan trọng liền không duyên cớ bị Hạ Quang Hi gạt bỏ. Nhưng anh vẫn cảm giác không đủ, còn muốn quét toàn bộ tài liệu trên bàn xuống đất, mới có thể phun ra oán khí.

“Long si!”

Tài liệu xếp chồng phút chốc giống như gặp phải tuyết lở rải rác trên đất, trong đó không thiếu tâm huyết của Hàn Dĩ Chân, đối với Hạ Quang Hi mà nói, cái này ngược lại thành ngọn nguồn cấm hận.

Anh không cần tồn tại của cô chỉ là tài liệu, chỉ là dận dò, hoặc là những thứ ký kết được trợ cấp kia đáng chết. Anh muốn cô ở bên cạnh anh rót cà phê, muốn cô nói cho anh biết đây cà vạt nào có vẻ thích hợp áo sơ mi hôm nay, anh muốn cô --

“Đáng chết!” Tức giận cầm chìa khóa xe lên, Hạ Quang Hi lại xông ra.

finxfnxfinxfnxfinxfnxfinxfnx

Tình cảm giữa huynh đệ tốt ở chỗ là sức mạnh đoàn kết lớn, chỗ xấu là chỉ cần có chuyện rắc rối xúi quẩy gì, nói chung đều trốn không thoát khỏi liên

quan, Hạ Hân Hi chính là như thế.

Buổi sáng chưa tới mười giờ, Hạ Quang Hi liền kéo Hạ Hân Hi ra ngoài uống rượu, Hạ Hân Hi cũng sắp điên rồi, trời mới biết cậu còn trong giờ làm

“Sáng sớm không có quán bar mở cửa, hơn nữa -- được rồi! Em gọi điện thoại cho Vick—ey mượn chìa khóa, anh chờ em một chút.” Bởi vì sắc mặt của Hạ Quang Hi thật đáng sợ, cũng dựa vào tình nghĩa huynh đệ, Hạ Hân Hi không thể làm gì khác hơn là mặt dày mượn bạn tốt quán bar, tạm thời ném công việc ở một bên.

May mắn, bạn già rất dứt khoát, nói không đến hai câu cậu ấy liền gật đầu đồng ý. Hạ Hân Hi thuận miệng nói: “Cảm ơn nha!” Hẹn đối phương đến nhà cậu ấy lấy chìa khóa, trời mới biết đối phương còn đang ngủ.

Vick—ey còn buồn ngủ giao chìa khóa quán bar cho Hạ Hân Hi, hỏi cậu xảy ra chuyện gì? Hạ Hân Hi hất cằm, muốn cậu ấy tự xem chán nản bộ dáng của Hạ Quang Hi, Vick—ey len lén liếc mắt nhìn, bày tỏ hiểu, đây rõ ràng là ánh mắt rơi vào tình yêu không cách nào kiềm nén.

Mỗi người đều hiểu chuyện gì xảy ra, mà một mình Hạ Quang Hi nhìn không rõ, ra sức kéo Hạ Hân Hi kể khổ.

“Anh thật sự vô cùng nổi giận.”

Vừa đến được Vick—ey's Hạ Quang Hi liền vội vàng phát điên.

“Tại sao cô ấy có thể đối với anh như thế? Anh là ông chủ của cô ấy nha!”

Sau đó, anh lại lặp lại lần nữa từ đầu tới đuôi đối xử gần đây anh phải chịu, nghe đến lỗ tai Hạ Hân H sắp mọc vết chai.

“Người ta chưa bao giờ nói qua anh không phải là ông chủ của cô ấy, làm gì không có phong độ như vậy?” Lỗ tai chai cũng được, cậu còn phải tạm thời làm người hầu rượu, cậu là trâu ai chọc ai?

“Em không biết.” Hạ Quang Hi khoát tay, cường điệu nỗi khổ sở của anh. “Cô ấy không cần nói, anh liền có thể hiểu ý của cô ấy, trong lòng cô ấy căn bản không có anh.”

“Không đến nỗi chứ?” Hạ Hân Hi vội vàng tìm rượu cậu để lại, lục lọi một chút mới tìm được chai Whisky kia.

“Jeanie không phải loại phụ nữ không có trách nhiệm đó, cô ấy hẳn là giao phó xong chuyện rồi, mới có thể đi làm chuyện riêng.” Từ đầu đến cuối, anh hai cậu đều ở đây oán trách cùng một sự kiện: cô giúp lão Nhị nhà khác quay chụp, cậu cũng sắp thuộc lòng rồi.

“Cô ấy thật sự bàn giao toàn bộ chuyện mới đi quay chụp, nhưng là không nên như thế, em biết anh hỏi cô ấy chuyện gì cũng tìm không thấy người, loại cảm giác này có bao nhiêu khổ sở không?”

Hạ Quang Hi còn chưa bắt đầu uống rượu đã say khướt, Hạ Hân Hi lo lắng ngộ nhờ cậu thật sự rót rượu, anh sẽ càng điên khùng lợi hại hơn, nhưng vẫn là đổ đầy rượu Whisky vào trong ly của anh hai cậu.

“Em thấy cô ấy cũng xin phép nghỉ rồi!” Hạ Hân Hi khuyên Hạ Quang Hi yên tâm bớt buồn, không nên so đo quá nhiều.

“Cô ấy khỏe như trâu, mới sẽ không xin nghỉ.” Bất đắc dĩ Hạ Quang Hi không cảm kích, mà cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

“Dù là trâu cũng sẽ ngã bệnh, nếu không thì bác sỹ thú y làm gì?” Hạ Hân Hi không cách nào đồng ý cách nói của anh hai cậu, cho là anh quá không hợp lý.

“Bác sỹ thú y mới không chữa cho trâu, bọn họ chỉ chữa mèo chó những sủng vật làm người khác ưa thích kia.” Hạ Quang Hi kêu la.

Ngụ ý chính là Hàn Dĩ Chân không có điểm nào làm người ta thích, ~HBT~ vậy buổi sáng tỉnh mơ anh kéo cậu ra uống rượu làm cái gì?

Hạ Hân Hi mắt tròn trắng, lại rót đầy rượu vào ly của Hạ Quang Hi, nguyên rửa anh dứt khoát say chết thôi.

“Em xem anh căn bản là bởi vì cô ấy không ở bên người anh mới có thể tức giận như vậy, một chút cũng không liên quan đến công việc.” Nói trắng ra một chút, chính là đồ bình dấm chua.

“Nói vậy!” Hạ Quang Hi nhảy dựng lên. “Anh chỉ là không có cô ấy ở bên chỉ điểm, không quen thôi.”

“Là đơn thuần như vậy sao?” Hạ Hân Hi hỏi ngược lại anh hai cậu. “Tất cả mọi người có thư ký, nhưng chỉ một mình anh không có Jeanie tựa như bị phê tay chân, anh thật sự yếu ớt như vậy sao?”

Đây là một vấn đề đáng cân nhắc, đáp án đã sớm tồn tại trong lòng của tất cả mọi người. Chỉ là có lẽ mọi người bên cạnh bọn họ hiểu, hai người bọn họ đã sớm rơi vào lưới tình, chỉ là hai người trong cuộc đều không thấy rõ, cho tới nay vẫn còn đang truy đuổi.

Hạ Hân Hi là người ngoài cuộc, tự nhiên vừa nhìn hiểu ngay. Vấn đề là Hạ Quang Hi là người trong cuộc, lại tri độn hơn người bình thường, trong đầu luôn là đang vẽ vòng tròn.

Chương 20: Chương 6.2

Tổng giám đốc, chờ một chút hội nghị lúc mười giờ.”

“Hội nghị cái gì? Cút!” Đại Thiếu Gia anh không đếm xỉa tới hội nghị chết tiệt kia.

Cứ như vậy, một hội nghị nội bộ quan trọng liền không duyên cớ bị Hạ Quang Hi gạt bỏ. Nhưng anh vẫn cảm giác không đủ, còn muốn quét toàn bộ tài liệu trên bàn xuống đất, mới có thể phun ra oán khí.

“Long sì!”

Tài liệu xếp chồng phút chốc giống như gặp phải tuyết lở rải rác trên đất, trong đó không thiếu tâm huyết của Hàn Dĩ Chân, đối với Hạ Quang Hi mà nói, cái này ngược lại thành ngọn nguồn cảm hận.

Anh không cần tồn tại của cô chỉ là tài liệu, chỉ là dận dò, hoặc là những thứ ký kết được trợ cấp kia đáng chết. Anh muốn cô ở bên cạnh anh rót cà phê, muốn cô nói cho anh biết đây cà vạt nào có vẻ thích hợp áo sơ mi hôm nay, anh muốn cô --

“Đáng chết!” Tức giận cầm chìa khóa xe lên, Hạ Quang Hi lại xông ra.

finxfnxfnxfnxfnxfnxfnxfnxfn

Tình cảm giữa huynh đệ tốt ở chỗ là sức mạnh đoàn kết lớn, chỗ xấu là chỉ cần có chuyện rắc rối xúi quẩy gì, nói chung đều trốn không thoát khỏi liên quan, Hạ Hân Hi chính là như thế.

Buổi sáng chưa tới mười giờ, Hạ Quang Hi liền kéo Hạ Hân Hi ra ngoài uống rượu, Hạ Hân Hi cũng sắp điên rồi, trời mới biết cậu còn trong giờ làm

“Sáng sớm không có quán bar mở cửa, hơn nữa -- được rồi! Em gọi điện thoại cho Vick-ey mượn chìa khóa, anh chờ em một chút.” Bởi vì sắc mặt của Hạ Quang Hi thật đáng sợ, cũng dựa vào tình nghĩa huynh đệ, Hạ Hân Hi không thể làm gì khác hơn là mặt dày mượn bạn tốt quán bar, tạm thời ném công việc ở một bên.

May mắn, bạn già rất dứt khoát, nói không đến hai câu cậu ấy liền gật đầu đồng ý. Hạ Hân Hi thuận miệng nói: “Cảm ơn nha!” Hẹn đối phương đến nhà cậu ấy lấy chìa khóa, trời mới biết đối phương còn đang ngủ.

Vick-ey còn buồn ngủ giao chìa khóa quán bar cho Hạ Hân Hi, hỏi cậu xảy ra chuyện gì? Hạ Hân Hi hất cằm, muốn cậu ấy tự xem chán nản bộ dáng của Hạ Quang Hi, Vick-ey len lén liếc mắt nhìn, bày tỏ hiểu, đây rõ ràng là ánh mắt rơi vào tình yêu không cách nào kiềm nén.

Mỗi người đều hiểu chuyện gì xảy ra, mà một mình Hạ Quang Hi nhìn không rõ, ra sức kéo Hạ Hân Hi kẻ khổ.

“Anh thật sự vô cùng nổi giận.”

Vừa đến được Vick-ey's Hạ Quang Hi liền vội vàng phát điên.

“Tại sao cô ấy có thể đối với anh như thế? Anh là ông chủ của cô ấy nha!”

Sau đó, anh lại lặp lại lần nữa từ đầu tới đuôi đối xử gần đây anh phải chịu, nghe đến lỗ tai Hạ Hân H sắp mọc vết chai.

“Người ta chưa bao giờ nói qua anh không phải là ông chủ của cô ấy, làm gì không có phong độ như vậy?” Lỗ tai chai cũng được, cậu còn phải tạm thời làm người hầu rượu, cậu là trêu ai chọc ai?

“Em không biết.” Hạ Quang Hi khoát tay, cường điệu nỗi khổ sở của anh. “Cô ấy không cần nói, anh liền có thể hiểu ý của cô ấy, trong lòng cô ấy căn bản không có anh.”

“Không đến nỗi chứ?” Hạ Hân Hi vội vàng tìm rượu cậu để lại, lục lọi một chút mới tìm được chai Whisky kia.

“Jeanie không phải loại phụ nữ không có trách nhiệm đó, cô ấy hẳn là giao phó xong chuyện rồi, mới có thể đi làm chuyện riêng.” Từ đầu đến cuối, anh hai cậu đều ở đây oán trách cùng một sự kiện: cô giúp lão Nhị nhà khác quay chụp, cậu cũng sắp thuộc lòng rồi.

“Cô ấy thật sự bàn giao toàn bộ chuyện mới đi quay chụp, nhưng là không nên như thế, em biết anh hỏi cô ấy chuyện gì cũng tìm không thấy người, loại cảm giác này có bao nhiêu khổ sở không?”

Hạ Quang Hi còn chưa bắt đầu uống rượu đã say khướt, Hạ Hân Hi lo lắng ngờ nhờ cậu thật sự rót rượu, anh sẽ càng điên cuồng lợi hại hơn, nhưng vẫn là đổ đầy rượu Whisky vào trong ly của anh hai cậu.

“Em thấy cô ấy cũng xin phép nghỉ rồi!” Hạ Hân Hi khuyên Hạ Quang Hi yên tâm bớt buồn, không nên so đo quá nhiều.

“Cô ấy khỏe như trâu, mới sẽ không xin nghỉ.” Bất đắc dĩ Hạ Quang Hi không cảm kích, mà cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

“Dù là trâu cũng sẽ ngã bệnh, nếu không thì bác sỹ thú y làm gì?” Hạ Hân Hi không cách nào đồng ý cách nói của anh hai cậu, cho là anh quá không hợp lý.

“Bác sỹ thú y mới không chữa cho trâu, bọn họ chỉ chữa mèo chó những sủng vật làm người khác ưa thích kia.” Hạ Quang Hi kêu la.

Ngụ ý chính là Hàn Dĩ Chân không có điểm nào làm người ta thích, ~HBT~ vậy buổi sáng tỉnh mơ anh kéo cậu ra uống rượu làm cái gì?

Hạ Hân Hi mắt tròn trắng, lại rót đầy rượu vào ly của Hạ Quang Hi, nguyên rủa anh dứt khoát say chết thôi.

“Em xem anh căn bản là bởi vì cô ấy không ở bên người anh mới có thể tức giận như vậy, một chút cũng không liên quan đến công việc.” Nói trắng ra một chút, chính là đồ bình dâm chua.

“Nói bậy!” Hạ Quang Hi nhảy dựng lên. “Anh chỉ là không có cô ấy ở bên chỉ điểm, không quen thôi.”

“Là đơn thuần như vậy sao?” Hạ Hân Hi hỏi ngược lại anh hai cậu. “Tất cả mọi người có thư ký, nhưng chỉ một mình anh không có Jeanie tựa như bị phế tay chân, anh thật sự yếu ớt như vậy sao?”

Đây là một vấn đề đáng cân nhắc, đáp án đã sớm tồn tại trong lòng của tất cả mọi người. Chỉ là có lẽ mọi người bên cạnh bọn họ hiểu, hai người bọn họ đã sớm rơi vào lưới tình, chỉ là hai người trong cuộc đều không thấy rõ, cho tới nay vẫn còn đang truy đuổi.

Hạ Hân Hi là người ngoài cuộc, tự nhiên vừa nhìn hiểu ngay. Vấn đề là Hạ Quang Hi là người trong cuộc, lại tri độn hơn người bình thường, trong đầu luôn là đang vẽ vòng tròn.

Anh cũng nghĩ tới, tại sao anh không có Hàn Dĩ Chân liền hoàn toàn không làm việc? Nhưng anh luôn cho là đó là vấn đề thói quen, từ một phía suy nghĩ sâu sắc hơn, cho nên trong mắt chứa đầy dấu chấm hỏi.

“Quan hệ giữa anh và Jeanie thật sự rất quái lạ, giống như người yêu lại không giống người yêu, giống như chủ tớ lại không giống chủ tớ, phạm vi của cô ấy đã sớm mở rộng vượt qua một người thư ký, ngược lại giống như bạn gái.” Không chịu nổi sự tri độn của anh hai cậu, Hạ Hân Hi tiến một bước nhắc nhở Hạ Quang Hi, anh lại theo thường lệ gạt chân.

“Bạn gái gì? Em đừng nói lung tung!” Bạn gái mới nhất của anh là em gái Lâm, cũng không phải là cái Bất Nam Bất Nữ đó.

“Nói lung tung liền nói lung tung, dù sao cũng không phải chuyện của em, em cũng chẳng muốn quản.” Hạ Hân Hi mắt tròn trắng lần nữa. “Chỉ là xin anh không nên không có việc gì liền chạy tới công ty tìm em, em đã chịu đủ rồi rắc rối của Thế Hi và Vũ Hi (Vũ Hi này không phải là Vũ Hi kia mà là người yêu của Thế Hi trong truyện khác), gần đây anh cả không ba cũng năm sẽ chạy tới khóc lóc kẻ lẻ, xin các người lo lắng trạng thái tinh thần của em một chút, đừng ép em đến điên được không?”

Nếu bàn về gặp xui xẻo, không ai có thể giành vô địch với cậu, dường như tất cả mọi người đều tìm tới cậu, nghiêm nhiên chính trung tâm tập hợp của anh em, lúc nào thì cậu trở nên hấp dẫn như vậy?

“Anh biết rồi, anh sẽ không lại đến công ty tìm em nữa.” [D][Q] Hạ Quang Hi tâm không cam tình không nguyện bảo đảm với em trai đây là một lần cuối cùng.

Vì thương cho sự chu đáo của mình, Hạ Hân Hi dứt khoát rót sạch chai rượu, hai người nâng ly.

“Đừng trách em vô tình.” Cậu đã chịu đủ quấy rầy, chỉ muốn một chút yên tĩnh. “Đây là chìa khóa quán bar, anh thích uống bao lâu liền uống bấy lâu, uống đến khi anh sáng khoái mới thôi.”

Cuối cùng, cậu còn giao chìa khóa quán bar cho anh, coi như là tận nghĩa huynh đệ cuối cùng.

“Biết rồi, em cút đi! Đừng cản trở anh uống rượu.” Còn nói là huynh đệ tốt cơ đấy, kết quả cũng là một kẻ phụ tình.

Hạ Hân Hi vỗ vỗ bờ vai của anh, nhếch miệng cười một tiếng, ngay sau đó rời đi, bốn phía phút chốc khôi phục yên tĩnh.

Hạ Quang Hi vừa nguyên rủa em trai anh, vừa tìm rượu, lung la lung lay giống như lại nghe thấy lời nói của Hạ Hân Hi, cũng vì vậy mà dừng lại một chút.

Quan hệ giữa anh và Jeanie thật sự rất quái lạ, giống như người yêu lại không giống người yêu, giống như chủ tớ lại không giống chủ tớ, phạm vi của cô ấy đã sớm mở rộng vượt qua một người thư ký, ngược lại giống như bạn gái.

. Mới không phải ! Làm sao cô có thể là bạn gái của anh? Bạn gái của anh nên hề kêu là tới, anh muốn làm gì liền giúp anh làm đó, không giống cô hoàn toàn không để ý đến anh.

Tôi không biết hôm nay nên phối cả vạt thế nào.

Anh đặc biệt gọi điện thoại hỏi tôi vấn đề này?

. Cô thậm chí ngay cả cho anh ý kiến nên phối cả vạt nào vậy một cái cà vạt cũng không nguyện ý, cô thật! Thật đáng giận.

Tiền tay lại mở một chai Whisky, Hạ Quang Hi dường như dọn sạch rượu Vick-ey's, nhưng anh vẫn không vui vẻ chút nào, không có chút nào. vui vẻ.

finxfnxfnxfnxfnxfnxfnxfnxfn

Bởi vì quá trình quay chụp thuận lợi hơn dự liệu, vì vậy chưa đến ba giờ chiều Hàn Dĩ Chân liền rời khỏi phòng chụp ảnh trước, tạm thời nói bye bye với cuộc sống model.

Cô và Hạ Vũ Hi đều có chung nhận thức, đây là sản phẩm cuối cùng, sau vô luận nhiều hàng bán chạy, anh cũng sẽ không cung cấp cho kênh mua sắm nữa, cô rốt cuộc có thể tháo gánh nặng trên vai xuống.

Chân chính phát ngôn và tạm thời đảm đương model chương trình mua sắm, thật ra thì có sự khác nhau rất lớn, Hàn Dĩ Chân cũng rõ ràng sự khác biệt trong đó hơn ai khác. Nếu như hôm nay cô thật sự chính là người phát ngôn, cô phải làm cũng không chỉ là quay chương trình mua sắm đơn giản như vậy, còn phải quay một đồng quảng cáo mặt bằng lớn và quảng cáo TV, nói không chừng còn phải tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông, không thể nào dễ dàng vượt qua như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chương 6.3

Dĩ nhiên Hạ Vũ Hi có hơi ý qua ý của cô, có muốn chính thức phát ngôn hay không? Cô không cần suy nghĩ nữa nhận từ chối, nói với anh: Cô vẫn thích làm thư kí hơn, anh cười gật đầu, nói đó mới là chức vị thích hợp với cô nhất.

Nói cách khác, hôm nay là ngày cuối cùng cô làm model. Từ đó về sau, cuối cùng cô không cần xin nghỉ vì quay phim chương trình mua sắm nữa.

Hàn Dĩ Chân một lòng một dạ nghĩ về công việc ở công ty, thứ nhất là bởi vì cô không có thói quen xin nghỉ, thứ hai là lo không có cô ở bên cạnh Hạ Quang Hi, anh sẽ không biết làm sao, cho nên sau khi kết thúc công việc quay chụp, lập tức bắt taxi về công ty.

Cô tốn khoảng hơn hai trăm đồng tiền taxi mới về đến công ty, lúc tới công ty đã gần ba giờ rưỡi, cách giờ tan tầm chỉ còn hơn hai giờ.

Vốn là cô cho rằng sẽ không thấy một bóng người trong phòng làm việc, dù sao cô cũng chỉ là không yên lòng trở lại xem mà thôi, không ngờ Hạ Quang Hi lại ở phòng làm việc, hai mắt vô hồn nhìn thẳng phía trước.

Hàn Dĩ Chân cảm thấy rất kỳ quái, điểm này không giống anh, bình thường lúc này anh đã trốn làm chuẩn bị party buổi tối, nhưng hôm nay anh chẳng những không đi, còn như bị keo dính cường lực cố định trên ghế, thật sự rất không bình thường.

Cô chậm rãi đến gần Hạ Quang Hi, anh không biết hay là không phát hiện cô hay là như thế nào, ngồi một chỗ không nhúc nhích, nếu không phải cô xác định anh mở mắt, cô sẽ cho rằng anh đã ngủ.

“Tổng giám đốc?” Cô thử gọi anh, hơn nữa đến gần hơn, mới phát hiện tài liệu ném đầy trên đất.

Hạ Quang Hi vốn không nhúc nhích giống như người sắp, sau mới chậm rãi quay đầu nhìn cô một cái, tiếp đó lại xoay đầu trở về.

Hàn Dĩ Chân cau mày, không rõ anh xảy ra chuyện gì? Từ đầu tới đuôi không nói không rằng, tài liệu dùng cho cuộc họp cũng rải rác trên đất, trong đó không ít là tâm huyết tối qua cô thức đêm, cứ như vậy bị ném trên mặt đất.

Hết cách rồi, cô đành phải ngồi xổm người xuống, nhặt từng tập tài liệu rải rác trên đất, lần nữa đặt lên mặt bàn của anh.

“Anh không đi họp sao?” Đồng thời cô thuận miệng hỏi, Hạ Quang Hi cũng thuận miệng đáp.

“Hội nghị hủy bỏ rồi.” Tầm mắt hướng ngay phía trước thùy chung không thay đổi.

“Tại sao hủy bỏ?” Hàn Dĩ Chân nghe vậy sững sốt một phen. “Hôm nay hội nghị nội bộ rất quan trọng, nó liên quan đến hơn nửa năm mức doanh thu của công ty sang năm, tại sao có thể tùy tiện hủy bỏ?”

“Không liên quan tới cô.” Đến đây, anh mới chịu đem tầm mắt chuyển trở lại nhìn cô, nhưng mà là ánh mắt hung ác.

“Làm sao có thể không liên quan đến tôi?” Hàn Dĩ Chân phản bác. “Tôi cũng là một phần của công ty -- anh uống rượu?” Cho tới giờ khắc này, cô mới nghĩ thấy được mùi rượu tan mát trên người Hạ Quang Hi, mặt kinh ngạc.

Hạ Quang Hi nhún nhún vai, bộ dạng không thèm để ý, Hàn Dĩ Chân càng không thể hiểu.

“Xảy ra chuyện gì, tại sao anh uống rượu ban ngày?” Anh có lẽ hơi phóng đảng chút, nhưng không uống rượu ban ngày, đặc biệt là giờ làm việc.

“Chuyện này dường như cũng không liên quan tới cô.” Anh vẫn kiên trì phũ phàng quan hệ với cô, Hàn Dĩ Chân chỉ đành phải bắt đắ đi nhìn anh.

Hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng, nhưng không có đeo cà vạt. Hiện nhiên đề nghị của cô chưa từng xảy ra tác dụng, chỉ là cũng không sao, hôm nay căn bản không có đi họp.

“Tôi đi pha ly trà nóng cho anh.” Bất đắc dĩ nhìn anh một cái, Hàn Dĩ Chân quyết định đến phòng giải khát pha cho anh ly trà, giải rượu kiêm nâng cao tinh thần.

“Không cần.” Chỉ tiếc, anh không cảm kích chút nào.

“Nhưng mà cô nhìn thật tệ.” Hai mắt tràn đầy tia máu, một chút sức sống cũng không có.

“Không cần chính là không cần.” Coi như anh say chết rồi, cũng không phải chuyện của cô.

“Tôi đi pha ly trà cho anh --”

“Không

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thân Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 7.1

Mây đen che đỉnh núi.

Kể từ sau khi Hàn Dĩ Chân nghỉ việc, công ty của Hạ Quang Hi ở trong trạng thái sợ bóng sợ gió, rất nhiều nhân viên vừa nghĩ tới phải đi làm, liền một mắt đến không muốn đặt đồng hồ báo thức, tạo thành rất nhiều rắc rối không nhỏ cho các quản lí cấp cao.

Không giống với không khí uể oải mấy lần trước, lần này tính khí của Hạ Quang Hi vô cùng nóng nảy, căn bản là một quả bom không ổn định, bất cứ động tác nhỏ nào cũng có thể gọi ra tính tình nóng nãy của anh, làm cho toàn bộ công ty từ trên xuống dưới vô cùng bất an, thậm chí có người suy tính muốn từ chức.

Hàn tiểu thư, cầu xin cô trở lại đi! Làm ơn làm ơn.

Các quản lí cấp cao từng người một đều vội vàng cầu thần xem bói, bởi vì xui xẻo đầu tiên chính là bọn họ, bọn họ thường chịu đựng bom nổ không giải thích.

Hàn Dĩ Chân nghỉ việc chỉ là một tuần ngắn ngủi, cả công ty liền biến dạng, không ai dám bước vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, ông chủ chỉ cần bắt được một người liền phát giận, còn phòng làm việc của Tổng giám đốc thì khỏi phải nói loạn thành một đồng, quả thật bản ghê gớm.

Hạ Vũ Hi chính là ở dưới tình huống như vậy, đi vào công ty của Hạ Quang Hi.

Nhưng mà anh cũng không biết Hàn Dĩ Chân nghỉ việc, cho đến khi nhìn thấy phòng thư kí không có một bóng người, và đồ đạc hỗn loạn không giống phòng làm việc của tổng giám đốc, mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

“Anh lại sa thải cô ấy?” Lão quy cựu, Hạ Vũ Hi chỉ vừa sờ lên mặt bàn tích lũy đầy bụi, liền có thể phán đoán được thời gian Hàn Dĩ Chân rời khỏi, ước chừng là một tuần trước.

“Đúng, em vừa lòng đẹp ý chưa?” Tất cả đều giống như trước đây, khác nhau chính là tâm tình của Hạ Quang Hi lúc này không tốt lắm, đưa mắt nhìn Hạ Vũ Hi, có thể sánh bằng ngọn lửa, lóe ra ánh sáng chói lọi.

Hạ Quang Hi rõ ràng muốn khiêu khích Hạ Vũ Hi, xem em ấy có thể nói ra lời gì khó nghe hay không, để anh có cơ hội nhảy dựng lên đánh em ấy một cú. Nhưng Hạ Vũ Hi chỉ là gương cao lỏng mảy, tìm khu vực sạch sẽ để bảng báo cáo xuống, xoay người rời đi.

Đương nhiên phải vậy rồi, Hạ Quang Hi nguyên rủa hấn không dễ nghe. Hạ Vũ Hi cũng không để ý, chỉ là tiếc nuối tại sao anh phải có anh họ ngu ngốc như Hạ Quang Hi? Chỉ là suy nghĩ kỹ một chút, hình như đây là tính cách đặc biệt của ba anh em bọn họ, cũng nhún nhún vai coi như không có gì, không so đo nữa.

Anh vốn là tính đi tuần tra nhà máy trước, rồi đến hành lang nghệ thuật nhìn điêu khắc hiện đại anh nhìn trúng vài ngày trước đó, nhưng mà hiện tại anh quyết định tạm thời thay đổi kế hoạch, đổi thành đi thăm hỏi Hàn Dĩ Chân, mời cô làm thư ký của anh.

Người rơi vào lưới tình có thể ngu ngốc cỡ nào?

Đáp án dĩ nhiên là vô cùng, anh họ anh chính là một đại ngốc mười phần.

Không cần hỏi tại sao anh ấy sa thải Jeanie, ánh mắt của anh ấy đã nói rõ tất cả. Một bị người ghen tỵ che mờ mắt, thường không thấy rõ chân tướng sự tình, anh họ anh chính là như thế.

Hạ Vũ Hi có thể nói là người thấy rõ ràng nhất, cũng là người vô tội nhất trong trận chiến tình yêu này, huống chi anh còn có trách nhiệm đạo đức.

“Xin hỏi Hàn Dĩ Chân tiểu thư có ở đó hay không, tôi muốn tìm cô ấy.”

Nếu nói “trách nhiệm đạo đức”, khỏi cần nói, chính là chỉ Hàn Dĩ Chân, nếu không phải bởi vì anh, cô cũng sẽ không bị sa thải.

Anh là người rất có trách nhiệm, nhưng làm khổ mẹ Hàn Dĩ Chân rồi, bà chưa từng thấy qua người anh tuấn như anh, ngay người trong khoảng thời gian ngắn.

“Xin, xin hỏi cậu tìm A Chân nhà chúng tôi có chuyện gì sao? Tôi là mẹ con bé.” Sau khi hoàn hồn, mẹ Hàn ngay sau đó cà lăm, thật sự là quá khổ cực.

“Thì ra là bác gái.” Hạ Vũ Hi mỉm cười. “Thất ngai đột nhiên đến đây quấy rầy, vẫn bối là Hạ Vũ Hi, có một số chuyện muốn thương lượng với Hàn tiểu thư, có thể xin bác chuyển lời lại không?”

Diện mạo hoàn mỹ thì thôi, ngay cả lễ phép cũng chu đáo như vậy, mẹ Hàn trừ gắt đầu ra vẫn là gắt đầu.

“Được, mời vào phòng khách ngồi tạm, tôi lập tức đi gọi A Chân --” Mẹ Hàn vốn là muốn đi vào gọi con gái ra ngoài, mới xoay người, lập tức lại quay người lại, về mặt nghi hoặc mà đối diện Hạ Vũ Hi.

“Xin hỏi. Cậu có quan hệ với Hạ Quang Hi tiền sinh ư?” Tên bọn họ chỉ sai một chữ, đáng đáp lại có chút giống, làm cho người khác không thể không hoài nghi.

“Cháu là em họ của anh ấy.” Hạ Vũ Hi lễ phép trả lời.

“A. À!” Mẹ Hàn bừng tỉnh hiểu ra, nhưng đồng thời cũng không hiểu được những người trẻ tuổi này đang làm cái quỷ gì, giữa anh em họ lôi kéo không rõ ràng.

“A Chân, Hạ tiền sinh tìm con.” Mẹ Hàn vào trong phòng gọi con gái, cô đang mất hồn nhìn ngoài cửa sổ.

“Hạ Quang Hi tìm con?” Hàn Dĩ Chân nhanh chóng hồi hồn, nhịp tim nhảy lỡ một nhịp, cho là Hạ Quang Hi tìm cô.

“Không, là một vị tên là Hạ Vũ Hi tiền sinh tìm con, không phải ông chủ vô tình đó của con.” Mặc dù mẹ Hàn không biết con gái bà tại sao lần này lại bị sa thải, nhưng cực kỳ âm ức cho con gái mình.

“Hạ Vũ Hi?” Về mặt Hàn Dĩ Chân mờ mịt.

“Ừ, nghe nói là em họ ông chủ con.” Mẹ Hàn cũng mờ mịt như cô.

Nghi ngờ của mẹ Hàn nhất định không thể nhiều hơn Hàn Dĩ Chân, cô thật sự nghĩ không ra tại sao anh tìm cô. Lạ Nhưng mà cô vẫn là miễn cưỡng xóc lại tinh thần đi ra ngoài chào hỏi Hạ Vũ Hi, mẹ Hàn đặc biệt chu đáo để lại không gian cho bọn họ.

“Mẹ đi siêu thị mua chút đồ, các con từ từ nói chuyện.” Mẹ Hàn nói xong lập tức ra cửa.

Hàn Dĩ Chân lúng túng nhìn mẹ tông cửa xông ra, nghĩ thầm hành động này của bà không gọi là chu đáo, mà là hại chết cô, cô cũng không biết phải ứng phó Hạ Vũ Hi như thế nào.

“Anh muốn uống trà không?” Cô nhìn về tự tại của Hạ Vũ Hi, cảm giác anh không hợp với khung cảnh nhà cô cho lắm, giống như hoàng tử chạy đến nhà dân thường.

“Cô không cần vội, tôi là tới xem cô có tốt không, thuận tiện nói mấy câu với cô.” Nói xong liền chạy lấy người.

“Tôi sống rất tốt, cảm ơn anh quan tâm” Cô miễn cưỡng nở nụ cười, trong đó lại cất giấu quá nhiều kiềm chế, anh lập tức nhìn ra.

“Thật sự rất tốt sao?” Anh không đồng ý mà lắc đầu. “Nói dối không phải tính cách của cô, cô chính là có sao nói vậy, không thích hợp với giấu giếm.”

“Tổng giám đốc Hạ Vũ Hi.” Sắc mặt cô tái nhợt nhìn anh, không biết nên nói gì.

“Cô lại bị sa thải, đúng không?” Anh hỏi.

“Là bản thân tôi đưa đơn xin từ chức.” Hàn Dĩ Chân lắc đầu. “Anh ấy hỏi tôi có phải muốn đổi ông chủ hay không, tôi không muốn nhẫn nại nữa, liền dứt khoát.”

“Vậy cô liền dứt khoát đòi ông chủ đi!” Hạ Vũ Hi thay cô nói hết lời.

“Tổng giám đốc Hạ Vũ Hi.” Hàn Dĩ Chân kinh ngạc, cho là anh nói giỡn.

“Tôi nói thật.” Hạ Vũ Hi hoàn toàn không có ý đùa giỡn. “Quá khứ tôi không có nghiêm túc bàn bạc vấn đề này với cô, là bởi vì tôi biết cô không muốn rời khỏi bên cạnh anh Quang Hi, nhưng tình huống lần này thì khác, tôi hi vọng cô có thể suy nghĩ thật kỹ.”

Anh không nói là nguyên nhân gì, bởi vì trong lòng mọi người đều biết rõ, nói ra sẽ chỉ làm nhau lúng túng hơn. Đây là quan tâm của Hạ Vũ Hi, nhưng cũng là nỗi đau trong lòng Hàn Dĩ Chân, cô say đắm Hạ Quang Hi lại rõ ràng đến người người cũng nhìn ra được, còn không mất mặt?

“Chính là bởi vì như thế, tôi càng không thể làm việc cho anh.” Lỡ như chuyện truyền đi, Hạ Quang Hi chỉ sẽ xem thường cô hơn.

“Chính là bởi vì như vậy, cô càng nên làm việc cho tôi, để cho anh ấy thấy chí khí của cô.” Hạ Vũ Hi có cách nhìn khác, hơn nữa nguy cơ chính là có thể xoay chuyển, có lẽ quan hệ của bọn họ, sẽ vì vậy mà nhảy lên trước một bước dài cũng không chừng.

“Tôi thật sự không thể làm việc cho anh.” Người khác sẽ nhìn cô như thế nào?

“Tin tưởng tôi, chúng ta nhất định có thể hợp tác rất tốt, tôi thật sự rất có thành ý.” Ý nghĩ của người khác không quan trọng, mình vui vẻ là được. Hiện tại chuyện duy nhất cô cần phải làm, chính là để mình vui vẻ, lần nữa kiêu ngạo đứng trước mặt anh Quang Hi.

“Tôi chưa bao giờ hoài nghi thành ý của anh.” Hàn Dĩ Chân khẩn trương nói, sợ anh hiểu lầm.

“Vậy thì đồng ý tôi.” Hạ Vũ Hi cương quyết hiếm thấy.

Trong lúc anh kiên trì bất khuất, Hàn Dĩ Chân lại cảm giác mình bị đánh bại, anh thật sự là một thuyết khách cao minh nhất.

“Anh hi vọng tôi khi nào đi làm?” Cô đành phải nhượng bộ.

“Ngày mai thì sao?” Hạ Vũ Hi đề nghị.

“Ngày kia.” Cô sẽ nhượng bộ, nhưng sẽ không để cho anh ta cần ta cứ lấy, đây là điều đầu tiên cô học được trên người Hạ Quang Hi.

“Vậy ngày kia.” Anh nhún mày, chúc mừng cô rút cuộc bước bước đầu tiên. Ở phương diện mềm yếu nhất của tình yêu thường chịu thua thiệt, đạo lý này cô nên hiểu.

“Uhm” Cảm ơn anh dạy bảo không lộ dấu vết, để cô tìm lại tự tin.

“Hợp tác vui vẻ.” Hạ Vũ Hi cười tay về phía cô.

“Hợp tác vui vẻ.” Hàn Dĩ Chân đưa tay cho anh.

Quan hệ của hai người, từ đó mở ra một trang mới.

finxfnxfnxfnxfnxfnxfnxfnxfn

“Ngu ngốc ngu ngốc, tất cả đều ngu ngốc!”

Tờ giấy màu trắng giống như bông tuyết ném đầy đất, vốn là phòng làm việc cũng đã rồi bởi càng thêm hỗn loạn, phòng làm việc to giống như chiến trường vậy.

Nữ trợ lý tạm thời bị điều lên trợ giúp, núp ở một bên che mặt khóc thút thít. Cô thật sự đã rất cố gắng làm xong chuyện ông chủ giao phó, nhưng giống như bất luận cô làm như thế nào, anh đều không hài lòng.

“Trở lại cương vị công tác của cô, cô không cần lên đây nữa!” Hạ Quang Hi đích thật là rất không hài lòng với nữ trợ lý, chân tay vung về không nói, ngay cả cả phê cũng pha sai, mắt không biết đạo trường ở nơi nào.

“Vâng, Tổng giám đốc, tôi lập tức đi xuống.” Nữ trợ lý như được đặc xá, như bay như lao đi xuống, người không biết sẽ cho rằng cô đang lần trốn ác ma, cực kỳ khoa trương.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thân Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 7.2

“Khur!” Một tay Hạ Quang Hi quét hồ sơ nữ trợ lý vừa đặt trên bàn xuống dưới, hồ sơ nặng nề rơi xuống đất, phát ra tiếng vang bang bang, khiến Hạ Quang Hi càng thêm phiền lòng.

“Đều là một bọn ngu ngốc!” Năm đám của anh nện xuống, trên bàn chỉ có ly cà phê cũng theo đó rơi xuống mặt đất, trên bàn phút chốc chỉ còn điện thoại.

Rất tốt, dứt khoát ngay cả điện thoại cũng không cần.

Anh dứt khoát lại cầm lấy điện thoại ném tới dưới bàn, mặt bàn hoàn toàn trống rỗng.

Ác ma phát uy, không ai dám vào sào huyệt của anh. Hồi tưởng trước đó không lâu, anh còn ăn mặc mát mẻ, mặc thành bộ đáng thần tình yêu Cupid, hiện tại lại trở thành ác ma mọi người chỉ sợ tránh không kịp.

Nhớ tới hơn một tháng trước bộ đáng anh trang phục lộng lẫy tham dự mở màn hội ký giả, Hạ Quang Hi liền muốn cười một trận. Ai ngờ đến hơn một tháng gần gũi, tất cả đều thay đổi, cuộc đời của anh đã không còn rực rỡ nữa rồi ư?

Nếu gan tốt, cuộc sống chính là màu sắc, nếu gan không tốt, cuộc sống chính là đen trắng. Chức năng gan của anh rất bình thường, vấn đề là cuộc đời của anh lại là đen trắng, nguyên nhân là thư ký quan trọng nhất của anh chạy mất rồi.

Mất không tự chủ nhìn chăm chăm điện thoại đã phân thân trên đất, Hạ Quang Hi nặng nề thở dài một hơi, đứng dậy nhặt điện thoại lên, lắp lại thân máy và ống nói lần nữa, đưa tay muốn gọi điện thoại cho Hàn Dĩ Chân --

Thôi, anh vẫn là tự mình đi tìm cô được rồi, tránh cô nói không có thành ý.

Hạ Quang Hi rút cuộc chính mình thừa nhận anh không thể không có Hàn Dĩ Chân, không có cô cuộc đời tựa như đen trắng, làm chuyện gì cũng khó chịu.

Hạ Quang Hi cho rằng lần này giống như trước kia, chỉ cần tìm đến Hàn Dĩ Chân, cười với cô, nói xin lỗi thì không có chuyện gì, không ngờ lại khó khăn trùng điệp.

Đầu tiên, anh đã không qua được cửa ải của mẹ Hàn.

“A Chân nhà chúng tôi không có ở nhà.”

Anh còn chưa nói rõ mục đích đến, giọng điệu mẹ Hàn ở trước cửa rất không tốt, giống như anh phạm vào tội gì lớn ngập trời, thái độ hoàn toàn khác trước kia.

“Xin hỏi cô ấy đi đâu?” Mặc dù như thế, anh vẫn như cũ giữ vững thái độ khiêm nhường của một hậu bối nên có, lần này lại không có hiệu quả.

“Đi làm.” Mẹ Hàn căn bản chỉ muốn tát anh một cái, nào có thời gian hư tình giả ý cùng anh?

“Cô ấy lại đến tiệm ăn sáng làm?” Hạ Quang Hi lầm tưởng Hàn Dĩ Chân lại đi làm việc tạm thời, kết quả sai hoàn toàn.

“Không phải.” Cầm mẹ Hàn gương thật cao. “Con bé là làm việc cho một người khác, cũng là đảm nhiệm thư ký.” Hừ!

“Jeanie cô ấy đã tìm được việc làm mới rồi ư?” Hạ Quang Hi không thể nào tiếp nhận được sự thật này, trên mặt lộ vẻ mờ mịt.

“Không sai.” Mẹ Hàn kiêu ngạo. “Hơn nữa người ta còn tự mình tìm tới cửa mời con bé đến làm, không giống như cậu động một chút là sa thải nhân viên.”

“Con biết con sai rồi.” Anh mù mờ ngơ ngàng theo sát mẹ Hàn nhận lỗi. “Nhưng rốt cuộc là ai tới mời cô ấy.” Làm việc.

“Là em họ cậu.” Mẹ Hàn không khách khí nói ra sự thật, vẻ mặt anh mất mát ít nhiều mang lại cho bà một chút vui vẻ.

“Vũ Hi?” Anh trực tiếp kêu tên em họ, mẹ Hàn gật đầu.

“Chính là cậu ấy, một người trẻ tuổi vô cùng xuất sắc, có khí chất lại có giáo dục. . . .” Kế tiếp thấy mẹ Hàn vẫn luôn khen ngợi ưu điểm của Hạ Vũ Hi, nhưng mà Hạ Quang Hi một câu cũng nghe không lọt, trong đầu chỉ nhớ rõ một chuyện -- Hàn Dĩ Chân đi làm việc cho em ấy rồi.

Thư ký. yêu quý nhất. quan trọng nhất của anh, biến thành thư ký của em họ anh, chuyện này làm sao có thể? Cô không nên làm việc cho Vũ Hi, cô vẫn luôn là của anh, vẫn luôn là. Không, anh nhất định phải chính mắt chứng thực, nếu không anh sẽ không tin.

“Cám ơn bác gái, quý rầy.” Bất chấp lễ phép, cũng bất chấp đối phương đang nói chuyện, Hạ Quang Hi co cẳng chạy.

“Tổng giám đốc Hạ Vũ Hi -- rõ là.” Không có đối tượng cầu nhau, mẹ Hàn không thể làm gì khác hơn là dừng khen Hạ Vũ Hi lại, chỉ là bà thật sự cực

kỳ không có cảm tình với Hạ Quang Hi.

Hạ Quang Hi biết anh luôn luôn không có duyên với trường bối, anh cũng không cần. Anh để ý chính là Hàn Dĩ Chân thật sự đến làm việc cho em họ anh, chuyện này khiến anh khó chịu hơn bất kỳ chuyện gì!

Anh có lẽ không giống Hạ Vũ Hi thích giả mạo tuyển thủ đua xe F1 như vậy, nhưng chạy nhanh như bão tố không khác gì tay đua xe. Khi anh liều chết lái xe thể thao màu đỏ ra, xông qua phố lớn ngõ nhỏ, trong đầu anh vẫn lẩn quẩn vấn đề giống như vậy: tại sao cô không đợi anh liền đến làm việc cho Vũ Hi, chẳng lẽ cô thích Vũ Hi như vậy?

Một cảm giác sợ hãi xa lạ bỗng chốc quét qua đầu anh, đó là cảm giác còn sâu hơn hoảng loạn một tầng, giống như là axit sunfuric mạnh nhất ăn mòn trái tim anh, gặm nhấm trái tim anh đến ngàn lỗ trăm loét.

Anh không biết mình chạy nhanh cỡ nào, cũng không để ý mình có thể sẽ nhận được giấy phạt siêu tốc, anh phải chính mắt chứng thực, cô có ở chỗ Vũ Hi hay không.

Xe giống như đạn, ở trên đường lớn mạnh mẽ bay thẳng về phía trước, cuối cùng bắn vào bãi đậu xe của cao ốc văn phòng Hạ Vũ Hi. Bất chấp có chỗ dừng xe hay không, Hạ Quang Hi rút chìa khóa xe ra trực tiếp chạy lên tầng cao nhất.

Thang máy công ty Hạ Vũ Hi, là mới nhất trong tất cả anh em họ, tốc độ cũng nhanh nhất. Nhưng Hạ Quang Hi còn chê nó không đủ nhanh, hi vọng nó có thể nhanh một chút nữa.

Cửa thang máy màu bạc rút cuộc khi anh sắp giơ chân đá thì nó mở ra, Hạ Quang Hi không nói hai lời xông ra, lớn tiếng gọi tên Hàn Dĩ Chân.

“Jeanie!” Anh vừa đi vào phòng thư kí vừa gọi.

“Jeanie!” Anh gọi rất lớn tiếng, nhưng không có ai đáp lại.

“Hàn Dĩ Chân!” Cuối cùng thét lên, anh dứt khoát gọi cả tên cả họ, lúc này mới có người ghé đầu.

“Ai đang gọi tôi --”

Hàn Dĩ Chân vốn muốn hỏi rõ thân phận người tới, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Hạ Quang Hi. Hạ Quang Hi nhìn cô đi ra từ phòng làm việc của Hạ Vũ Hi, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi như cô.

“... Anh đây là đang làm gì?” Nhìn thấy tay Hàn Dĩ Chân đang bung một đồng tài liệu, Hạ Quang Hi liền nổi giận trong bụng.

“Anh không có việc gì chạy đến đây, rốt cuộc đang làm gì?!” Đại Thiếu Gia anh cả đời chỉ ở trong phòng làm việc của mình nhìn thấy cô bung tài liệu, chưa từng thấy qua cô giúp người ta sắp xếp tư liệu ở “nơi khác”, màn này cực kỳ kích thích anh, khiến anh có cảm giác bị phản bội.

“Anh không có mắt sao? Tôi đang làm việc.” Người chân chính cảm thấy bị chịu nhục là cô, anh không có việc gì chạy tới nơi này là to nói lớn làm cái gì? Nơi này cũng không phải là công ty của anh.

“Cô làm việc cho ai, hả?” Cô nói chưa dứt lời, càng nói anh càng tức giận. “Ông chủ của cô khi nào thì đổi thành Vũ Hi, tôi có nói cô có thể từ chức sao?” Quả thật không ra sao cả.

“Tôi đã chuyển đơn xin từ chức rồi.” Anh mới không hiểu ra sao cả. “Hon nữa nếu như tôi nhớ không lầm, đây là đề nghị của anh.” Đừng có trách cô.

“Shit! Jeanie, đó là --” đó là anh nhất thời kích động, nhất thời không thể tiếp nhận sự thật anh phải chia sẻ cô với người khác, anh không chịu nổi.

“Vậy là như thế nào, tôi có nói sai sao?” Cầm cô giương thật cao, rất có tư thế quyết một trận sống chết với anh, hoàn toàn khác trước kia.

“Đó là --” Hàn Dĩ Chân như vậy anh không quen, hoặc là nói anh khó có thể tiếp nhận Hàn Dĩ Chân mới, trong khoảng thời gian ngắn bị cứng họng, không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Được rồi!” Anh bắt đầu dĩ giải đầu. “Cô là cố ý chọc giận tôi sao?”

Hạ Quang Hi cho là Hàn Dĩ Chân cố ý chọc giận anh, Hàn Dĩ Chân cũng cho là lần này anh rốt cuộc phải nói thật, ít nhất cũng nên vì mình cố tình gây sự nói xin lỗi cô.

“Tôi không có tư cách chọc giận anh này, anh là ông chủ.” Cao cao tại thượng, Hàn Dĩ Chân lạnh lùng cãi lại.

“Không có tư cách gặp quý, cô rõ ràng là --” Hạ Quang Hi lại cứng họng, căn bản xị mặt không được.

Anh biết mình làm sai rồi, cũng biết mình cố tình gây sự, nhưng anh chính là mất hết mặt mũi cầu xin cô trở về, hơn nữa ở phòng làm việc của Vũ Hi.

“Tôi hỏi cô, cô thích Vũ Hi sao?” Nghĩ đến khả năng này, anh liền bị kích thích mạnh, hoàn toàn không hiểu được mình đang nói gì.

“Cái gì?” Hàn Dĩ Chân nhỏ miệng khẽ nhếch, một bộ dáng vẻ nghe không hiểu.

“Cô thích Vũ Hi sao? !” Anh lớn tiếng lặp lại lần nữa.

Hàn Dĩ Chân cảm thấy rất thái quá, thế nào có người ngay cả người trong lòng cũng sẽ làm, còn loạn Uyên Ương Phở?

“Tôi không muốn trả lời vấn đề này.” Một chút ý nghĩa cũng không có.

“Cô nhất định phải trả lời!” Chuyện chết tiệt này quan trọng với anh.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thân Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 7.3

Hàn Dĩ Chân căn bản không biết anh đang kiên trì cái gì, chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, anh không thể trưởng thành một chút?

“Tôi thích anh ấy, anh vui rồi chứ?” Cô mệt mỏi trả lời. “Tôi thích làm việc với anh ấy, thích hợp tác với anh ấy. Anh ấy không giống anh, chuyện gì cũng muốn tôi chuẩn bị thật tốt, cũng không giống anh, chuyện gì cũng muốn tôi dấn thân vào, anh ấy là một người rất nghiêm túc.”

Nghiêm túc, hoàn mỹ, đây vốn là lấy hình dung của người bình thường để miêu tả Hạ Vũ Hi, giữa anh em họ bọn họ cũng thường xuyên lấy những lời này ra nói giỡn, nhưng từ trong miệng của cô nói ra tuyệt không cảm thấy buồn cười, sẽ chỉ làm Hạ Quang Hi cảm thấy càng tức giận hơn.

“Đúng vậy, em ấy chính là nghiêm túc như vậy.” Càng làm Hạ Quang Hi cảm thấy tức giận chính là, anh không cách nào phủ nhận điểm này.

“Đúng vậy, em ấy không giống tôi, thiếu cô liền như thăng giáng, em ấy hoàn toàn có thể tự lo liệu.” Anh càng nghĩ càng tức.

“Các người đã hợp tác vui vẻ như vậy, vậy cô tiếp tục làm đi, làm đến khi chết mới thôi!” Anh mặc kệ!

Dứt lời, Hạ Quang Hi tựa như viên đạn xông ra, cô cũng không biết rốt cuộc anh tới làm gì?

Tay bụng tài liệu cuộc họp cần dùng đến, hốc mắt Hàn Dĩ Chân bất tri bất giác hiện ra nước mắt. Cô không hề muốn khóc, nhưng giống như không kiềm chế được, cô có phải càng ngày càng yếu đuối hay không?

“Hình như tôi vừa thấy anh Quang Hi.” Hạ Quang Hi mới bước ra khỏi phòng làm việc một phút trước, một phút sau Hạ Vũ Hi bước vào, trên mặt lại mang theo nghi hoặc nhàn nhạt.

“Anh ấy vừa đến.” Đột nhiên phát hiện tình trạng quần bách của mình, Hàn Dĩ Chân thử che giấu, lại thất bại.

“A, anh ấy đến làm cái gì?” Ánh mắt Hạ Vũ Hi vô cùng sắc bén, lập tức nhìn thấu tâm sự của cô.

“Tôi tìm tôi quấy rối.” Hàn Dĩ Chân miễn cưỡng mỉm cười, hoàn toàn cảm thấy xấu hổ thay Hạ Quang Hi.

“Anh ấy thật đúng là nhàm chán.” Hạ Vũ Hi mỉm cười bình luận nói. “Đừng để ý đến anh ấy, anh ấy chỉ là đồ kị thôi.”

“Anh ấy đồ kị cái gì?” Hàn Dĩ Chân không hiểu.

“Cô không biết giá trị của chính mình.” Đối với anh họ anh mà nói, cô còn trân quý hơn đá quý, là nguyên tố không thể thiếu trong sinh mệnh.

“Hả?” Hàn Dĩ Chân là không hiểu giá trị của mình, hơn nữa cũng không hiểu ý tứ của anh.

“Không có việc gì.” Nghe không hiểu coi như xong, không cần miễn cưỡng. “Đàn ông có lúc còn không thể nói lý hơn phụ nữ, cô coi như mình bất hạnh gặp kẻ điên, một ngày nào đó anh ấy sẽ bình phục.”

Nghe vậy, trên mặt Hàn Dĩ Chân càng hoang mang hơn, căn bản là một đầu mờ mịt.

Hạ Vũ Hi nhún vai. Trình độ vô cảm của hai người này thật đúng là, khó trách bọn họ làm hai năm, còn chưa có kết cục.

“Đợi lát nữa đi họp phải dùng đến tài liệu này?” Thôi, dù sao gặp chiêu phá chiêu, chờ xem là được.

“Ồ chỗ này.” Hàn Dĩ Chân tranh thủ giao tài liệu cho anh. “Bởi vì là tổng kiểm thảo vận chuyển buôn bán hơn nửa năm, cho nên số lượng hơi nhiều, đại khái hơn ba trăm tờ.”

“Khó trách một xấp thật dày.” Anh kiểm tra sơ qua tài liệu trong tay, cảm thấy hết sức hài lòng với biểu hiện của cô. “Cô thật là một thư ký tốt, khó

trách anh Quang Hi không bỏ được cô.”

Đây coi như là ca ngợi, nghe vào tai cô lại như châm chọc, bởi vì Hạ Quang Hi đã chủ động vứt bỏ cô.

“Tôi đi họp.” Hạ Vũ Hi cầm tài liệu lên xuống lầu đi họp, về mặt Hàn Dĩ Chân không biết làm thế nào.

“Cái đó.” Trục giác của cô gọi Hạ Vũ Hi lại.

“Hả?” Hạ Vũ Hi quay đầu lại.

“Ách, tôi. Không có gì, anh đi họp đi!” Cô cười cười.

Hạ Vũ Hi không hiểu tại sao cô do dự, khó hiểu nhìn cô một cái sau đó tiếp tục đi.

Mãi cho đến khi bóng lưng Hạ Vũ Hi hoàn toàn trượt mắt, trên mặt Hàn Dĩ Chân vẫn theo nghi hoặc.

Anh không muốn đi họp cùng cô, đây là nguyên nhân cô nghi hoặc.

Quá khứ Hạ Quang Hi chỉ cần đi họp, nhất định mang cô theo, cô tựa như máy vi tính linh hoạt của anh, chỉ cần di chuyển chuột một cái, sẽ nhảy đến hình ảnh chính xác.

Nhưng bây giờ.

Vô ý thức nhún nhún vai, Hàn Dĩ Chân đột nhiên cảm thấy mờ mịt một hồi, không biết nên làm những gì. HBT Ông chủ mới của cô hiển nhiên không cần cô giống ông chủ cũ, lqđ chuyện duy nhất cô có thể làm, chỉ là giúp anh ấy chuẩn bị xong tài liệu, đưa mắt nhìn anh ấy đi họp, một chút cảm giác tham dự cũng không có.

Tôi thích làm việc với anh ấy, thích hợp tác với anh ấy. Anh ấy không giống anh, chuyện gì cũng muốn tôi chuẩn bị thật tốt, cũng không giống anh, chuyện gì cũng muốn tôi dán mắt vào, anh ấy là một người rất nghiêm túc.

. Đúng vậy a, Hạ Vũ Hi là một người rất nghiêm túc, làm việc với anh ấy rất thoải mái, không cần giống như mẹ già lải nhải không hết, nhưng cô chính là --

Hiện lên trong đầu bộ dáng hốt hoảng bất lực của Hạ Quang Hi, Hàn Dĩ Chân đột nhiên cảm thấy rất nhớ anh, thói quen thật là thuốc độc đáng sợ nhất trên đời.

fxfxfxfxfxfxfxfxfxfxfxfxfxfx

Rất khó từ bỏ.

Thói quen là thuốc độc đáng sợ nhất trên đời, một khi trúng phải độc này, sẽ phát tác theo thời gian, cho dù ai cũng không ngăn nổi.

“Hu. Tôi không muốn đi lên!”

Người chìm đắm trong thuốc độc này không chỉ có mình Hàn Dĩ Chân, Hạ Quang Hi còn nặng hơn. Chỉ là con nghiện của anh phát tác còn có thể nổi giận lung tung, nổi đóa với người vô tội.

“Hôm nay đến phiên cô rồi.” Trưởng phòng nhân sự sống chết đầy, quả thực muốn đem đẩy trợ lý mới tới lên lầu, trợ lý thà chết không theo.

“Tôi không muốn.” Trợ lý quyết tâm. “Nếu như muốn tôi đi trước hỗ trợ, tôi tình nguyện từ chức, anh dứt khoát sa thải tôi là được rồi.”

Trợ lý quá mức kiên cố, điều này cũng hết cách rồi, kể từ khi Hàn Dĩ Chân nghỉ việc, lửa giận của Hạ Quang Hi ngày qua ngày vẫn còn rực cháy, chỉ cần là trợ lý bị điều đi lên hỗ trợ, không có người nào không bị mắng đến lông gà tiết vịt, nước mắt lưng tròng xuống lầu.

“Dù là như vậy, cô vẫn là nên đi lên.” Trưởng phòng nhân sự càng sợ chết hơn trợ lý, bởi vì nếu hắn không điều người lên trợ giúp, người kế tiếp từ trận chính là hắn.

“Tôi lập tức chuyển đơn xin từ chức.” Trợ lý không nói hai lời quay đầu đi, trưởng phòng nhân sự đành phải thờ dài.

Tiếp tục như vậy nữa, cả công ty đều muốn lập Không Thành Kế (*), Tổng giám đốc bọn họ là ăn mừng sao? Giống như ăn một rương thuốc nổ.

“Người đâu? Còn chưa tới sao?!” Hạ Quang Hi đích xác là ăn thuốc nổ, hơn nữa khi anh dưới tình huống chờ lâu không thấy trợ lý tới, tức giận tưởng chừng như có thể đốt cả tòa cao ốc.

“Báo, báo cáo Tổng giám đốc.” Trưởng phòng nhân sự do dự có nên nói thật hay không, tay nắm điện thoại nội bộ liên tục run. “Trợ lý mới vừa tới đã chạy, chúng tôi đang tích cực xem xét chọn người.”

“Anh nói chạy là có ý gì?!” Hạ Quang Hi vừa tìm hồ sơ vừa gầm thét, cảm giác mọi chuyện đều không như ý.

“Chính là, chính là ý không làm.” Trưởng phòng nhân sự mãnh liệt nuốt nước miếng. “Cô ấy nói trong nhà cô ấy tạm thời có chuyện, cho nên.”

“Tốt lắm, anh không phải cần phải giải thích nữa, đều là một đám ngu ngốc!” Đáng chết, phản hồ sơ kia đâu đây? Chạy đi đâu rồi?

“Dạ, Tổng giám đốc.” Trước mặt tôi rồi hãy nói. “Trợ lý kia.”

“Không cần.” Phản hồ sơ đáng chết kia. A, ở chỗ này.

“Hả?” Trưởng phòng nhân sự nghe không hiểu, miệng há thật to.

“Tôi nói không cần tìm, tôi sẽ tự mình nghĩ biện pháp!” Tiếp păng một tiếng, Hạ Quang Hi đóng sầm điện thoại, hồ sơ trong tay cũng ở đây cùng thời khắc đổ rơi xuống.

Mọi chuyện không như ý, mọi chuyện không như ý!

Hạ Quang Hi giận đến đá hồ sơ trên đất một cước, hồ sơ bị đá văng ra, giấy tờ bên trong tản ra bay loạn khắp nơi, phía trên chỉ chút đều là tiếng Anh.

Hạ Quang Hi như đưa đám nhìn tài liệu trên đất, chưa tới hai giờ đồng hồ, anh sẽ phải gặp mặt khách hàng đến từ Hà Lan, thế nhưng cái gì anh cũng chưa chuẩn bị xong.

Thuốc độc uống nhiều quá, thật sự không tốt cho thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thân Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 7.4

Quá khứ mọi việc anh đều có Hàn Dĩ Chân giúp, chỉ cần có cô ở đây, chuyện gì anh cũng không cần lo lắng, chuyện gì cũng không cần anh phải hao tổn tâm trí.

Chính là như vậy, anh mới sẽ trúng độc.

Khom lưng lục tìm tài liệu tán lác đầy đất, Hạ Quang Hi tự giễu.

Chính là như vậy, anh mới sẽ giống như một đứa trẻ không chỗ nương tựa, hốt hoảng luống cuống, không biết như thế nào mới tốt. Đây tất cả đều là thói quen gây họa, anh đã không thể không có cô.

Sững sờ nhìn chăm chăm điện thoại trên bàn, Hạ Quang Hi không biết mình có nên gọi điện thoại cầu cứu hay không, trên bàn anh quả thật rối loạn.

Không, không chỉ cái bàn rối loạn, cuộc đời của anh cũng rối loạn. Hạ Quang Hi thích náo thích cười, sáng sủa giống Cupid của quá khứ đã không thấy nữa, hiện tại tính khí anh xấu đến ngay cả anh cũng không nhận ra mình, khó trách tất cả trợ lý đều chạy mất.

Nặng nề thở dài, nhìn điện thoại lần nữa, Hạ Quang Hi biết thời điểm nên cầu cứu, ngay cả cái cà vạt anh cũng thất không đẹp.

Anh bắt đầu dĩ cảm ông nói lên, gọi cho di động của Hàn Dĩ Chân, điện thoại còn chưa kết nối, lại nặng nề để xuống, ngăn người nhìn chăm chăm ông nói.

“Ai!” Cuối cùng, anh vẫn là gọi điện thoại cho cô, tìm đập nhanh hơn chờ đợi giọng nói của cô vang lên.

“Xin chào.” Bề ngoài Dĩ Chân gần như trung tính, duy chỉ có giọng nói mười phần nữ tính, giọng nói nhỏ nhẹ nhu hòa giống như gió xuân.

“Alô, khụ khụ.” Anh dường như nói không ra lời. “Xin chào.”

Tiếp theo là một hồi im lặng.

“Có chuyện gì không?” Hàn Dĩ Chân không nghĩ tới anh sẽ gọi điện thoại cho cô, ngày đó lúc anh rời đi hình như rất tức giận, đáng vẻ như không muốn nghe thấy giọng nói của cô nữa.

“Tôi.” Hạ Quang Hi gãi đầu. “Cô. Cô khỏe không?”

Đây đại khái là chuyện nhàm chán nhất hôm nay, gọi điện thoại cho người ta hỏi người ta có khỏe không, có phải anh rảnh rồi đến bị khùng hay không?

“Tôi rất khỏe, cảm ơn.” Hàn Dĩ Chân đành lòng đặt điện thoại xuống, lại phát hiện rất khó, câu trả lời của anh càng không giải thích được.

“Tôi cũng rất khỏe.” Anh thật không giải thích được, nhưng cũng không phải cố ý, là thật sự không biết nên nói gì.

“Nếu không có chuyện gì thì tôi cúp điện thoại đây.” Hàn Dĩ Chân không muốn mù quáng lộn xộn với anh nữa, cô còn phải đi làm.

“Chờ một chút!” Sợ cô thật sự cắt đứt cuộc trò chuyện, Hạ Quang Hi vội vàng gọi Hàn Dĩ Chân lại, lại gần đầu.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Cô không thấy vẻ mặt của anh, chỉ cảm thấy anh rất phiền.

“Tôi.” Anh gần như nhổ sạch tóc. “Tôi cần sự hỗ trợ của em!” (Chỗ này mình đối xưng hô cho thân mật một chút nha)

Theo câu nói này của Hạ Quang Hi rơi xuống, tiếp theo lại là trầm mặc, cùng với khó hiểu.

“Anh cần sự hỗ trợ của tôi?” Cô không xác định mình có nghe lầm không.

“Đúng.” Hạ Quang Hi nhắm mắt đáp. “Chờ một chút tôi phải đi gặp một khách hàng nước ngoài, nhưng chuyện gì cũng chưa chuẩn bị xong, em có thể trở lại công ty giúp tôi hay không?”

“Thư kí của anh đâu?” Cô đã nghỉ việc hai tuần, hẳn là đã tìm được người thay thế.

“Còn chưa tìm được người thỏa mãn ý tôi.” Anh nói dối, anh căn bản không muốn tìm người thay thế cô.

“Vậy. Dù sao vẫn có trợ lí chứ?” Cô tới một đồng em gái trẻ tuổi đã tâm bưng bưng trong phòng trợ lí, mỗi người đều không ngại thay thế vị trí của cô.

“Đều chạy hết.” Anh ngược ngùng trả lời, lại làm cho Hàn Dĩ Chân trầm mặc một trận.

“Tại sao chạy hết rồi?” Cái này không logic, rất có vấn đề.

“Bởi vì.” Anh không biết làm sao giải thích. “Bởi vì. Rốt cuộc em muốn tới giúp tôi hay không? !” Nói đến cuối cùng, anh định quát, Hàn Dĩ Chân căn bản không muốn để ý tới anh.

D’Tôi rất bận.” Nói xong cô đang muốn cúp điện thoại.

Đ’Chờ một chút Jeanie!” Hạ Quang Hi vội vàng nhẹ giọng. “Tôi. Tôi thật sự vô cùng cần em giúp một tay, em có thể lập tức tới hay không?”

LHạ Quang Hi khiếm khi ăn nói khép nép, Hàn Dĩ Chân trừ kinh ngạc ra vẫn là kinh ngạc, lần đầu tiên cô nghe thấy anh dùng giọng điệu làm bộ đáng thương này nói chuyện.

Q’Tôi. Tôi hỏi Tổng giám đốc một chút, hỏi anh ấy có thể hay không, rồi trả lời anh.” Vốn là cô đã hạ quyết tâm không để ý tới anh, nhưng không biết tại sao, cô chính là không hạ quyết tâm được.

Đ’Được. Được, em hỏi một chút xem.” Trực giác của Hạ Quang Hi muốn nói không cần hỏi, anh nói được là được, sau mới nhớ tới anh đã không còn là ông chủ của cô, vì vậy mà ảo não không thôi.

Hai người đều như có điều suy nghĩ đặt điện thoại xuống, trong lòng tràn đầy phiền muộn, khác nhau chính là Hàn Dĩ Chân còn lo lắng nhiều hơn.

Làm như vậy được không? Anh đã không còn là ông chủ của cô, tại sao cô có thể dễ dàng đồng ý yêu cầu của anh như vậy?

“Jeanie, phần báo cáo kia của công ty Thompson --” Hạ Vũ Hi mới đi vào phòng thư kí, liền nhìn thấy cô ngăn người nhìn điện thoại đi động, không khỏi dừng bước.

“Xảy ra chuyện gì, về mặt cô làm thế?” Ánh mắt của Hạ Vũ Hi rất sắc bén, lập tức xác định xảy ra chuyện gì đó không đúng, về mặt Hàn Dĩ Chân khó xử.

“Tổng giám đốc Hạ Quang Hi vừa mới gọi điện thoại qua.” Cô báo cáo đúng sự thật.

“Cho nên?” Hạ Vũ Hi không có chút nào ngoài ý muốn anh họ anh sẽ có hành động này, anh ấy nhìn được mới là lạ.

“Cho nên. Cho nên tôi có thể đi giúp anh ấy không?” Cô kích động nói ra khỏi miệng.

“Hà?” Hạ Vũ Hi nhú mày, có chút không hiểu rõ ý của cô.

“Bởi vì anh ấy vẫn chưa tìm được thư mới ký, toàn bộ trợ lí lại chạy mất, cho nên gọi điện thoại tìm tôi giúp.” Cô tùy tiện giải thích, nhìn ra được cô thật sự rất lo lắng cho anh, thấy Hạ Vũ Hi dường như muốn cười.

“Khẩn cấp như vậy sao?” Sợ rằng không có gấp như vậy, là trái tim anh ấy hoảng hốt.

“Đúng vậy, tình hình cụ thể và tí mỉ tôi cũng không rõ lắm, anh ấy chỉ nói rất cần tôi.” Trái tim Hàn Dĩ Chân cũng vậy không kiềm chế được, cô cũng hoảng hốt.

“Anh ấy chính là không thể rời bỏ cô.” Hạ Vũ Hi nghe vậy tự lẩm bầm, Hàn Dĩ Chân ngược lại nghe không rõ.

“Hà?” Anh nói cái gì?

“Không có việc gì.” Hạ Vũ Hi mỉm cười. “Cho nên cô nói thế nào đây, lập tức đi qua?”

“Không, tôi nói muốn hỏi qua anh mới biết có thể không.” Cô rất có quan niệm luân lý.

“Nếu như tôi nói không được?” Hạ Vũ Hi hỏi ngược lại Hàn Dĩ Chân.

“Cái này. . . .” Hàn Dĩ Chân sững sốt, hoàn toàn không biết phản ứng ra sao.

“Đi đi! Tôi đùa giỡn với cô, cô đừng coi là thật.” Hạ Vũ Hi quả thực nhanh bật cười.

“Ồ!” Hàn Dĩ Chân cũng cười theo, nhưng tay đã cầm túi da, đáng vẻ ước gì mau rời khỏi.

“Tên tiếng Anh của cô là anh Quang Hi giúp cô đặt sao?” Hàn Dĩ Chân đã đủ luống cuống tay chân, Hạ Vũ Hi cố tình chọn vào lúc này nói chuyện với cô, cô đành phải đồng ý qua quýt.

“Đúng, không tốt sao?” Ban đầu cô nhận lệnh triệu tập chức thư kí của Hạ Quang Hi thì vẫn chưa có tên tiếng Anh, tên Jeanie này là anh cho cô.

“Không, rất tốt, rất thích hợp với cô.”

“Có thật không?” Hàn Dĩ Chân có chút biết xấu hổ. “Tôi vốn là muốn lấy Jean là được rồi, nhưng Tổng giám đốc Hạ Quang Hi cứng rắn bắt tôi dùng cái tên này.”

Jean trong tiếng Mỹ là vải vân nghiêng, có nghĩa là chịu giầy vò chịu điều khiển, nhưng ở Scotland, lại ngụ ý là kính yêu Thượng Đế, ưu nhã và nhân từ. Jeanie lại càng không được, có thành kính, toàn tâm dâng hiến, tính tình bộc trực, hoàn toàn tương xứng với hành động phong cách của cô.

“Anh Quang Hi thật có tính toán trước.” Bội phục bội phục, Hạ Vũ Hi không khỏi mỉm cười.

“Cái gì?” Hàn Dĩ Chân lại nghe không hiểu.

“Không có gì.” Nghe không hiểu thì thôi. “Cô mau qua đi, anh Quang Hi nhất định gấp rút muốn gặp cô.” Đuổi theo lại chạy, chạy lại đuổi theo, thật không biết đôi này đang làm gì.

“Tôi rất nhanh sẽ trở về.” Hàn Dĩ Chân bảo đảm.

“Đừng nóng vội, có chuyện gì làm xong rồi trở về, tránh anh Quang Hi lại kiếm cớ call cô.” Hạ Vũ Hi nhú mày.

“Anh ấy sẽ không.” Anh ấy không rảnh rồi như vậy.

“Tôi hiểu anh ấy hơn cô.” Hạ Vũ Hi khoát khoát tay trả lời.

“Tôi đi đây.” Hàn Dĩ Chân rất muốn hỏi anh có ý gì, chỉ là cô không có thời gian, Hạ Quang Hi còn đang chờ cô.

“Bye bye.” Đưa mắt nhìn bóng lưng hốt hoảng của Hàn Dĩ Chân, nụ cười trên mặt Hạ Vũ Hi mở rộng. Chân thành hi vọng bọn họ có thể sớm phát hiện lẫn nhau, có một kết cục tốt đẹp.

~Hết chương 7~

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 8.1

“Shit!” Hạ Quang Hi kéo co với cà vạt trên cổ, còn chưa có một kết cục hoàn mỹ, thì đã bị cà vạt thít chết trước rồi, đây là cà vạt gì vậy?

Cho tới nay, Hạ Quang Hi vẫn không biết đeo caravat, kể từ hai năm trước sau khi thuê Hàn Dĩ Chân, càng lộ vẻ vụng về, bởi vì dường như đều do cô

làm thay.

Anh nhìn đồng hồ treo tường, anh gọi điện thoại cho cô đã hơn 20' trước, cô còn chưa tới, có phải Vũ Hi không muốn thả người hay không?

Lo lắng suy nghĩ khả năng này, tay Hạ Quang Hi càng ngày càng kinh hoàng, gần như quẩn chung một chỗ.

Đáng chết đáng chết đáng chết! Anh có phải ngốc hay không? Ngay cả cái cà vạt cũng không biết thắt, anh dứt khoát quay lại nhà trẻ học thôi!

Thù mới cộng thêm hận cũ, Hạ Quang Hi càng thêm oán hận cà vạt trên cổ, không hiểu tại sao đàn ông không thể không cần phải đeo caravat.

Anh nghĩ trái rồi nghĩ phải, chính là không nghĩ ra lý lẽ nào. Vấn đề này là lễ nghi quốc tế, anh lại phải gặp khách hàng nước ngoài, bất luận dù không thích thế nào, cũng chỉ được nhận. Hàn Băng Tâm dldqd

Hạ Quang Hi rất nghiêm túc thắt cà vạt, bởi vì quá nghiêm túc, cho nên không nghe thấy tiếng cửa mở, dĩ nhiên cũng không nhìn thấy Hàn Dĩ Chân đi vào.

“Vật này rất cuộc phải thắt như thế nào? Thế nào cũng không tốt.” Anh luống cuống tay chân chiến đấu với cà vạt, một bên Hàn Dĩ Chân đang không được, chỉ đành phải đi tới nói --

“Tôi tới rồi, anh thật là đàn chết mất, một cái cà vạt cũng thắt không được.” Nói xong liền tiếp quản cà vạt.

Hạ Quang Hi hoàn toàn không ngờ tới cô thật sự sẽ tới, mừng rỡ quên nói chuyện, vẻ mặt giống như thằng ngốc.

“Cái người này cái cà vạt này không được.” Hàn Dĩ Chân sau khi tiếp nhận, không phải giúp anh đeo caravat, mà là gỡ cà vạt ra.

“Là sao?” Anh mù mờ ngơ ngàng nhìn bàn tay thon mềm của cô, căn bản không biết cô đang làm gì, chỉ có cảm giác nhịp tim mình thật nhanh.

“Xấu xí chết mất, không hợp với áo sơ mi của anh chút nào.” Cô không khách khí quở trách anh. “Áo sơ mi màu hồng phối với cà vạt màu quýt tươi, anh cho rằng anh muốn lên sân khấu làm dáng sao?” Trời sinh ánh mắt chưa từng thấy người chọn cà vạt như vậy, không phải anh có thù oán với cà vạt chứ!

“Tôi không phải muốn lên sân khấu làm dáng, tôi là muốn đi gặp khách hàng ngoại quốc.” Anh cười khúc khích giống như kẻ ngốc, không chút nào để ý cô mắng anh.

“Cho nên tôi mới nói anh đàn!” Cô tiếp tục quở trách anh. “Muốn gặp mặt khách hàng ngoại quốc, còn chọn cà vạt buồn cười này, anh rốt cuộc có muốn kinh doanh hay không?”

“Em biết tôi vẫn luôn không biết chọn cà vạt.” Anh không chớp mắt nhìn cô quen thuộc ấn nút mặt thắt, tiến vào khu vực riêng của anh.

“Mọi thứ của tôi đều do em xử lý, chỉ cần anh không ở đây, tôi vô dụng như trẻ con.” Sau đó, anh lại nhìn cô ra khỏi mặt thắt không chớp mắt, trên tay đã nhiều hơn một cà vạt màu đỏ sậm.

“Đừng giả bộ đáng thương với tôi, tôi không để mình bị đẩy vòng vòng.” Hàn Dĩ Chân không khách khí buộc ở cổ anh, sức lực to lớn dường như muốn ghim chết anh.

“Minh không có năng lực không nên đẩy trách nhiệm lên người tôi, tôi không phải là đồng lõa của anh.” Tiếp theo, cô bắt đầu đeo caravat, trình độ thuần thục làm người ta nhìn mà than thở.

“Tôi không nói em là đồng lõa.” Anh nhếch miệng cười một tiếng. “Tôi chỉ nói là năng lực của em rất mạnh, thiếu em tôi giống như gãy tay gãy chân, cả người không được tự nhiên.”

“Tìm thêm một thư ký mới là được rồi.” Mặc dù lời anh nói rất động lòng người, cô ít nhiều cũng chịu ảnh hưởng, nhưng ngoài miệng cô vẫn không nhận thua.

“Chỉ cần anh vừa mở miệng, nhất định có gấp đôi phái nữ muốn làm thư ký của anh, làm gì uất ức như vậy?” Lời ngon tiếng ngọt với anh.

H

“Tôi. Đã không có ai rồi.” Hạ Quang Hi ngại ngùng thừa nhận không có ai muốn giúp anh, nhưng lại cảm thấy nhất định phải nói cho cô biết.

B

“Cái gì không có ai?” Cô dùng bàn tay bịt rốn lại, ngẩng đầu nhìn anh một cái, Hạ Quang Hi đỏ mặt một hồi.

T

“Cái đó. Khụ khụ.” Anh ngo qua chỗ khác, tránh cho cô nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của anh. “Tất cả trợ lý cũng bị tôi hù chạy, bây giờ đã không có ai muốn làm thư ký của tôi nữa rồi.”

D

“Anh hù người ta chạy?” Làm sao có thể!

Đ

“Uhm uhm” Anh ngại ngần gật đầu.

L

“Tại sao?” Không có lý, trước kia chỉ cần cô vừa xin nghỉ, các em gái phòng trợ lý nhất định phía sau tiếp nối phía trước ghi danh lần lượt bổ sung vị trí của cô, chưa từng xảy ra tình hình anh nói.

Q

“Tôi...tôi cũng không biết.” Anh ngượng ngùng gãi gãi đầu. “Kể từ khi em đi làm thư ký cho Vũ Hi, tính khí của tôi vẫn tùy thời sẽ phát tác, chỉ cần một chút chuyện nhỏ cũng sẽ phát giận.”

Đ

Đây là một biến chuyển vô cùng lớn, Hạ Quang Hi với cá tính cởi mở cùng nụ cười trừ danh, một đồng lớn chị em chính là thua dưới nụ cười bướng bỉnh giống như ánh mặt trời của anh, anh có thể không tốn chút sức nào liên tục đối bạn gái.

Đối mặt Hạ Quang Hi thẳng thắn thành khẩn thông báo, Hàn Dĩ Chân không biết nên nói cái gì, chỉ đành phải lần nữa cúi đầu đeo caravat. Mà đối với tình trạng như vậy, thật ra thì Hạ Quang Hi càng không biết làm sao hơn cô, bọn họ trở nên xa lạ hơn.

Trầm mặc tràn ngập bốn phía bọn họ, bọn họ không còn nói chuyện với nhau, hiện trường duy nhất động chỉ có tay ngọc trắng nõn như xanh nhạt của Hàn Dĩ Chân, linh hoạt xuyên qua giữa cà vạt.

“Jeanie.” Không, còn có một hương thơm nhàn nhạt kích thích thần kinh của anh, khơi gợi dục vọng của anh .

“Hả?” Cô vẫn không ngừng đầu điều chỉnh cà vạt, như thế nào cũng không thể chuẩn bị tốt.

“Em” Anh khó khăn nuốt nước miếng. “Em bắt đầu bôi nước hoa khi nào?” Nếu như là bôi vì Vũ Hi mới bôi, anh nhất định sẽ.

“Tôi vẫn luôn bôi, đã hơn mấy năm” Chỉ là cô sử dụng nước hoa rất nhạt, gần như hương không khí, mùi vị không phải rất nồng nặc, phải dựa vào rất gần mới ngửi được.

“Cô vẫn có thói quen bôi nước hoa?” Hạ Quang Hi sững sốt, quá khứ anh chưa bao giờ có vài phần chú ý tới.

“Đúng vậy!” Cô gật đầu, cảm thấy mình đeo cà vạt không đẹp, lại mở ra làm lại.

“Thì ra là bộ dáng này.” Hạ Quang Hi rất vui mừng cô không phải là vì Hạ Vũ Hi mới bôi nước hoa, nhưng vui mừng không được mấy giây, lại bắt đầu lo lắng, tim của anh hình như càng đập càng nhanh.

Tay của cô hấp dẫn tầm mắt của hắn, mặt của cô cũng thế. Bọn họ chung đụng hai năm, cô đeo cà vạt cho anh vô số lần, nhưng anh chưa từng phát hiện, hình dáng cô hẳn là đẹp như vậy, ngũ quan hẳn là có chiều sâu như thế, da của cô, giống như sơn cao su màu trắng -- trang tài liệu anh thích nhất.

“Jeanie.” Anh không nhận được kêu lên tên cô.

“Chuyện gì?” Cô đáp lại.

“Tôi.” Anh mãnh liệt nuốt nước miếng. “Tôi cho cô tiền lương gấp đôi, cô trở lại làm việc cho tôi được không?”

Anh vốn là muốn nói anh không phát hiện cô mê người như vậy, nhưng không biết tại sao như vậy, lờ vào trong miệng quẹo một cái, đổi thành câu chữ khó chịu nhất.

“Anh bây giờ không có lập trường nói loại lời nói này, tôi đã là thư ký của Tổng giám đốc Hạ Vũ Hi.” Cô còn tưởng rằng anh muốn nói xin lỗi hoặc là cái gì với cô, vậy mà lại kéo đến tiền.

“Tôi biết.” Đáng chết, anh rốt cuộc đang nói cái gì? Hoàn toàn mất đi trọng điểm. “Tôi chỉ là cảm thấy quá khứ hai năm chúng ta hợp tác rất tốt, không có lý do gì không thể tiếp tục hợp tác nữa, em nói đúng không?”

Anh cười đến thật đáng yêu, giống như hai tuần trước đuổi cô đi hoàn toàn chưa từng xảy ra, Hàn Dĩ Chân không khỏi đột nhiên xiết chặt cà vạt trong tay.

“Lại có chuyện gì?” Đây chính là nguyên nhân cô tức giận. “Anh hẳn sẽ không lại là cà vạt kia biến mất rồi, hay là áo sơ mi nhăn rồi? Chút chuyện nhỏ này tự mình giải quyết là được rồi, không cần việc gì cùng tôi.”

“Không phải những chuyện đó.” Hạ Quang Hi bị quở trách đến không có chút ý tứ gian dối. “Những chuyện kia tôi sẽ tự mình nghĩ biện pháp, tôi là có chuyện quan trọng hơn tìm em.”

D

“Chuyện gì?” Mỗi lần đều nói quan trọng, mỗi lần đi đều là chút chuyện vặt vãnh, phiền cũng phiền chết.

Đ

“Em đã tới thì biết.” Hạ Quang Hi cố ý không nói, để lại cho cô không gian tưởng tượng, Hàn Dĩ Chân dứt khoát cúp điện thoại anh.

L

“Tôi không rảnh!” Cô păng một tiếng tắt điện thoại di động, giận đến ngay cả bộ ngực cũng thở gấp, Hạ Vũ Hi buồn cười nhìn cô, cảm thấy bọn họ càng ngày càng có hi vọng.

Q

“Anh Quang Hi lại nhờ cô qua giúp đỡ?” Anh nhàn nhạt hỏi Hàn Dĩ Chân, chỉ thấy vẻ mặt cô lúng túng.

Đ

“Uhm” Cô miễn cưỡng mỉm cười. “Lần này không biết lại có chuyện gì, ra về thần bí.”

H

“Cô không đi sao?” Có thể bày ra chí khí là rất tốt, nhưng như vậy thì không có trò xướng rồi.

B

“Tôi còn có công việc.” Cô uyển chuyển cự tuyệt Hạ Vũ Hi có ý tốt, Hạ Vũ Hi ngược lại không nói gì, chỉ cười cầm bảng báo cáo lên, tiếp tục thảo luận.

T

“Tôi cảm thấy chỗ này --” Lời anh vừa mới nói ra khỏi miệng, điện thoại di động của Hàn Dĩ Chân lại vang lên, lại là Hạ Quang Hi.

“Người này.” Cô tức giận thờ phỉ phỉ nhìn chằm chằm điện thoại di động, hận anh rầy rà đồng thời cũng không bỏ được anh, những thứ này đều rơi vào đáy mắt của Hạ Vũ Hi.

“Hay là cô đi một chuyến đi!” Hạ Vũ Hi mỉm cười. “Tôi đã sớm nói qua anh ấy sẽ càng không ngừng call cô, cô còn không tin.” Hàn Băng Tâm ((ddlqđ))

Nói anh là nhà tiên tri cũng được, anh họ anh sức ghen cũng không phải là cái ô, đến bây giờ anh ấy còn chưa tới đánh giết anh một quyền đã là kỳ tích.

“Thật xin lỗi.” Hàn Dĩ Chân thật sự cảm thấy rất xấu hổ. “Lần sau tôi sẽ nhớ tắt máy.”

“Ừ.” Hạ Vũ Hi ngoài mặt gật đầu, nhưng trong lòng hết sức hoài nghi cô sẽ không làm như vậy, hai người kia căn bản cắt không đứt.

“Vậy, tôi đi nha.” Hàn Dĩ Chân lại xách túi da lên.

“Đi thông thả.” Hạ Vũ Hi sớm quen bộ dáng hốt hoảng của cô, chỉ hy vọng cô không nên quá khấn trương té ngã.

“Có muốn tôi bảo tài xế đưa cô không?” Mặc dù anh quen tự mình lái xe, nhưng công ty vẫn chuẩn bị xe khách và tài xế tiếp đãi khách hàng quan trọng.

“Không cần, tôi bắt taxi là được rồi.” Hàn Dĩ Chân mỉm cười từ chối nhã nhặn.

Cũng đúng, bắt taxi tương đối nhanh, lên xuống xe cũng dễ dàng, mới sẽ không để cho anh họ anh chờ lâu.

Nhớ tới mình vậy mà còn phải đóng vai bà mối, Hạ Vũ Hi liền không nhịn được mỉm cười, cúi đầu tiếp tục xem bảng báo cáo.

Hàn Dĩ Chân bắt taxi hỏa tốc chạy tới công ty Hạ Quang Hi, anh đã sớm như đầu sư tử lo lắng đi tới đi lui trong phòng làm việc, vừa nhìn thấy cô liền tươi cười rạng rỡ.

“Em tới rồi.” Dáng vẻ anh vui mừng như thấy người yêu đến.

“Đúng, lần này lại có chuyện gì? Tôi còn phải tranh thủ về công ty.” So sánh với nhau, giọng điệu của cô chính là ác ý muốn chết, một bộ hận không thể giết chết anh.

Anh theo phản xạ nao núng.

“Thật ra thì, thật ra thì cũng không có chuyện gì.” Anh chỉ là muốn gặp cô.

“Cái gì, không có việc gì?” Nét mặt của cô đột nhiên trở nên rất đáng sợ.

“Ách, tôi là nói.” Anh gãi đầu. “Thật ra thì, thật ra thì tôi muốn hỏi em, bột cà phê mới để ở đâu, tôi tìm suốt cũng không tìm được.”

Dưới ánh mắt tựa như giết người của cô, giọng nói anh từ từ nhỏ đi, nhỏ như muỗi kêu.

“. Đi theo tôi!” Giọng nói của Hạ Quang Hi nhỏ đi, ngược lại âm lượng của Hàn Dĩ Chân lại rất lớn, anh nhưng lại giật nảy mình.

“Nơi này, chính là chỗ để bột cà phê.” Cô đứng bên cạnh một tủ gỗ, bên trong đầy bột cà phê và sữa đặc.

“Còn có nơi này, là chỗ để đường.” Cô lại đột nhiên đứng lên, mở ngăn tủ cao nhất, phía trên để nhiều loại trà.

“Nếu như anh muốn uống trà, thì mở ngăn tủ này, xem là muốn Hồng Trà Tích Lan (*) hay là trà xanh Nhật Bản, nơi này tất cả đều có, vừa mở liền tìm được, biết không?”

(*): Trà đen hay chè đen là một loại trà. Thông thường, nó có vị mạnh mẽ hơn so với các loại khác của trà như trà xanh. Nó cũng có nhiều caffeine hơn. Tại một số nơi trên thế giới, như Trung Quốc, nó được gọi là trà đỏ (có một loại trà khác cũng gọi là trà đỏ có chứa lá Rooibos). Đây là một mô tả tốt hơn về màu sắc của thức uống này. Nó đã được giao dịch rất nhiều vì có thể được bảo quản lâu hơn, trong khi trà xanh mất đi sự tươi mát của nó sau 12 đến 18 tháng, trà đen có thể được lưu trữ trong nhiều năm mà không bị mất hương vị của nó và là loại trà ưa thích ở phương Tây vì bảo quản lâu và chứa nhiều caffeine hơn. Các loại trà từ Sri Lanka (thường được gọi là Ceylon hay Tích Lan) nói chung là tốt.

Hàn Dĩ Chân vừa tức giận lại bất đắc dĩ theo sát Hạ Quang Hi nói rõ vị trí đặt các loại đồ uống. Ánh mắt của Hạ Quang Hi lại đặt ở trên người cô, mặt hai người bọn họ tựa vào rất gần.

Da của cô, thật sự trắng nõn tinh tế, khiến người ta thật là muốn vuốt ve.

Anh không biết mình đã bất tri bất giác vươn tay ra, cũng sắp gần sát gương mặt của cô, lúc này Hàn Dĩ Chân lại đột nhiên lơ mơ.

“Biết chưa? !” Hối nửa ngày không trả lời, muốn làm cái gì?

Nữ Bá Vương phát uy, Hạ Quang Hi trong nháy mắt tỉnh táo, vội vàng thu tay lại.

“Biết, biết rồi.” Đáng chết, anh làm sao sẽ đột nhiên muốn sờ cô, trái tim còn nhảy thình thịch.

“Biết là tốt rồi.” Cô rầm một tiếng đóng cửa tủ, về mặt hung dữ. “Còn có chuyện khác sao? Không nói vậy tôi phải đi về, buổi chiều còn phải họp.”

“Em đi họp cùng Vũ Hi?” Vừa nghĩ tới bọn họ đầu dính vào nhau bộ dáng thân mật, ngực Hạ Quang Hi nhất thời ghen tức mọc lan tràn, dường như bị cổ ghen tức này dìm chết.

“Không liên quan tới anh.” Cô không muốn cho anh biết, cô chỉ có thể giúp Hạ Vũ Hi chuẩn bị tài liệu, mà không thể đi theo họp, chuyện này rất mất mặt.

“A. A!” Anh tự đòi bề mặt gãi gãi đầu, mặt lúng túng.

“Tôi đi đây, không cần call tôi nữa, call nữa tôi liền tắt máy.”

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thân Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 8.3

Hàn Dĩ Chân uy hiếp Hạ Quang Hi không được liên lạc với cô nữa, nhưng người nào để ý đến cô chứ! Buổi sáng hôm sau, điện thoại di động của cô như cũ xuất hiện tên của Hạ Quang Hi.

“Không phải tôi nói không cần call tôi nữa sao?” Sáng sớm cô vừa mới mở máy vì tính ra, anh lại điện tới.

“Vây em tắt máy đi!” Hạ Quang Hi mạnh mẽ. “Không phải em nói muốn tắt máy sao?”

“Hiểu, hiện tại tôi lập tức tắt máy --”

“Chờ một chút!” Hạ Quang Hi lớn tiếng ngăn cản Hàn Dĩ Chân, để tránh cô thật sự tắt máy.

“Làm gì?” Cô thật sự rất không muốn nhận điện thoại của anh, anh chỉ sẽ kiểm chuyện.

“Tôi.” Ngón tay anh vô ý thức vỗ vào mặt bàn, nghĩ lần này lại phải tìm có gì. “Hồ sơ của tôi rất lộn xộn, em có thể tới giúp tôi chỉnh sửa một chút không? Chỉ cần mấy tiếng là được.”

“Không được, tôi không thể qua chỉnh sửa lại.” Lần này cô dứt khoát cự tuyệt.

“Xin nhờ đấy, Jeanie.” Hạ Quang Hi khỏ sở cầu xin. “Thực sự chỉ cần mấy tiếng, hồ sơ của tôi rất lộn xộn đến thảm không chịu được, hoàn toàn không tìm được tài liệu.”

“Gọi trợ lý của phòng trợ lý lên giúp anh.” Cô không tiếp.

“Toàn bộ trợ lý chạy hết, em quên rồi?” Anh cũng không phải kẻ ngốc, cần những trợ lý kia làm gì, anh muốn là cô.

Hạ Quang Hi một bụng tư tưởng xấu, nhưng Hàn Dĩ Chân không biết, còn tưởng rằng anh rất đáng thương, thật sự không có ai giúp anh.

“Hồ sơ của anh thật sự rất lộn xộn sao? Ngày hôm qua tôi thấy cũng được mà!” Thế nào đến hôm nay liền thay đổi lộn xộn.

“Lộn xộn đến rối tinh rối mù.” Anh bảo đảm “Ngày hôm qua em không nhìn cẩn thận, hồ sơ thật sự rất loạn, ngay cả một phần bảng tăng giảm cân bằng cơ bản nhất tôi cũng tìm ra, em xem có bao nhiêu lộn xộn.”

“Nhưng.” Cô khó xử nhìn Hạ Vũ Hi ở một bên, anh đang cúi đầu xem bảng báo cáo, gương mặt tuấn tú bị mái tóc dày rẽ nhánh che kín, không nhìn ra là đang tức giận hay là đang cười. Nhưng cô giống như mơ hồ nhìn thấy bờ vai của anh đang động, cô nhìn lầm rồi sao?

“Xin nhờ đấy, Jeanie, tôi giúp tôi một chút.” Hạ Quang Hi dụ dỗ nói.

“Tôi.” Cô bất đắc dĩ hỏi Hạ Vũ Hi. “Có thể không, tôi có thể qua giúp anh ấy không?”

“Tôi không có ý kiến.” Hạ Vũ Hi vẫn cúi đầu, nhưng nụ cười khoe miệng đã lớn đến giấu điếm không được, Hàn Dĩ Chân càng thêm lúng túng.

“Được rồi, tôi đi sang giúp anh, chỉ mấy tiếng thôi đó!” Cuối cùng cô vẫn là đầu hàng, chỉ là kèm theo điều kiện, Hạ Quang Hi dĩ nhiên nói ok.

“Được, tôi chờ em, em lập tức tới đây đi.” Anh hưng phấn không thôi cúp điện thoại, cười khúc khích với vách tường, Hàn Dĩ Chân cũng đang cười, chỉ là cũng là lúng túng cười khổ.

“Anh ấy, anh ấy lại call tôi.” Cô thật sự cảm thấy cực kỳ xấu hổ đối với Hạ Vũ Hi, rõ ràng là thư ký của anh, lại cả ngày lẫn đêm chạy về phía chủ cũ, hoàn toàn không hoàn thành trách nhiệm.

“Tôi biết rõ.” Anh cái gì cũng biết; biết anh họ anh không bỏ được cô, cũng biết cô có điều lưu luyến với anh họ anh như cũ, nhưng đây là bình thường, bởi vì bọn họ cũng còn chưa phát hiện lòng nhau.

“Vây. Vây tôi có thể đi sao?” Cô dường như có ý tốt hỏi.

“Xem chính cô rồi!” Anh sẽ không ngăn cản cô, cũng sẽ không giúp cô nghĩ kế, cô phải tự mình quyết định. Hàn Băng Tâm

Quyết định bình thường cần một chút thời gian, nhưng Hàn Dĩ Chân chỉ do dự mấy giây liền cầm túi da lên, Hạ Vũ Hi lần nữa cảm nhận được tình yêu vĩ đại.

Thậm chí chưa tới một phút đồng đã lao xuống lầu, thật là lợi hại.

Nhếch miệng, đẩy tóc mái ngang trán, Hạ Vũ Hi tiếp tục nghiên cứu bảng báo cáo trên tay.

Mặt khác, Hạ Quang Hi nhưng lại đối mặt với vách tường không ngừng cười khúc khích, bởi vì Hàn Dĩ Chân nói lập tức tới ngay.

Cô sắp tới rồi, sắp trở về bên cạnh anh rồi, cô sắp -- nguy rồi, hồ sơ!

Đột nhiên phát hiện lời nói dối của mình có nguy cơ bị phá vỡ, Hạ Quang Hi giống như bị nóng thiêu mông nhảy dựng từ trên ghế xuống, vội vội vàng vàng xông về phía tủ hồ sơ bên cạnh, làm bừa một trận.

A đến K. L đến Q. R đến Z.

Hàn Dĩ Chân vốn dựa theo chữ cái tiếng Anh dọn dẹp lại hồ sơ thật tốt, trải qua Hạ Quang Hi xếp vào lung tung, 26 chữ cái trong nháy mắt nhảy loạn, trước sau phải trái cũng không phân rõ, tiếp theo anh lại tiến công đồ đầy các ngăn kéo bằng báo cáo, nhét đồng, chen tây vào, ngăn kéo phân biệt theo năm trở nên hỗn loạn vô cùng, lúc này Hạ Quang Hi mới hài lòng dừng tay.

D

Như vậy là được rồi, ha ha.

Đ

Khỏe miệng Hạ Quang Hi mới vừa nâng lên, trong đầu lập tức lại có chủ ý xấu. Chỉ lấy hồ sơ lộn xộn không giữ được bao lâu, dứt khoát làm bẩn cả phòng làm việc, như vậy anh lại có cớ giữ cô lại.

L

Đã nghĩ tới, thì phải hành động.

Q

Chỉ trong chốc lát, phòng làm việc của Hạ Quang Hi đã biến thành mô hình bãi phế liệu nhỏ, trên đất đầy lon bia rỗng. Vì gia tăng độ tin cậy, anh còn đặc biệt moi vỏ đậu phộng từ trong thùng rác ra, giống như bón phân đi dọc theo một đường rắc lên sàn nhà, dọn dẹp những thứ này sẽ phải tốn không ít thời gian, huống chi còn có một đồng lớn bát đĩa bẩn phải rửa.

Đ

Xác định phòng làm việc đã bẩn thiu giống ổ heo, nụ cười trên mặt Hạ Quang Hi mở rộng đến lớn nhất, tin tưởng chuyện này nhất định sẽ tiêu tốn không ít thời gian của Hàn Dĩ Chân.

“Rác!”

Cách đó không xa truyền đến tiếng mở cửa, nói cho Hạ Quang Hi cô đã đến. Vì vậy anh vội xông phục hồi server án trước quầy

“Hello!” Anh tựa người vào tủ hồ sơ, bộ dáng vô cùng tự nhiên, nhưng trán bắt chập đồ mồ hôi.

Hàn Dĩ Chân cau mày đi vào phòng làm việc của anh, tiện tay thả túi da lên ghế sa lon, liếc mắt quan sát bốn phía, nghi ngờ mở miệng.

“Ngày hôm qua không có lộn xộn giống như vậy.” Cô chỉ xung quanh.

“Thật sao?” Anh miễn cưỡng mỉm cười. “Chắc là em không chú ý, ngày hôm qua em tới đã lộn xộn như vậy rồi, hôm nay chỉ là lộn xộn hơn một chút.”

“Tôi không cảm thấy.” Cô rõ ràng không có nhớ lắm. “Ngày hôm qua trên sàn nhà không có những xác đậu phộng, lon bia cũng không có nhiều như vậy. Anh xem, có một ít vẫn còn đang nhỏ giọt.”

“Ai yo, vậy em kia phải nhanh chóng dọn dẹp lại rồi.” Hạ Quang Hi thuận nước đẩy thuyền, dùng điệu hồ ly son, dời đi sự chú ý của Hàn Dĩ Chân.

“Em biết thảm sợ nhất là ướt, một khi ướt, sẽ trở nên rất khó rửa sạch, nói không chừng còn sẽ lưu lại dấu vết.” Anh cười vô tội đến giống như thiên sứ.

“Đây cũng là.” Hàn Dĩ Chân quả nhiên trúng kế. “Trước kia đã làm dơ mấy lần, anh thật sự nên bỏ thói xấu uống rượu ở phòng làm việc.”

“Tôi nhất định sửa.” Anh bảo đảm nói. “Nhưng em có thể giúp tôi dọn dẹp phòng làm việc một chút hay không? Bẩn chết được.”

“Tôi là tới giúp anh chỉnh sửa lại hồ sơ.” Hàn Dĩ Chân trong miệng tuy rằng là oán trách như thế, nhưng tay vẫn không tự chủ được di chuyển, bắt đầu nhặt lon bia.

“Thật xin lỗi.” Hạ Quang Hi trơ tráo cười một tiếng, một chút ý tứ xin lỗi cũng không có, anh quả thật vui mừng rồi.

Đúng vậy, như vậy mới đúng. Cô vốn chính là thuộc về anh, tại sao phải chạy đến làm việc cho Vũ Hi? Căn bản làm sai vị trí.

Hạ Quang Hi nhìn bóng dáng cao mảnh mai của Hàn Dĩ Chân vòng tới vòng lui trong phòng làm việc: trong lòng có cảm giác thỏa mãn khó có thể dùng lời diễn tả được, trên mặt mang nụ cười thật lớn.

Hàn Dĩ Chân thấy thế dùng sức ném lon bia vào thùng rác, hung tợn trừng anh, Hạ Quang Hi tự nhiên sợ hãi.

“Nhiều nhất tôi cũng giúp một tay, đừng trừng tôi.” Nếu nói có chỗ nào không hài lòng, hẳn là về mặt thay đổi thái độ của cô, trở nên đúng Bắc Bắc.

“Hừ!” Hàn Dĩ Chân căn bản mặc kệ anh, coi nàng như người hầu để sai bảo, còn muốn cô ôn thuận như trước, kiếp sau đi!

“Tôi giúp em quét rác được không? Ách, những vỏ đậu phộng kia.” Anh tự như cầu xin tha thứ chỉ vào vỏ đậu phộng trên đất, Hàn Dĩ Chân không nói hai lời đưa cây chổi cho anh.

Hạ Quang Hi bĩu môi, cảm thấy cô thật sự trở nên thật hung dữ. Nhất định Vũ Hi không biết giáo huấn cô cái quan niệm gì, hại anh gián tiếp bị hại.

Anh không hề quét nhà, mắt liếc trộm Hàn Dĩ Chân xa một mét, cô đang khom lưng dọn dẹp chén đĩa trên bàn, miệng ngậm thật chặt.

Anh ho nhẹ một tiếng, đến gần bên cạnh cô, cây chổi trong tay không ngừng vung, vò đậu phộng cũng sớm khiêu vũ.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương 8.4

Không chỉ như vậy, trái tim Hạ Quang Hi cũng theo đó nhảy múa, đập thình thịch không ngừng. Làn da trắng nõn của Hàn Dĩ Chân giống như tơ lụa, khiến người ta không nhịn được muốn trộm một phen, môi của cô, hấp dẫn chết anh.

Không biết từ lúc nào, cảm giác của Hạ Quang Hi đối với Hàn Dĩ Chân thay đổi, do không để ý biến thành dục vọng giữa nam nữ. Có lẽ mọi người phải trải qua nhắc nhở, hoặc là nhận thức được đáng quý sau khi mất đi, mới có thể phát hiện giá trị thực sự của đối phương, anh và Hàn Dĩ Chân, chính là như thế.

Mặc kệ như thế nào, anh thật muốn chạm vào cô, muốn nghe giọng bên tai cô nói: Đừng đi, ở lại bên cạnh anh. Nhưng anh nghĩ bỗng nhiên nói ra quá đột ngột, không thể làm gì khác hơn là lén lút lút cúi đầu, cố gắng xuất kỳ bất ý (*) tiếp xúc lần đầu tiên, không ngờ.

(*): hành động khi người khác không đề phòng

“Rốt cuộc anh quét cái gì? Vò đậu phộng đều bay đến trên chân tôi rồi!”

Hàn Dĩ Chân gào to một tiếng, tuyên bố lần đầu tiên tiếp xúc từ trần. Dù do kỹ thuật quét sân đáng chết của anh, vậy mà lại quét lên chân cô.

“Thật xin lỗi.” Anh bắt đầu dĩ nói xin lỗi, chửi rủa mình vô dụng, anh lại có thể được xưng thần tình yêu, dứt khoát đâm đầu vào vách tường thôi.

“Không biết quét thì đừng quét! Đưa tôi cây chổi.”

Lần này tốt rồi, ngay cả cây chổi công cụ dùng để theo đuổi tình yêu cũng bị tịch thu, anh còn cái gì chơi?

Hạ Quang Hi bị thương kêu khóc liên tục, không hiểu tại sao cao thủ tán gái như anh thoáng cái biến thành bộ dạng sứt sẹo của học sinh trung học lần đầu nếm thử hương vị tình yêu, anh thà làm học sinh trung học hư hỏng còn hơn.

Bất đắc dĩ, Hạ Quang Hi đành phải trở lại trước tủ hồ sơ, lần nữa cầm hồ sơ lên lật loạn. Mặc dù quỷ kế của anh không hoàn toàn được như ý, nhưng ít ra thành công trì hoãn thời gian, đợi cô quét sạch sẽ phòng làm việc, đã hơn một tiếng đồng hồ.

“Trên mặt tôi có gì sao?” Mặc dù anh đã tận lực che giấu, nhưng vẫn bị Hàn Dĩ Chân phát hiện anh đang nhìn lên cô, không nhịn được hỏi ngược lại.

“Không có, khụ khụ.” Anh làm bộ ho khan. “Trên mặt em không có gì, chỉ là tôi đang suy nghĩ lúc nào thì em mới chịu tới đây sắp xếp lại hồ sơ.” Anh để dàng hạ thủ.

“Cũng sắp qua rồi.” Cô lại trừng anh một cái. “Phòng làm việc làm cho loạn như vậy, còn dám giục tôi, thật sự là chán sống.”

“Cái gì? !” Anh kinh ngạc không thôi khép hồ sơ lại, cho là mình nghe lầm, cô lại dám mắng anh?

“Anh chán sống rồi.” Anh không có nghe lầm, cô chính là đang mắng anh.

Hạ Quang Hi mở miệng thật to, lần nữa khẳng định Hàn Dĩ Chân ở bên cạnh Hạ Vũ Hi không có chỗ tốt, càng trở nên hư hỏng.

Hàn Dĩ Chân căn bản không để ý tới vẻ mặt như gặp phải quỷ của anh, sau khi để lại dụng cụ vệ sinh ở phòng lưu trữ rồi đi tới tủ hồ sơ, còn không khách khí muốn anh nhường đường.

“Nhường cái.” Hơn nữa cô còn tiến một bước đẩy anh ra, chiếm đoạt tủ hồ sơ, anh đành phải uất ức cầu toàn núp ở một bên.

Hạ Quang Hi không thể nói anh rất ưa thích tình hình hiện tại, bởi vì hoàn toàn ngược lại, trước kia đều là anh hung dữ cô nhẫn nại, bây giờ là cô phát giận anh không dám nói lời nào, quả thật chênh lệch quá nhiều đi!

Tựa vào bên cạnh tủ hồ sơ Hạ Quang Hi thề, anh sớm hay muộn phải tìm Hạ Vũ Hi đòi lại thư kí của anh, anh rốt cuộc cũng không chịu nổi mất đi cô.

Mãi đến khi không nhìn thấy bóng dáng của cô, Hạ Quang Hi mới phát hiện ra mình cần cô cỡ nào, nhớ cô cỡ nào. Cô giống như là không khí không thể thiếu, chỉ cần không ở đây, thì có nguy cơ thiếu đường khí, khiến anh khó có thể hô hấp.

B

“Tôi cùng là chơi đùa như thế nào, làm sao rồi thành một nùi?” Rút hồ sơ ra sắp xếp lại lần nữa, Hàn Dĩ Chân rất đỗi khuất phục với công lực phá hoại của anh, hoàn toàn lộn xộn hết.

T

Hạ Quang Hi nhún nhún vai, xấu hổ cười, cũng không thể nói là anh cố ý làm loạn chứ? Nhất định bị chửi chết.

D

Hàn Dĩ Chân quen thuộc sắp xếp lại hồ sơ, vừa sắp xếp lại, vừa nghĩ đến Hạ Quang Hi, Hạ Quang Hi đột nhiên cảm thấy rất cảm động, anh hoài niệm loại cảm giác này.

Đ

“Jeanie, em trở về có được không? Tôi thật sự rất nhớ em.” Đây là lời xuất phát từ đáy lòng anh, anh cũng rất bất ngờ thể nhưng mình có thể dễ dàng nói ra như vậy, Hàn Dĩ Chân hết sức kinh ngạc.

L

“Anh mới không nhớ tôi, anh chỉ là muốn nhớ năng lực làm việc của tôi.” Có lẽ là bị anh tổn thương nhiều lần, Hàn Dĩ Chân căn bản không tin lời anh thổ lộ, trên thực tế, điều này cũng không tính là thổ lộ.

Q

“Không, tôi thật sự nhớ em.” Anh hít sâu một hơi. “Dĩ nhiên tôi cũng nhớ năng lực làm việc của em, nhưng tôi càng nhớ em hơn.”

Đ

“Tôi có gì tốt để nhớ?” Cô không có chút nào tin tưởng chuyện ma quỷ của anh. “Vừa không có ngực lại không mông, anh không có việc gì nhớ một người trung tính làm cái gì?”

Hàn Dĩ Chân trả lại những gì anh đã từng nói cho anh, Hạ Quang Hi mới biết mình tương tổn cô sâu đậm.

“Em không phải người trung tính.” Anh ngượng ngùng gãi gãi đầu, Hàn Dĩ Chân một mặt không tin.

“Đúng, tôi không phải người trung tính, chỉ là Bất Nam Bất Nữ mà thôi.” Sau đó, cô lại trả cho anh lời nói anh thường đeo trên môi trong quá khứ, Hạ Quang Hi càng thêm xấu hổ.

“Tôi không có ý đó.” Anh cũng không hiểu tại sao mình lại ác độc như vậy, chỉ mê muội nhận định như vậy.

“Mới là lạ.” Cô hừ lạnh, thật nhanh sắp xếp hồ sơ xong, từ A xếp đến Z.

“Jeanie, em nhất định phải tin tôi, tôi thật sự không có ý đó.” Anh chỉ là cảm thấy cô có thể chịu đựng anh đùa giỡn, cứ như vậy, không chút nào suy tính cảm nhận của cô.

“Quý mới sẽ tin anh, không nên nói nữa, tôi muốn sắp xếp lại ngăn kéo kia bên, anh mau tránh ra.” Hiên nhiên cô đã quyết tâm không cho anh cơ hội giải thích, Hạ Quang Hi chỉ đành phải xuất tuyệt chiêu.

“Em không nghe tôi giải thích tôi liền không tránh ra.” Hạ Quang Hi gắt gao chặn ngăn kéo.

“Vậy tôi cũng không cần sắp xếp lại.” Cô nổi giận xoay người, tính say~good-bye với anh, Hạ Quang Hi vội vàng bắt được cổ tay của cô cứng rắn kéo cô quay lại.

“Jeanie--”

“Làm gì? !”

Ngờ khi Hàn Dĩ Chân hung tợn, chống lại ánh mắt cầu khẩn của Hạ Quang Hi, trong nháy mắt anh không biết nên nói những gì.

“Em” Em không nên tức giận, nghe tôi giải thích. “Em Hồ sơ em còn chưa sắp xếp xong, không thể rồi đi.”

Đầu anh lắc giống như trống bác lừng (*), Hàn Dĩ Chân càng xem càng nổi giận, anh cho là cô rảnh rang không có việc gì, đặc biệt phục dịch cho anh, còn phải nghe anh nói nhảm những thứ vô nghĩa này? Hàn Băng Tâm

“Tôi cũng sẽ không giúp anh sắp xếp lại hồ sơ nữa.” Cô đã hạ quyết tâm, quan tâm anh thăm cỡ nào, cũng sẽ không tiếp tục giúp anh.

“Cái gì?” Hạ Quang Hi kinh ngạc.

“Còn nữa, về sau vô luận anh gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, tôi đều sẽ không nhận.” Cô nói sơ. “Đừng quên, bây giờ tôi đã không phải là thư ký của anh, không cần thiết giúp anh làm những việc này, hẹn gặp lại.”

Tiếp theo, cô nâng cao cằm rời khỏi, Hạ Quang Hi chỉ có thể đứng ở trước tủ hồ sơ ngăn người.

Đừng quên, bây giờ tôi đã không phải là thư ký của anh, không cần thiết giúp anh làm những việc này, hẹn gặp lại.

. Xem ra nên đến đòi em họ anh thư kí của anh, anh đã không thể chịu được tình trạng này.

~Hết chương 8~

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 9.1

“Trả thư ký lại cho anh.” Như báo thù thiên sứ giết đến công ty Hạ Vũ Hi, Hạ Quang Hi một cước bước vào phòng làm việc của Hạ Vũ Hi liền tỏ rõ ý đến.

Ưu nhã ngẩng đầu, yên lặng quan sát vẻ mặt tức giận của Hạ Quang Hi, Hạ Vũ Hi không biết anh họ anh lại đang phát bệnh thần kinh gì, cũng không có ý định hỏi.

“Anh tới vừa đúng lúc, cầm những tài liệu này về đi, đây là ghi chép cuộc họp lần trước.” Không để ý tới Hạ Quang Hi tức giận, Hạ Vũ Hi còn muốn anh thuận tiện mang ghi chép cuộc họp về, vì vậy Hạ Quang Hi càng tức giận hơn.

“Ai quan tâm cái tài liệu này!” Không cần hỏi cũng biết những ghi chép kia đều là Jeanie làm, Vũ Hi cái người thổ phi chuyên cướp thư kí nhà người ta.

“Anh không chịu nổi một ngày không có thư kí, mau trả Jeanie lại cho anh!” Cũng sinh hoạt bình thường tốt hơn.

“Không phải anh cả ngày lẫn đêm call cô ấy trở về, coi như cô ấy không ở bên cạnh anh, vậy cũng không có liên quan gì chứ?” Người là anh dùng, tiền lương là người khác chi, vậy còn không tốt?

“Ai nói không sao?” Khác biệt cũng lớn lắm. “Không có cô ấy anh căn bản sẽ không làm việc, tất cả đều rối loạn.”

“Có cô ấy ở đây, anh càng sẽ không làm việc, em thấy cô ấy vẫn là ở bên chỗ em tốt hơn.” Ít nhất không phải gánh thêm trách nhiệm làm vợ.

“Cô ấy ở lại bên cạnh em mới không tốt, em căn bản không hiểu rõ cô ấy.” Hạ Quang Hi phản bác.

“Em không cảm thấy vậy.” Hạ Vũ Hi không cho là đúng. “Có lẽ thời gian em và Jeanie chung đụng không dài bằng anh, nhưng ít nhất em hiểu được tâm tư của cô ấy hơn anh.”

“Em hiểu được tâm tư của cô ấy hơn anh chỗ nào?” Hạ Quang Hi không phục phản bác. “Cô ấy thích cấp trên mang theo cô ấy cùng đi họp, điểm này em hiểu không?” Cái gì cũng không hiểu, còn dám phát ngôn bừa bãi.

“Làm sao anh biết được cô ấy chưa cùng em đi họp?” Đối với Hạ Quang Hi nhìn rõ tiên cơ, Hạ Vũ Hi có chút kinh ngạc, cũng có chút hiểu kì.

“Xem báo cáo cuộc họp liền biết.” Hạ Quang Hi tức giận cầm hồ sơ lên quơ quơ, để xuống thật mạnh. “Trước kia trong báo cáo cuộc họp cô ấy cũng sẽ thêm một chút chú giải, nói rõ tình hình cuộc họp lúc đó. Nhưng em đưa tới đều không có, nhìn một cái cũng biết cơ ấy không có tham gia cuộc họp, chỉ là đơn giản chỉnh sửa lại, cho nên anh nói em không có hiểu rõ cô ấy chút nào.”

Jeanie khác với thư kí bình thường, cô có lẽ không nói nhiều, nhưng rất chú trọng cảm giác thành tựu cùng cảm giác tham dự, anh có lẽ không kiệt xuất giống Vũ Hi, nhưng ít nhất anh có thể cho cô thứ cô muốn.

Hạ Quang Hi thờ phỉ thay mặt Hàn Dĩ Chân kháng nghị, cho là Hạ Vũ Hi không nên bỏ rơi cô như vậy. Hạ Vũ Hi thừa nhận mình không có chú ý tới những chi tiết này, đây đại khái có liên quan tới thói quen một mình tới một mình đi của anh, nhưng mà anh họ anh tức giận như vậy, cũng làm cho anh tương đối ngoài ý muốn.

Xem ra, anh họ anh cũng không có vô cảm như trong tưởng tượng của anh, không quan tâm thư kí Hàn! Có triển vọng!

“Em sẽ cải thiện, cảm ơn đề nghị của anh.” Mặc dù như thế, anh vẫn không có ý định dễ dàng buông tay, cần phải từ từ dạy dỗ Hạ Quang Hi một trận.

“Anh không phải muốn em cải thiện, là muốn em trả Jeanie cho anh, em rốt cuộc có nghe hiểu hay không?” Vừa nghĩ tới mình có thể biến khéo thành vụng, Hạ Quang Hi liền phiền não đến sắp kéo trượt đầu, con người trừng thật to.

“Có nghe.” Hạ Vũ Hi vẫn phong độ thoải mái tự tại. “Chỉ là Jeanie không phải đồ vật, không thể tự cho nhận, càng không thể mua bán, em bất lực.”

“Em bắt lực chết đi, em cần bản cố ý chơi anh.” Hạ QuangH tức đến sắp học máu. “Em chỉ cần nói cho cô ấy biết, nói anh cần cô ấy hơn em, như vậy là được rồi.” Còn lại không cần nhiều lời.

“Đơn giản như vậy, làm sao anh không tự mình nói?” Hạ Vũ Hi hỏi ngược lại Hạ Quang Hi. “Anh đã hiểu rõ cô ấy như vậy, nên để cho cô ấy biết tâm ý của anh, không cần qua em.” Như đùa bỡn.

“Anh không phải muốn nhờ em truyền lời mới đến tìm em, anh là tới đòi lại thư ký của anh.” Bất ngờ bị vạch trần tâm sự ngay cả chính anh cũng không biết, Hạ Quang Hi cảm thấy mặt nhanh chóng đỏ bừng lên.

“Em không có cách nào giúp anh, anh phải tự mình mở miệng.” Hạ Vũ Hi cự tuyệt một tiếng.

“Anh nói.” Hạ Quang Hi phiền não thừa nhận. “Anh đã nói với Jeanie vài lần, nhưng cô ấy đều không để ý anh, còn ném lời nói sẽ không bao giờ trở về công ty nữa, cho nên anh không thể làm gì khác hơn là đến tìm em.” Giúp làm người hòa giải.

“Anh nói với cô ấy như thế nào?” Cái này kỳ lạ, theo lý thuyết cô ấy sẽ không cự tuyệt anh mới đúng, trừ phi là anh nói bậy.

“Nói chỉ cần cô ấy trở lại công việc, thì cho cô ấy tiền lương gấp đôi.” Hạ Quang Hi uất ức không dứt trả lời.

Quả nhiên nói bậy.

“Cái này thật khó trách.” Đồi lại là anh, anh cũng không về.

“Ít nói lời ong tiếng ve, rồi cuộc em muôn thả người không?” Thú vị chính là, Hạ Quang Hi cho rằng Hàn Dĩ Chân không trở về, đều là bởi vì Hạ Vũ Hi.

“Cái này phải xem bản lãnh của anh.” Hạ Vũ Hi nhẹ nhàng trả lời. “Nếu Jeanie cũng đã tỏ rõ sẽ không về, cho dù em đồng ý thả người cũng vô ích, tự anh giải quyết đi.”

“Anh phải giải quyết thế nào, bắt cóc cô ấy sao?” Anh không làm chuyện phạm pháp.

“Anh dám làm em cũng không phản đối.” Hạ Vũ Hi nhún mày. “Dù sao anh đặc biệt nhiều ý đồ xấu, chút chuyện nhỏ này không làm khó được anh...anh tự mình nghĩ biện pháp.”

Nói một cách khác, hôm nay anh tới cũng uống công, em họ anh sẽ không giúp anh, nhiều lắm là đồng ý thả người mà thôi.

“Coi như anh đi một chuyến uống công.” Hâm hực bỏ lại những lời này, Hạ Quang Hi xoay người.

“Không tiền.” Ha Vũ Hi cũng không giữ anh lại, dù sao không lâu sau lại nghe tin tức của anh, không sợ giữ nổi tiến độ.

Hạ Quang Hi giống như viên đạn lao ra khỏi công ty Hạ Vũ Hi, không biết mình làm gì tìm đến Hạ Vũ Hi, quả thật tự rước nhục!

Hao tổn tâm trí, nhìn dáng vẻ anh thật có ý đồ xấu rồi.

Làm thế nào mới tốt đây?

[illegible]

Hợp âm tuyệt mỹ vang đinh đinh đang đang, xinh xắn đáng yêu hiện ra trên màn hình số điện thoại của Hạ Quang Hi, Hàn Dĩ Chân nhìn cũng không nhìn liền tắt điện thoại đi đông, cúi đầu chuyên tâm làm việc.

Đối với biểu hiện quả quyết của Hàn Dĩ Chân, Hạ Vũ Hi chỉ nhún mày. Xem ra lần này cô ăn đòn cân sất, không để ý tới anh họ anh, nhưng mà anh hoài nghi tình huống này có thể duy trì bao lâu, anh họ anh nhất định còn có chiêu khác.

Quả nhiên, anh mới mới vừa nghĩ như vậy, điện thoại của anh liền vang lên -- là anh họ anh.

“Chào buổi sáng, anh Quang Hi.” Hạ Vũ Hi tuyệt không ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Hạ Quang Hi, anh không hiểu vì sao anh không gọi đến điện thoại của công ty, như vậy không phải nhanh hơn?

“Chào buổi sáng, Vũ Hi.” Giọng nói của Hạ Quang Hi khàn khàn nghe giống như bị bệnh nặng. “Điện thoại Jeanie không thông, em có thể chuyển điện thoại cho cô ấy hay không?”

“Không thành vấn đề.” Hạ Vũ Hi đứng dậy rời khỏi phòng làm việc, đưa điện thoại di động cho Hàn Dĩ Chân cách đó không xa, về mặt cô khó hiểu.

“Là anh Quang Hi gọi tới, anh ấy muốn cô nhận.” Hạ Vũ Hi bổ sung tiếp, cô còn chần chờ, không muốn đón lấy.

“Anh ấy giống như cảm rất nghiêm trọng, lời đều nói không ra được.” Hạ Vũ Hi lại nhắm vào cổ họng, Hàn Dĩ Chân vội vàng nhận lấy điện thoại di động, khẩn trương hỏi: Hàn BĂNG TÂM

“Này, anh ngã bệnh sao? Có nặng lắm không?”

Hạ Vũ Hi vốn định lễ phép tránh ra, để cho bọn họ lén lút đối thoại, không ngờ Hàn Dĩ Chân rất nhanh kết thúc trò chuyện, đưa điện thoại di động giao trả cho anh, hơn nữa nói --

“Anh ấy ngã bệnh.” Về mặt phiền não không dứt.

“Là cảm sao?” Hạ Vũ Hi nhận lấy điện thoại di động, về mặt cực kỳ quan tâm.

“Hình như vậy.” Hàn Dĩ Chân gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng. “Anh ấy nói đang phát sốt, hi vọng tôi có thể qua chăm sóc anh ấy, tôi còn đang suy nghĩ.”

“Không cần suy nghĩ, hiện tại liền qua đi.” Hiếm khi anh họ anh chịu hy sinh mình, làm ra xiếc oanh oanh liệt liệt như vậy, đương nhiên là phải cổ vũ.

“Nhưng mà.” Nhưng mà cô từng nói không qua giúp anh nữa, như vậy chẳng phải là vả miệng mình sao?

“Thành thật mà nói, đầu óc anh họ tôi không phải rất tốt, nếu lại cháy hổng đầu óc, tôi sợ anh ấy sẽ biến thành đầu óc tối dạ, ảnh hưởng sinh tồn xí nghiệp gia tộc.” Hạ Vũ Hi nghiêm trang khuyên Hàn Dĩ Chân vì tập đoàn nghĩ nhiều, nếu đổi lại bình thường cô nhất định bật cười, đáng tiếc hiện tại cô không có tâm tình này, chỉ đành phải miễn cưỡng mỉm cười.

“Chẳng lẽ cô thật hi vọng anh ấy cháy hổng đầu óc?” Hạ Vũ Hi không ngừng cố gắng, Hàn Dĩ Chân lúc này mới gắng gượng gạt đầu, nói tiếng: “Vậy tôi qua xem sao!” Cảm ví da lên xông về phía thang máy.

Tại sao người trên thế giới này, đều thích ăn ở hai lòng?

Ai!

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thân Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chương 9.2

Thật sâu cảm thấy bà mỗi không dễ làm, Hạ Vũ Hi chơi điện thoại di động một hồi, trở lại phòng làm việc tiếp tục công việc.

Bắt taxi đến công ty Hạ Quang Hi, Hàn Dĩ Chân không ngừng tự trách mình, cũng đã nói không được quan tâm anh thế nào vừa nghe thấy anh ngã bệnh, chân đã tự chủ nhảy lên taxi? Thật là quá không có tiến bộ.

“Vù vù!” Mà Hạ Quang Hi bày quỹ kế lừa gạt Hàn Dĩ Chân tới trước, cũng trả giá cao, đầu của anh đau muốn chết.

Bây giờ nhiệt độ của anh rốt cuộc là bao nhiêu? 38, 39, hay là 40?

Hạ Quang Hi ngược lại không lo lắng cho mình sẽ cháy hổng đầu óc, bởi vì hiện tại nếu có người giờ tay đặt câu hỏi anh làm sao bị, anh còn có thể lưu loát trả lời vấn đề này, đáp án dĩ nhiên là -- lạnh nóng đan xen.

Vì có thể thuận lợi phát sốt, anh học tập tinh thần Ung Chính, dội nước lạnh một hồi, xối nước nóng một hồi, muốn làm mình phát bệnh mới thôi.

Kết quả trời cao không phụ người có lòng, sau khi liên tục ngược đãi mình mấy ngày, rốt cuộc anh cũng thành công phát sốt, sốt một cái liền sốt tới 38,5 độ. Hiện tại đã sớm là nhìn mờ mịt mà tóc bạc trắng, cảm giác chân tóc đều đang đau rồi.

Mặc dù như thế, anh vẫn cố nén đau đón ngất xỉu, xộc xệch đi tới công ty. Mà trải qua cố ý xem nhẹ của anh, nhiệt độ của người anh giống như lại lên cao một chút, anh không xác định, bởi vì anh quên đem nhiệt kế theo. Hơn nữa anh không biết nhiệt kế đo bằng tai của công ty để ở đâu, tất cả mọi chuyện của anh đều do Hàn Dĩ Chân xử lý, thiếu cô anh tựa như đứa con nít vô dụng.

Nhiệt độ liên tục tăng, khiến cho Hạ Quang Hi không thể không phát ra âm thanh y y nha nha như trẻ con, đầu của anh thật sự rất đau, toàn thân đều đỏ mồ hôi.

Cả người Hạ Quang Hi gục xuống bàn, cơ thể nóng lúc lạnh, hai tay liên tục phát run. Anh lớn như vậy từ trước tới nay, chưa từng chột vật như bây giờ. Càng tệ hơn chính là, Hàn Dĩ Chân cũng không nói cô có thể tới hay không, chỉ nói cô biết rồi liền cúp điện thoại, căn bản không quan tâm anh sống hay chết.

Người phụ nữ tuyệt tình, dầu gì anh còn làm ông chủ của cô hai năm, một chút đạo đức nghề nghiệp cũng không có.

Vừa phát sốt, lại chịu khổ vô tình vút bỏ, Hạ Quang Hi gần đây sống thật khổ, so ra, những ngày trước tựa như thiên đường.

“Jeanie đáng ghét. Hồ. Làm sao. Còn chưa tới?” Anh còn chưa tới thiên đường, giọng nói ngược lại rất giống con trâu già sắp chết không còn hơi sức, gục xuống bàn giấy giữa.

Thật là khổ sở.

Anh vù vù thở gấp.

Hiện tại nhiệt độ của anh rốt cuộc là bao nhiêu, 40 hay sao?

Hạ Quang Hi sốt tới thần trí mơ hồ, cảnh tượng trước mắt trở nên mơ mơ hồ hồ, anh thậm chí không nghe được tiếng cửa mở, mãi cho đến khi bàn tay lạnh ngắt của Hàn Dĩ Chân dán lên trán của anh, anh mới có cảm giác.

“Em tới rồi?” Dù vậy, anh vẫn không thấy rõ, cảm giác có hai Hàn Dĩ Chân.

Hàn Dĩ Chân không trả lời, sờ trán anh một hồi, vội vàng chạy đi tìm nhiệt kế đo bằng tai đo nhiệt độ người anh.

“Thì ra đặt ở ngăn kéo của em, khó trách không tìm được.” Anh cười cười với Hàn Dĩ Chân, thật vất vả hợp lại một hình ảnh lại bắt đầu tách ra, cô lại biến thành hai người.

“Câm miệng, không cần nói.” Cô như nữ bá vương ra lệnh, Hạ Quang Hi chỉ đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Em trở nên thật hung dữ, nhất định là Vũ Hi nói gì với em, em mới có thể trở nên dữ \ như vậy đúng không?” Hạ Quang Hi yên tĩnh không tới một giây đồng hồ, lại bắt đầu cầu nhàu. Hàn Dĩ Chân chỉ trừng mắt liếc anh một cái, chuyển lực chú ý tới nhiệt kế đo bằng tai trong tay, phía trên hiển thị 39,4 độ.

“Anh phải nằm xuống mới được.” Cô vội vã đứng lên, lại bị bàn tay Hạ Quang Hi ngăn lại.

“Em muốn đi đâu?” Coi như phát sốt anh cũng muốn ăn vạ, bởi vì anh thật sự sợ cô đi mất.

“Cứu mạng nhỏ của anh.” Cô không khách khí đẩy tay anh ra, dùng sức ấn cái nút xuống, phòng nhỏ đầy đủ thiết bị lập tức giống như làm ảo thuật bỗng xuất hiện, Hàn Dĩ Chân lại trở về bên cạnh anh.

“Hiện tại tôi phải đỡ anh đến phòng nghỉ ngơi, anh phải dùng sức nha!” Cô dùng sức kéo Hạ Quang Hi từ trên ghế da lên, Hạ Quang Hi gật đầu.

“Được.” Anh cũng vô cùng phối hợp dùng sức chống đỡ thân thể dựa vào cô, hai người lác lư một hồi, Hàn Dĩ Chân mới đưa anh An Nhiên an toàn ổn định đến trên giường trong phòng nhỏ, ngực cũng thở gấp như anh.

Nhưng Hàn Dĩ Chân không có rảnh dừng lại nghỉ ngơi, nhiệt độ trên trán anh đang tăng lên, phải nghĩ biện pháp hạ nhiệt độ.

D

“Jeanie.” Biết rõ anh có lỗi với cô, biết rõ hiện tại kêu cô, chỉ mang cho cô nhiều rắc rối hơn, anh vẫn không nhận được gọi tên cô.

Đ

“Anh không cần nói chuyện, giữ yên lặng, tôi đi mua thuốc hạ sốt.” Hàn Dĩ Chân sớm thành thói quen anh lúc nào cũng gọi, cũng giống như tên cô vậy hoàn toàn nỗ lực, chỉ mong ở bên cạnh anh.

L

“Em có thể không cần đi không?” Anh thật sự sợ cô một đi không trở lại.

Q

“Không được.” Cô cự tuyệt một tiếng. “Anh ngoan ngoãn nhắm mắt lại, an tĩnh ngủ, tôi mua thuốc xong sẽ trở lại.”

Đ

Đây là lời hứa của cô, mà anh biết cô giữ chữ tín nhất rồi, cô nhất định sẽ trở về.

Lấy được cam kết của Hàn Dĩ Chân, Hạ Quang Hi quả nhiên ngoan ngoãn nhắm mắt lại, để mình đi vào giấc ngủ. Hàn Dĩ Chân bất đắc dĩ nhìn anh một

cái, thờ dài giúp anh đắp lên chân, cô thật sự là kiếp trước thiếu nợ anh, kiếp này mới giống như người hầu còn cả đời.

39,4 độ, anh cũng thật là biết chịu đựng.

Vận nhiệt kế đo bằng tai về không, lại đem nhiệt kế đo bằng tai trả về chỗ cũ, Hàn Dĩ Chân vội vàng lấy ví tiền từ trong túi da ra, chạy tới quầy thuốc gần công ty mua thuốc hạ sốt, lại trở về công ty.

“Tôi, uống thuốc.” Cô lay tỉnh Hạ Quang Hi đang mơ màng, cho anh uống thuốc hạ sốt.

“Chờ hết sốt, anh sẽ không cảm thấy khó chịu như vậy nữa.” Sau đó, cô lại dụ dỗ anh, âm thanh êm ái ẩn chứa quá nhiều tình yêu, quá nhiều tình yêu, lòng của Hạ Quang Hi cũng ấm lên.

“Tôi thật sự cảm thấy rất khó chịu.” Khó chịu cô không có ở bên cạnh anh, khó chịu anh từng nói quá nhiều lời tổn thương cô, những thứ này đều không thể thu hồi lại.

“Tôi biết.” Hàn Dĩ Chân an ủi Hạ Quang Hi. “Hiện tại mau ngủ đi, biết không?”

“Biết.” Hạ Quang Hi lẩm bẩm trả lời. “Nhưng em phải bồi tôi nha.” Tiếp đó lại đi vào giấc mộng.

Si ngốc đưa mắt nhìn mặt Hạ Quang Hi phát đỏ, Hàn Dĩ Chân trừ cười khổ ra vẫn là cười khổ. Trời cao hình như cứ đùa giỡn cô, hoặc khảo nghiệm quyết tâm của cô, mỗi lần cô thề không bao giờ để ý tới anh, chắc chắn sẽ có phát sinh ngoài ý muốn, khiến cô không tự chủ ngoái đầu nhìn lại, hay là đây chỉ là cô vì mình không kiên cường lấy cớ? Cô cũng không biết. Hàn Băng Tâm

Nhún nhún vai, lần nữa giúp anh đắp kín chân mền. Hàn Dĩ Chân hiểu chỉ dựa vào thuốc không đủ, Hạ Quang Hi cần thêm phụ trợ mới có thể mau sớm hạ sốt, vì vậy lại đến tủ lạnh lấy đá, gộp với khăn lông làm thành một túi chườm nước đá đơn sơ, thoa lên trán của anh.

Cô cực kỳ cẩn thận làm những động tác này, thứ nhất sợ đánh thức Hạ Quang Hi, thứ hai là bởi vì khối băng không thể trực tiếp tiếp xúc trán quá lâu, Hàn Dĩ Chân chỉ đành cầm lên lại để xuống, lặp lại động tác giống nhau vài chục lần, cho đến khi khối băng sắp hoá thành nước mới thôi.

Tiếp đó, lại nhìn thấy cô không ngừng múc nước lau trán và gáy giúp Hạ Quang Hi hạ nhiệt độ, dưới tác dụng của thuốc và việc cô hết lòng chăm sóc, sốt cao từ từ thối lui, nhiệt độ của Hạ Quang Hi từ từ khôi phục bình thường, Hàn Dĩ Chân dường như một mối suy sụp.

Thật tốt quá, cuối cùng cũng hết sốt, cô cuối cùng có thể yên tâm.

Liên tục giăng co hơn hai giờ, nhiệt độ của Hạ Quang Hi từ 39,4 độ ban đầu giảm xuống 37,5 độ, mặc dù hơi nóng, nhưng ít ra không có nguy hiểm sốt hư đầu óc.

Biết sẽ không còn phát sinh ngoài ý muốn, Hàn Dĩ Chân vẫn còn không dám rời khỏi anh, ngồi xuống hai tay nằm ở mép giường nghỉ ngơi. Có lẽ là quá mệt mỏi, cô dường như nằm xuống liền chìm vào giấc ngủ, mặc cho đồng hồ trên tường tí tách mà trôi.

Tí tách.

Đồng hồ báo thức đi lại, giống như là vỗ bọc con nhộng, gắt gao bao trùm bóng dáng hai người. Thời gian vào giờ khắc này dừng lại, thế giới cõi bỏ âm thanh, giống như tác phẩm của sự yên tĩnh, treo trên tường khảm thành vĩnh hằng, đường ray duy nhất nối với thế giới này, chỉ còn tiếng hít thở vững vàng của hai người, nối liền linh hồn lẫn nhau.

Người đầu tiên thoát khỏi sự yên tĩnh này là Hạ Quang Hi, anh tỉnh lại còn sớm hơn Hàn Dĩ Chân. Khi anh tỉnh lại, phát hiện mặt trời ngoài cửa sổ đã lớn đến không gần như tình hình khi đó, một cô ánh mặt trời cùng cảm giác nóng rực đồng thời tràn ngập lồng ngực, khiến anh không cách nào tự quyết.

Anh nhìn Hàn Dĩ Chân, cô đang nằm ở bên giường ngủ, ngũ quan nổi bật dưới ánh mặt trời chiếu rọi, phơi bày ra vòng sáng tuyệt đẹp. Anh không khỏi hồi tưởng lại tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy cô ghi hình ở phòng chụp ảnh, khi đó cô cũng giống như vậy đón nhận ánh sáng, bày ra mỹ cảm độc đáo của cô, khác nhau chính là lần đó cô mờ mắt, lần này lại là ngủ, nhưng đều hấp dẫn người khác.

Vươn tay vuốt ve khuôn mặt của cô, Hạ Quang Hi để mặc cho mình kiểm nghiệm dự vọng thật lâu, bằng phương thức phát tiết ngọt ngào, để mặc cho mình cảm nhận da thịt cô.

Quá khư làm sao anh lại cho rằng là người trung tính? Người trung tính sẽ không có xúc cảm như vậy, da thịt len lỏi ở đầu ngón tay hoàn toàn nữ tính, là tạo vật ân điển tốt đẹp nhất người ban cho thế giới này, thế nhưng anh lại không biết quý trọng.

Hạ Quang Hi thề, anh sẽ không bao giờ dễ dàng khiến Hàn Dĩ Chân chuồn khỏi đầu ngón tay nữa, cô vốn chính là thuộc về anh, bọn họ là một đôi trời đất tạo nên, vô luận là ở phương diện nào.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thân Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 9-3

Chương 9-3

Có thể là Hàn Dĩ Chân cũng cảm nhận được thành ý của anh, khi anh dịu dàng chạm nhẹ đã từ từ tỉnh lại, đang mở mắt cũng cứng đờ trong nháy mắt.

“Anh đang làm gì vậy?” Hàn Dĩ Chân vừa mở miệng liền chất vấn.

“Sờ em.” Hạ Quang Hi có chút ảo não, giọng nói của cô giống như anh là rắn độc mãnh thú, không nên đụng vào cô.

“Anh không có chuyện gì sờ tôi làm gì?” Cô không phải coi anh là rắn độc mãnh thú, chỉ là không quen. “Anh khỏe chưa, đã hết sốt rồi?”

“Chắc là hết rồi.” Anh nhìn cô sờ trán anh, hình như cô coi anh như đứa trẻ.

“Vậy thì tốt.” Cô nói xong liền muốn đứng dậy. “Tôi đi ra ngoài cũng mấy tiếng rồi, nên trở về công ty rồi.”

“Công ty của em ở chỗ này.” Anh kéo Hàn Dĩ Chân không để cô đi, ánh mắt sôi nổi khác thường.

“Anh đang nói bậy gì vậy, bây giờ tôi đã không còn là thư ký của anh.” Hàn Dĩ Chân nhắc nhở Hạ Quang Hi, cô đã sớm nghỉ việc, đổi công ty khác.

“Nếu như em quay lại làm việc cho tôi, thì lại là thư ký của tôi rồi.” Anh không chút nào cho đây là vấn đề gì lớn.

“Anh muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa?” Hàn Dĩ Chân thử kéo tay anh ra. “Tôi không có hứng thú với đề nghị của anh, vô luận a trả cho tôi gấp mấy lần tiền lương, tôi cũng sẽ không trở về làm việc cho anh, tôi không yêu tiền như anh tưởng.”

“Tôi không có nói em yêu tiền.” Đáng chết, anh căn bản không có cái ý nghĩ này, tại sao cô muốn xuyên tạc ý của anh?

“Không phải thế, vậy anh là có ý gì?” Cô liếc chết gờ tay anh ra, bắt đắc dĩ anh chính là không buông ra.

“Tôi.....” Anh chỉ là đơn thuần nói bậy, cứ như vậy thôi.

“Được rồi, tôi thật sự phải đi rồi.” Không rảnh nghe anh áp a áp ứng.

“Em dám đi, tôi liền cho em biết tay!” Không hiểu giải thích thì thôi, Hạ Quang hi còn tiến một bước uy hiếp cô, Hàn Dĩ Chân căn bản mặc kệ anh.

“Hừ!” Cô nếu lại để ý đến hắn, chính là đại ngu ngốc.

Lúc này Hàn Dĩ Chân quyết tâm đẩy anh ra, Hạ Quang Hi không kịp phản ứng, thật may là còn có một thứ pháp bảo có thể cứu anh.

Khi anh yên tâm mỉm cười, cửa sắt phòng bí mật nặng nề đóng lại ngay trước mặt Hàn Dĩ Chân. Cô không thể tưởng tượng nổi quay đầu lại nhìn Hạ Quang Hi, trên tay anh đang cầm điều khiển, cười đến giống như ác ma.

“Đưa điều khiển cho tôi.” Tay cô vươn thật dài, đòi anh điều khiển.

“Không đưa.” Hạ Quang Hi dứt khoát giấu điều khiển dưới giường, Hàn Dĩ Chân quả thật sắp khóc, cánh cửa này trừ cái nút phía ngoài và điều khiển ra, căn bản không cách nào mở ra. Hàn Băng Tâm

“Anh muốn bức điên tôi sao?” Vừa lo lắng cơ thể của anh, lại phải ứng phó anh tùy hứng, anh thật sự cho rằng cô là nữ siêu nhân sức mạnh ghê gớm?

“Tôi không phải muốn ép điên em, tôi chỉ là.....” Anh gãi đầu, không biết biểu đạt cảm giác trong lòng như thế nào.

“Chỉ là như thế nào?” Cô cảm thấy mình đã đạt tới cực hạn, ép nữa nhất định thét chói tai.

“Chỉ là.....” Anh còn chưa biết nên nói sao. “Chỉ là..... Em không thể đi.” Đúng, cô không thể đi, không thể rời khỏi tầm mắt của anh.

“Vì sao tôi không thể đi?” Đáng đời cô nhiều chuyện quan tâm anh chết sống, nên không để ý đến anh để cho anh sốt thành ngu ngốc, sẽ không dính phải những phiền phức này.

“Bởi vì.....” Đáng chết, tại sao anh nghĩ không ra lý do? Bình thường những ý xấu kia đi đâu, thời điểm muốn dùng liền biến mất.

“Bởi vì..... Bởi vì nguyên nhân này, cho nên em không thể đi!” Hạ Quang Hi cuối cùng biểu đạt ra ý nghĩ trong lòng, chỉ là dùng là phương thức khiến Hàn Dĩ Chân cảm thấy kinh ngạc, anh vậy mà lại kéo cô qua hôn cô.

Não Hàn Dĩ Chân thiếu dưỡng khí vài giây, không biết rõ xảy ra chuyện gì. Cho đến khi nhiệt độ môi anh xác xác thật thật nhấn nhủ đến trên miệng cô, cô mới xác định, anh thật sự đang hôn cô.

“Anh đang làm gì vậy?” Ngay cả như vậy, cô vẫn không có cách nào tiếp nhận sự thật này, về mặt mờ mịt một trận.

“Tôi đang hôn em.” Ngược lại, Hạ Quang Hi lại cảm thấy nét mặt sững sờ của cô thật đáng yêu, đáp lời đồng thời đôi môi lại áp lên môi cô, Hàn Dĩ Chân trong nháy mắt không thể hô hấp.

Anh thật sự đang hôn cô!

Cô ngốc nghếch đáng yêu đáp lại nụ hôn của anh.

Quá khur chỉ sẽ xuất hiện ở trong mơ, hôm nay chân thật hiện ra ngay trước mắt, cô không thể tin được, không thể suy nghĩ, không thể -- không đúng, tình hình không nên như vậy, trong này nhất định có cái gì sai lầm!

Hàn Dĩ Chân như mới tỉnh mộng đẩy anh ra, cũng thử mở miệng nói cho rõ ràng, không ngờ lại rơi vào dây dưa kịch liệt hơn.

“Cái này không đúng.” Cô thử phân rõ phải trái với anh, nhưng Hạ Quang Hi cho tới bây giờ thì không phải là kiểu người lý trí, lúc này càng không muốn suy nghĩ.

“Cái này mới đúng.” Anh ngược lại thuyết phục cô. “Em vốn chính là thuộc về tôi, chúng ta sớm nên ở chung một chỗ.”

“Nhưng anh không có cảm giác với tôi, cho rằng tôi là trung tính.” Không thể phủ nhận, ảnh hưởng của câu vô tâm “em thuộc về tôi” kia đã tạo thành tính quyết định với cô, nhưng cô vẫn cảm thấy có vấn đề.

“Tôi mới không có cho rằng em là người trung tính.” Hạ Quang Hi phiền não trả lời, chữa lại lời nói dưới ánh mắt nghi ngờ của cô.

“Được rồi, tôi từng nói những lời này.” Đều do anh miệng rộng. “Nhưng đó là! Đó là.....”

“Đó là?” Cô không chịu nổi anh mỗi lần đều không nói rõ ràng, đánh trận mơ hồ với cô.

“Đó là --” đó là anh cũng không hiểu cảm giác của mình đối với cô, theo bản năng sẽ nảy sinh ra kháng cự. Anh phong lưu thành tính, không chịu thừa nhận mình thua bởi thư kí trên tay mình, nên mới dùng lời ác ý che giấu, thật sự là rất đê tiện.

Càng tệ hơn chính là, mỗi lần ở thời khắc quan trọng, anh không mở được cửa. Chỉ biết dùng hành động dòi đi lực chú ý, lần này cũng ngoại lệ, anh vừa không cách nào thành thực thổ lộ, không thể làm gì khác hơn là lần nữa kéo Hàn Dĩ Chân qua nhiệt tình hôn cô, mong cô có thể hiểu ý tứ chân chính của anh.

Vì vậy, nụ hôn của anh sâu hơn, ánh mắt cũng chuyển thành thâm trầm rồi.

Mặt khác, Hàn Dĩ Chân thủy chung không hiểu tâm ý chân chính của anh, chỉ biết là anh đang hôn. Mà mộng đẹp của cô, cũng ngay tại thời khắc này trở thành sự thật.....

Bọn họ lên giường rồi.

Sự thật nặng nề giống như chày gỗ nặng mấy ngàn cân, đột ngột nhắc nhở Hàn Dĩ Chân, cũng một phen đập nát kiến trúc mộng đẹp ngắn ngủi của cô.

Cô thậm chí không nhớ rõ bọn họ lên giường thế nào, chỉ biết ngay lúc đó mặt trời rất lớn, nụ hôn của anh rất nhiệt tình, sau đó..... Sau đó tất cả liền mơ màng màng xảy ra, cô cũng bất lực.

Này thật rất không đúng.

Hàn Dĩ Chân ảo não lấy tay che kín mặt mình, cho là như vậy thì có thể trốn tránh sự thật.

Anh rõ ràng cũng không thích cô, nhưng lại có thể lên giường với cô. Chuyện này cũng không có gì ngoài ý muốn, phàm là ba anh em bọn họ đều có bản lĩnh giống nhau, vấn đề là ở chính cô, cô làm sao sẽ đồng ý?

Bên cạnh truyền tới âm thanh sột soạt, hình như thay cô trả lời vấn đề này, người đàn ông khiến cô tan nát cõi lòng cũng làm cho cô nhớ thương, ngoài miệng đang hàm chứa nụ cười thỏa mãn, hé mắt liếc nhìn cô.

“Chúng ta lên giường rồi.” Anh làm điều thừa nhắc nhở Hàn Dĩ Chân mới vừa ở trên chiếc giường này xảy ra chuyện, Hàn Dĩ Chân căn bản hận không thể giết chết anh.

“Chúng ta đã xảy ra quan hệ.” Sau đó, anh lại tự chủ trương ở trên người cô dán nhãn, đắp lên ba chữ to “Hạ Quang Hi”, Hàn Dĩ Chân càng thêm hận anh.

“Tôi muốn đi về.” Cô không chút nghĩ ngợi mà kéo nhãn xuống, ném trên mặt anh, vẻ mặt anh không để ý, cho rằng cô chỉ tùy tiện nói một chút.

“Đúng là nên về nhà nghỉ ngơi, em có thể đã bị tôi lây bệnh cảm.” Anh biểu đạt ý nghĩ yêu thương không đúng, cũng rất hiểu phải dát vàng lên mặt mình, tự đại mà cho là anh ngay cả cảm cũng nhận thay cô.

“Tôi không phải về nhà, là muốn về công ty.” Cô không hiểu tại sao mình lại thích người đàn ông nông cạn giống như anh?! Có thể nói số phận trêu

người, nếu cô đổi công tác sớm một chút là tốt rồi.

“Về công ty?” Nghe ba chữ này, lỗ tai Hạ Quang Hi đều dựng lên, giọng điệu bỗng chốc đổi xấu.

“Đừng, về công ty.” Giọng nói của cô kiên định lặp lại một lần, đồng thời xuống giường mặc quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 9.4

“Tôi cho rằng em đã quyết định từ chức với Vũ Hi.” Anh không thể tiếp nhận sự thật này, bọn họ cũng đã lên giường. Cô lại quyết định trở lại bên cạnh một người đàn ông khác.

“Không có chuyện này.” Giọng điệu của cô lạnh vô cùng. “Tôi vẫn là thư ký của Tổng giám đốc Hạ Vũ Hi, tôi chỉ là tạm thời trở lại trợ giúp.”

“Trợ giúp?” Giọng Hạ Quang Hi mang vẻ giễu cợt hỏi ngược lại. “Nếu như tôi nhớ không lầm, mới vừa rồi chúng ta còn lăn lộn trên giường, em coi đây là trợ giúp cái gì?” Anh không phải cố ý muốn nói thô lỗ thế này, mà là thái độ lạnh lùng của cô quá tổn thương người khác, cô thậm chí không chịu quay đầu lại nhìn anh.

“Đó là ngoài ý muốn.” Cô sẵn giọng trước anh một bước, để tránh lát nữa anh nói tương tự, cô sẽ bị thương càng nặng.

“Ngoài ý muốn?” Chân chính người bị thương là anh được không, anh còn không kịp nói rõ cảm giác của mình, liền bị tưới một thân nước lạnh.

“Đúng, ngoài ý muốn.” Cô kiên trì. “Tôi là tới chăm sóc anh, hiện tại anh đã bớt sốt, ta vậy cũng nên trở về công ty trình diện, Tổng giám đốc Hạ Vũ Hi nhất định rất lo lắng.”

“Em ấy lo lắng cái rắm!” Không đề cập tới em họ anh còn được, càng nói anh càng giận lớn. “Chân chính nên lo lắng là em, hôm nay em không nói rõ ràng, đừng mơ rời khỏi.”

“Tôi đi đây.” Cô đã vượt thân phận một người thư kí, nên tu chính.

“Em dám!” Hạ Quang Hi hốt hoảng sờ loạn ở trên giường, chính là không tìm được đồ có thể khống chế cô.

“Anh đang tìm cái này sao?” Cô lắc lư điều khiển trong tay, nói cho anh biết không cần tìm, đồ ở trên tay cô.

“Sai lầm giống vậy tôi sẽ không tái diễn lần hai, những lời này thuận tiện tặng cho anh.” Cũng áp dụng giống vậy.

“Em không thể đối với tôi như vậy, Jeanie!” Đáng chết, quần của anh đâu rồi, đã đi đâu rồi?

“Tôi đương nhiên có thể.” Hàn Dĩ Chân ấn nút mở cửa, ném điều khiển xuống mặt đất, sau đó nghênh ngang rời đi.

Đưa mắt nhìn Hàn Dĩ Chân rời đi, Hạ Quang Hi không thể nào tin nổi chuyện như vậy lại xảy ra, đây là tình tiết trong phim ảnh mới xuất hiện.

“Đáng chết!” Anh đau đớn nắm nệm trút hận, đáng tiếc hiệu quả không lớn. Lúc trước anh chỉ đích danh giường Tích Mông Ti này, cũng không phải là dùng làm bao cát, lại nói có chút sâu não, đây là Hàn Dĩ Chân mua giúp anh!

Gậy ông đập lưng ông, nghĩ đến chính là cái đạo lý này.

“Cô trở lại rồi.”

Trong trường hợp này với Hàn Dĩ Chân mà nói, cô cũng không có chân chính đạt được thắng lợi, ngược lại càng thêm cảm thấy mất mát.

“Anh Quang Hi có khá hơn một chút hay không, anh ấy hết sốt rồi sao?”

Tự ái khiến cho Hàn Dĩ Chân ngẩng đầu uốn ngược mà ra khỏi công ty Hạ Quang Hi, nhưng vừa về tới công ty đối mặt với khuôn mặt Hạ Vũ Hi có chút giống anh, cô không tiêu sái nổi nữa.

“Đều hết rồi.” Cô miễn cưỡng cười nói. “Sốt tới 39,4 độ, cũng thật làm khó anh ấy.”

“Tôi thấy chân chính khổ sở chính là cô chứ! Cô đi khoảng sáu tiếng.” Từ 10h sáng đến bốn giờ chiều, anh hoài nghi cô căn bản còn chưa ăn cơm.

“Cũng được.” Cô theo bản năng tránh khỏi tầm mắt Hạ Vũ Hi. “Bởi vì tôi vẫn nghĩ cách giúp anh ấy hạ sốt, không chú ý tới thời gian, thật là thật xin lỗi,

lần sau sẽ xảy ra không chuyện như vậy nữa.”

Hạ Vũ Hi cái gì cũng không nói, nhưng anh vô ý hỏi quan tâm lại kích động tâm tình của cô, khiến cô dường như sụp đổ.

Một người không gọi nói dối một khi bắt đầu nói dối, ánh mắt không chớp tắt, cũng là trốn tránh, mà cô hiển nhiên thuộc về người sau.

Hạ Vũ Hi vẫn không nói gì, bởi vì anh không nói, hốc mắt của Hàn Dĩ Chân cũng đã bắt đầu ửng hồng, anh đồng thời còn chú ý tới vết hôn rõ ràng kia của Hàn Dĩ Chân.

Vết hôn; đàn ông dùng để khoe khoang dấu hiệu của mình.

Cũng giống như chó dùng nước tiểu để phân địa bàn, anh họ anh muốn dựa vào cái này khoe thắng lợi của anh ấy, thuận tiện nói cho anh biết: Đừng lệch não nghĩ muốn động vào cô, thật là một người đàn ông ngu xuẩn.

Nghĩ đến mình thế nhưng có quan hệ máu mủ với người đàn ông ngu xuẩn như thế, Hạ Vũ Hi liền không nhận được nghĩ nhủ mảy, nhưng mà anh phỏng đoán, cô đại khái vẫn chưa biết mình đã bị đánh dấu?

“Tôi có thể nhờ cô một chuyện không, Jeanie?” Chỉ là! Từ xưa tới nay giữa nam nữ cho tới bây giờ chính là trò chơi truy đuổi, xác định thủ đoạn của ai cao mình.

“Mời nói.” Cô miễn cưỡng nở nụ cười, nâng lên tinh thần đáp lại thỉnh cầu của anh, chỉ thấy anh mỉm cười.

“Có thể thay tôi đi công tác không?” Hạ Vũ Hi nói. “Tôi có hẹn với một khách hàng Hoa Liên, nhưng mà ngày mai tôi lại có lịch trình khác không đi được, cô có thể thay tôi bàn bạc với người ấy hay không?”

“Anh có hẹn với khách hàng Hoa Liên?” Hàn Dĩ Chân lật lịch hành trình của anh, thế nào cũng không tìm được vị khách hàng thần bí này. “Nhưng tóm tắt công tác không có ghi chép.”

“Tạm thời hẹn.” Hạ Vũ Hi ngăn cô lật lịch công tác, muốn cô đừng gấp. “Anh ấy vừa mới gọi điện thoại cho tôi, nói có chuyện khẩn cấp nhất định phải gặp tôi...tôi không thể làm gì khác hơn là đồng ý.”

“Nhưng là người ta chỉ đích danh muốn gặp anh, tôi thay anh đi thì có chút không.” Không có thành ý.

“Không sao cả.” Hạ Vũ Hi cười nói. “Tôi sẽ nói rõ với đối phương nguyên nhân tôi không thể đi, đối phương sẽ tha thứ.”

“Chuyện này. Được rồi, tôi đồng ý anh.” Khó khi anh đề xuất yêu cầu, nói gì cũng không thể cự tuyệt.

“Rất tốt.” Hạ Vũ Hi cầm bút trên bàn của cô lên, ở trên giấy trắng ghi lại tên khách sạn và điện thoại. “Cô chờ lát nữa đáp máy bay đến khách sạn này, chờ tôi liên lạc với đối phương, sẽ truyền tài liệu đến khách sạn cho cô, cô dựa theo cấp trên chỉ thị làm việc.”

“Anh xác định muốn như vậy sao?” Cái này không giống như tác phong làm việc của anh, Hàn Dĩ Chân không khỏi hoài nghi.

“Vô cùng xác định.” Anh gật đầu.

Ông chủ cũng nói như vậy, Hàn Dĩ Chân cho dù có nhiều nghi vấn hơn nữa, cũng chỉ được dựa theo mà làm. Năm tiếng sau, cô đã đến được khách sạn Hạ Vũ Hi chỉ định, hơn nữa bản fax đã đến từ lâu.

Jeanie thân mến:

Tôi muốn cô nghỉ ngơi một chút, lòng cô cũng thế, qua một tuần rồi trở về.

Hạ Vũ Hi

Thì ra là vậy, khách hàng của anh là lòng của cô, anh muốn cô tỉnh táo lại, thật tốt lắng nghe âm thanh của nó.

“Tổng giám đốc Hạ Vũ Hi.” Trong tay nắm chặt bản fax đến từ phương xa, Hàn Dĩ Chân cuộc rơi nước mắt.

“Cám ơn anh.” Cám ơn anh hiểu được lòng cô, cám ơn anh tranh thủ suy tính thời gian cho cô. Anh nếu không ép buộc cô nghỉ phép, sợ rằng đến nay cô còn đang chìm trong tâm trạng lo lắng, chuyện gì cũng không làm được.

Tình yêu là một bức tường, người ngoài tường mù quáng, người bên trong tường lo lắng. Chỉ có người đứng chính giữa tường, mới có thể hai bên đều nhìn rõ.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Chương 10.1

Tình yêu là một bức tường, người ngoài tường mù quáng, người bên trong tường lo lắng. Chỉ là đây cũng không phải là định luật vĩnh viễn không thay đổi, có lúc cũng sẽ ngược lại.

Sau khi trải qua hành hạ gần một tuần không tìm được Hàn Dĩ Chân, tia sáng che khuất tầm mắt của Hạ Quang Hi kia từ từ tản đi, ánh mắt của anh không hề mù quáng nữa, lòng lại bắt đầu bất an.

Anh biết cô nhất định an toàn ở một chỗ nào đấy; anh đã từng tìm chứng cứ phía người nhà cô. Nhưng mà người nhà cô không chịu tiết lộ địa điểm cô ẩn thân, điện thoại di động của cô cũng không gọi được, giống như đã quyết tâm mất liên lạc với thế giới này.

Mất liên lạc.

Hai chữ này (trong tiếng trung là thất liên nên chỉ có hai chữ nha) giống như là một khối hạt nhân bắn ra, nổ tung ở trong lòng anh, đem anh nổ chia năm xẻ bảy.

Trước kia mặc dù tức giận, anh đều biết tung tích của cô. Coi như trái đất bắt chợt nổ tung, anh cũng biết nơi nào có thể tìm cô. Nhưng bây giờ! Hiện tại anh tựa như một con ruồi không đầu bay loạn khắp nơi, thế nào cũng dò xét không ra tin tức của cô.

Hạ Quang Hi đầu hàng.

Dưới tình huống vô kế khả thi, anh đành phải nhắm mắt đi tìm em họ anh, em ấy nhất định biết tung tích của cô.

“Là anh, Vũ Hi.”

Ngay cả điện thoại anh cũng lười gọi, vọt thẳng đến nhà Hạ Vũ Hi như chuông điện.

“Anh có chuyện tìm em, em có thể mở cửa cho anh không?” Bình thường anh sẽ không tới gõ cửa em họ anh, bọn họ căn bản bắt tịt không hợp.

Hạ Quang Hi không muốn viếng thăm Hạ Vũ Hi, Hạ Vũ Hi cũng không thấy thích anh, hơn nữa lúc hai giờ khuya.

Ngay cả như vậy, Hạ Vũ Hi vẫn là mở cửa cho Hạ Quang Hi, Hạ Quang Hi vừa xông ngay vào phòng khách liền hỏi: “Jeanie không thấy nữa!” Ý vị chất vấn nồng hậu. Hàn Băng Tâm

“Cho nên?” Hạ Vũ Hi không muốn nhắc tới vấn đề lễ nghi, nhưng lễ nghi của anh họ anh thật sự còn cần phải cải tiến.

“Em giấu cô ấy ở đâu? Mau giao ra đây!”

Thì ra là anh họ anh đêm khuya không ngủ, chạy đến nhà anh làm thổ phi, anh vẫn không thể không nói anh ấy tìm lộn chỗ.

“Jeanie không có ở chỗ của em, không tin, anh có thể tự mình lục soát, xin lỗi không tiếp được.” Anh đi ngủ trước.

“Anh không có nói cô ấy ở chỗ của em!” Hạ Quang Hi quả là sắp bị thái độ của Hạ Vũ Hi làm điên rồi, hình như toàn thế giới đều ở đây đối nghịch với anh.

“Vậy anh tới tìm em làm cái gì? Cho rằng chỉ cần ấn chuông của em, cô ấy sẽ xuất hiện sao?” Giọng nói Hạ Vũ Hi cũng không đặc biệt sắc bén, nhưng luôn có thể trúng chỗ hiểm. Hạ Quang Hi phút chốc giống như khí cầu trút khí, cũng không đứng lên phách lối nữa.

“Anh là thật không nghĩ ra chỗ cô đi, mới có thể tới tìm em” Phương pháp có thể thử anh đều thử, nhưng không ai chịu nói cho anh biết, em ấy là duy nhất hi vọng.

“Anh tìm cô ấy làm gì, lại để cô ấy trở về giúp anh sửa sang lại hồ sơ?” Hạ Vũ Hi hiểu mục đích anh tới, nhưng không nhận được muốn giáo huấn anh.

“Em biết rõ chuyện không phải như thế.” Sắc mặt của Hạ Quang Hi trắng hồng, vẻ mặt vô cùng lúng túng.

“Vậy chuyện như thế nào?” Hạ Vũ Hi bèn nhón hời ngược lại.

“Mục đích anh tìm cô ấy là.” Hạ Quang Hi dường như nói không nên lời. “Mục đích anh tìm cô ấy là.” “Đáng chết, anh nhất định phải ở trước mặt em họ mình, bộc lộ ra tâm ý của mình sao?”

“Em không có thời gian nghe anh nuốt nhả phun.” Không nói thì thôi, Hạ Vũ Hi nói xong liền muốn mời anh đi ra ngoài.

“Chết tiệt, Vũ Hi!” Mắt thấy sẽ bị cửa sập vào mặt, Hạ Quang Hi không thể làm gì khác hơn là khẩn cấp quát: “Anh yêu cô ấy! Lý do này có đủ hay không, anh yêu cô ấy!”

Chỉ là, anh là ông chủ, không ai dám chất vấn lời của anh, coi như lo lắng, cũng chỉ có thể bí mật len lén thảo luận, đẩy đưa lẫn nhau ai muốn gọi điện thoại.

“Tình cảm có khá hơn một chút hay không?”

D

Hạ Quang Hi bên kia một mảnh mây đen che đỉnh núi, Hạ Vũ Hi bên này ngược lại tràn đầy hòa khí, khắp nơi cảm nhận được ôn tình.

Đ

“Tốt hơn nhiều, cảm ơn.” Hàn Dĩ Chân rốt cuộc có thể nở nụ cười. “Hoa Liên không khí tốt vô cùng, phong cảnh cũng rất đẹp --”

L

“Chỉ là bão nhiều hơn một chút.” Hạ Vũ Hi mỉm cười tiếp lời.

Q

“Đúng vậy!” Hàn Dĩ Chân không nhịn được cười thật to ra tiếng. “Trừ lần đó ra, tất cả đều rất tốt, là một chỗ ở vô cùng thích hợp.”

Đ

“Cô đừng nói với tôi, cô muốn chuyển đến đó.” Hạ Vũ Hi cũng vô cùng thích Hoa Liên, thậm chí còn mua một cái biệt thự ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 10.2

“Tôi sẽ không.” Cô cười lắc đầu. “Phong cảnh nơi đó mặc dù rất đẹp, nhưng mà tôi lại không muốn ở đó.”

Phạm là một người chuyển nhà, đều có lý do nhất định, nhưng Hạ Vũ Hi biết cô không muốn rời khỏi Đài Bắc là vì anh họ anh, cô căn bản không thể rời bỏ anh ấy.

Tình yêu là một bức tường, người ngoài tường mù quáng, người trong tường lo lắng. Chỉ có gỡ bỏ bức tường kia, bọn họ mới có thể chứng kiến lẫn nhau.

“Tôi không ở đây một tuần, có xảy ra chuyện gì hay không?” Hàn Dĩ Chân mặt ngoài là điều tra công sự, nhưng nội tâm thật ra là muốn biết Hạ Quang Hi có tìm cô không, đây tất cả Hạ Vũ Hi đều nhìn vào mắt.

“Cô hi vọng xảy ra chuyện gì?” Anh không ngại giúp một tay, nhưng trước tiên phải cả hai cùng thành thực mới được, nếu không đối với anh họ anh cũng quá không công bằng rồi.

“Tôi -- không có.” Cô nói quanh co. “Tôi chỉ là thuận miệng hỏi một chút, không có ý tứ gì khác.”

Hàn Dĩ Chân lúng túng, lúc này Hạ Vũ Hi nhưng không giúp cô giải vây, thậm chí bắt đầu dậy lên đồng tình với Hạ Quang Hi.

Nghe nói tối hôm qua anh ấy còn đi dạo ở trên đường cả đêm, không biết được tình huống bây giờ thế nào, còn sống không?

“Tổng giám đốc Hạ Vũ Hi, điện thoại di động của anh kêu.”

Hạ Vũ Hi đang muốn mất hồn, điện thoại di động của anh tiếp liền hiện ra điện thoại của công ty Hạ Quang Hi, thật đúng là tâm ý tương thông.

Dưới sự thúc giục của Hàn Dĩ Chân, anh cầm điện thoại di động lên, từ từ ấn xuống nút nói chuyện màu xanh lá cây, lại ngoài ý muốn nghe giọng nói của quản lý bộ phận nghiệp vụ.

“Tổng giám đốc Hạ Vũ Hi, là tôi, giám đốc Trần.” Bởi vì năm anh em họ nhà họ Hạ cũng trên danh nghĩa Tổng giám đốc, người của tập đoàn chỉ đành phải gọi cả tên lẫn họ của bọn họ, thật sự là rất vất vả.

“Tôi nhận ra giọng nói của ông, giám đốc Trần.” Hạ Vũ Hi thân thiết đáp lại. “Ông nhậm chức quản lý ở bộ phận nghiệp vụ, đúng không?”

“Trí nhớ của ngài thật tốt.” Giám đốc Trần nuốt nước miếng. “Tôi chính là giám đốc Trần bộ phận nghiệp vụ, có một việc tôi muốn làm phiền ngài, ngài

có rãnh không?”

“Mời nói.” Đối phương mãnh liệt nuốt nước miếng, dẫn tới Hạ Vũ Hi rất hiếu kỳ.

“Là tình hình này, Tổng giám đốc chúng tôi ngã bệnh, nhưng lại không chịu đi gặp bác sĩ” Đối phương nuốt nước miếng càng lớn tiếng. “Tôi là muốn hỏi ngài, thư ký Hàn có ở đó hay không? Nếu như có, có thể mời cô ấy tới đây một chuyến hay không?”

Thì ra là vậy, mục đích quản lý bộ phận nghiệp vụ gọi điện thoại tới, là muốn mời Hàn Dĩ Chân qua chăm sóc anh họ anh, nơi này của anh lúc nào thì biến thành trung tâm tạm thời chữa bệnh và chăm sóc?

“Ông chờ một chút, tôi mời cô ấy tự mình trả lời.” Anh bất đắc dĩ đứng dậy đưa điện thoại di động giao cho Hàn Dĩ Chân, cô lại một mặt mờ mịt.

“Xin hỏi. . . .” Làm gì đưa điện thoại cho cô.

“Chuyện cô hy vọng xảy ra.” Anh giống như đánh đổ mìn cười với cô, Hàn Dĩ Chân chỉ đành nhận lấy điện thoại di động, tự mình hỏi rõ ràng.

“Alo, xin hỏi vị kia?”

Trước tiên, cô vẫn còn rất ôn hòa trò chuyện cùng đối phương, không có nói mấy câu, giọng điệu bỗng chốc trở nên gấp gáp, hốc mắt ửng hồng.

“Tôi biết rồi!” Cô vội vội vàng vàng cắt đứt điện thoại di động, đưa điện thoại di động trả lại cho Hạ Vũ Hi.

“Gần đây điện thoại di động của tôi trở nên rất lười cuốn, rất nhiều người bình thường sẽ không xuất hiện bắt đầu thích gọi cái số này.” Tỷ như anh họ anh, còn có giám đốc Trần hôm nay; anh tự giễu.

“Tổng giám đốc ngã bệnh.” Hàn Dĩ Chân không để ý tới anh cười lạnh nói, một lòng đều đặt ở trên người Hạ Quang Hi.

“Giám đốc Trần nói anh ấy bệnh rất nặng, cả khuôn mặt đều đỏ.”

“Tôi không có ngã bệnh nha!” Anh cố ý vắn vẹo ý của cô, thử dò xét phản ứng của cô. Hàn Băng Tâm

“Tổng giám đốc Hạ Vũ Hi!” Phản ứng của cô quả nhiên không khiến anh thất vọng, biểu hiện vô cùng kịch liệt.

“Cô muốn đi chăm sóc anh ấy sao?” Anh hoài nghi Hàn Dĩ Chân căn bản không có chú ý tới phản ứng của mình, đó là cảm giác thương người mới đặc biệt lo âu.

“Tôi – muốn!” Lúc này cô không có ăn ở hai lòng nữa, mà nói thẳng ra ham muốn đáy lòng, Hạ Vũ Hi hài lòng gật đầu.

“Vậy thì hãy đi đi!” Anh hào phóng thả người. “Lần này nhất định phải hầu hạ anh Quang Hi thỏa thỏa đáng đáng mới trở về, tôi không muốn nhận thêm điện thoại của anh ấy.” Cả ngày gọi anh chiếm đoạt “Vật của anh ấy”.

“Được, nhất định.” Hàn Dĩ Chân căn bản không biết mình trở về thứ gì, tư thế cầm túi da lên còn soái hơn nữ binh sĩ, theo anh thấy những thứ bệnh khuẩn kia một cũng đừng muốn trốn, cần phải bị tiêu diệt toàn bộ.

“Tạm biệt, tôi lập tức sẽ trở lại.” Hàn Dĩ Chân lại = xông ra ngoài, Hạ Vũ Hi ngay cả cơ hội đáp lời cũng không có, xác định không thấy người cô.

Tạm biệt, lần này cần nắm chặt cơ hội, đem toàn bộ khúc mắc mở ra.

Hạ Vũ Hi hiểu hơn ai khác lần này cô có thể sẽ không trở về, nhưng không sao cả, quan trọng là, hai người bọn họ có thể có một kết cục vui sướng. Về phần thư ký? Tìm thêm một là được, dù thế nào đi nữa anh cả ngày lẫn đêm huy động thư ký.

D

Hạ Vũ Hi hết sức nhìn thông, ngược lại Hạ Quang Hi thành một đũa ngọc nhìn không ra tình yêu, cả ngày ôm đầu than thở.

Đ

Hôm nay lại sốt tới bao nhiêu, 38, 39, hay là 40?

L

Anh sốt mơ hồ, không chỉ Đông Tây Nam Bắc, ngay cả cây kim chỉ trên đồng hồ báo thức cũng nhảy chậm.

Q

Không thể nào, cây kim chỉ sao lại lùi về sau?

Đ

Mặc dù Einstein nói, chỉ cần lớn hơn tốc độ ánh sáng, là có thể tiến hành du lịch thời không. Nhưng anh hoài nghi đây không phải là thật, hiện tại mỗi ngày đều có lý luận mới xuất hiện lật đổ lý luận cũ, coi như Einstein cũng chạy trời không khỏi nắng.

Nhưng anh thật sự rất hi vọng thời gian có thể quay lại, thật hy vọng, thật hy vọng! Như vậy anh có thể sớm một chút thấy rõ tim mình, biết mình thích Jeanie, có lẽ anh vẫn sẽ nói vậy, nhưng ít nhất sẽ không để cô đi, anh thật sự rất nhớ Jeanie. . . . :

“Hạ Quang Hi!”

Xem đi? Anh nhớ cô đến ngay cả lỗ tai của anh cũng bắt đầu xuất hiện nghe nhầm, xuất hiện giọng nói của cô, có thể thấy được anh nhớ cô bao nhiêu.

“Tổng giám đốc!”

Buồn cười chứ? Anh đã bệnh muốn chết, Đông Nam Tây Bắc cũng không phân rõ, vẫn còn tư tư niệm niệm, toàn tâm toàn ý nhớ mong cô, cho là cô ở chỗ này.

“Tổng giám đốc Hạ Quang Hi!”

Cuối cùng, anh thậm chí xuất hiện ảo giác, nhìn thấy cô ngay trước mắt nói chuyện, nghe cô gọi anh Tổng giám đốc. Nhưng Tổng giám đốc của cô sớm đã đổi người, đổi thành Vũ Hi khôn kiếp không có lương tâm đó.

Ô. Em ấy thậm chí ngay cả cô ở nơi nào cũng không chịu nói cho anh biết, ngay mặt thưởng cho anh một cái bẻ môn canh (= không cho khách vào nhà).

“Tổng giám đốc, anh không sao chứ?” Hàn Dĩ Chân ở trước mặt anh kêu thật lâu, anh nửa ngày không có phản ứng, khiến cô vô cùng lo lắng.

“Ô.” Anh thật không phải là cố ý muốn tổn thương cô, chỉ là ghen tỵ, vì sao cô không thể hiểu cảm giác của anh?

“Tổng giám đốc Hạ Quang Hi! !” Anh không có phản ứng thì thôi, còn nước mắt nước mũi đi cùng, dọa sợ Hàn Dĩ Chân, cô chỉ tốt cảm hai vai anh, liều mạng lay anh.

“Tĩnh lại chút, Tổng giám đốc, anh đừng thật sự sốt thành ngốc!” Nhớ tới Hạ Vũ Hi lúc trước cảnh cáo, Hàn Dĩ Chân thật sự khủng hoảng một hồi, anh thật sự thành ngốc.

Phụ nữ bình thường rất yếu ớt, vậy mà một khi gặp tình trạng khẩn cấp sẽ biến thành siêu nhân vô địch, đầu Hạ Quang Hi dường như bị lay chết.

“Jea, Jeanie?” Anh không dám tin nhìn Hàn Dĩ Chân, cho rằng cô là ảo ảnh, nhưng cô không phải, cô rất chân thật.

“Là em” Sau đó, Hàn Dĩ Chân cũng rất cảm động, thật may là anh còn chưa có sốt thành ngốc.

“Thật sự là em” Anh sờ sờ mặt của cô, xác định cô không phải người ngoài hành tinh cải trang, cực kì hưng phấn mà gọi.

“Jeanie!” Cảm tạ ông trời, rốt cuộc lại đem Jeanie trả lại cho anh, cảm tạ ông trời.

“Làm sao vậy --”

“Em trở lại rồi!” Anh kích động ôm lấy cô. “Em trở lại rồi, anh còn tưởng rằng em sẽ không trở lại nữa!”

“Em chỉ đi Hoa Liên.” Cô không hiểu ra sao, không hiểu tại sao anh kích động như thế, chỉ là rất hưởng thụ cảm giác được anh ôm vào trong ngực, tựa như Thiên đường.

“Anh không biết em đi Hoa Liên.” Anh một phen nước mũi một hồi nước mắt. “Vũ Hi tên khôn kia không chịu nói cho anh biết em đi đâu, anh lo lắng muốn chết.”

“Không cho phép nói Tổng giám đốc Hạ Vũ Hi như vậy, anh ấy là người tốt -- anh đi tìm em?” Hàn Dĩ Chân vốn là đang giải thích giúp Hạ Vũ Hi, cũng đang nghe lời của anh quẹo cua trên đường, về mặt hết sức kinh ngạc.

“Dĩ nhiên.” Anh mặt uất ức. “Ngày đó anh vô cùng hối hận, vẫn muốn ngay trước mặt em nói rõ ràng, nhưng em vô duyên vô cớ mất tích, hại anh không thể nào nói.”

“Anh muốn nói gì với em?” Cô chưa từng thấy bộ dáng anh buồn cười như vậy, nét mặt phàn nàn giống như bị ăn hiếp nhiều lắm, trời mới biết cô chỉ là đến Hoa Liên một tuần.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thần Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 10.3

“Anh muốn nói với em anh yêu em.” Không biết có phải vì sốt cao hay không, Hạ Quang Hi hôm nay nói lên những lời này lại đặc biệt trôi chảy, một chỗ cũng không vấp.

“Anh muốn nói với em anh là tên ngốc.” Anh thật rất ngốc, ngốc đến ngay cả thổ lộ cũng sẽ không, đáng đời bị mắng.

“Tổng giám đốc.”

“Không, hãy nghe anh nói, Jeanie, van cầu em để anh nói hết.” Anh dùng ngón tay che môi cô lại, nấn nỉ cô nghe anh nói.

“Vũ Hi nói đúng, anh ngay cả dũng khí thẳng thắn cũng không có. Nhưng anh không phải là cố ý, không biết tại sao, ở trước mặt em anh luôn nói bậy, luôn làm một số chuyện không nên làm, bây giờ nhớ lại đều cảm thấy mình là một đại ngu ngốc.” Ngốc dễ sợ.

“Anh mới không ngu ngốc, chỉ là quá kiêu ngạo.” Hàn Dĩ Chân chỉ ra điểm mù của anh, có phần biện hộ giúp anh.

“Vừa kiêu ngạo vừa ngốc.” Anh lắc đầu. “Anh không chịu thừa nhận thích một người phụ nữ ngoài tiêu chuẩn, không chịu thừa nhận mình thích thư ký của mình. Quan trọng nhất, là anh hậu tri hậu giác (*), anh thậm chí tới phòng quay chụp, mới phát hiện ra mình yêu em”

(*): một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình ko biết, mãi sau mới phát hiện ra

“Anh đã đến phòng quay chụp?” Hàn Dĩ Chân rất kinh ngạc.

“Ngày thứ nhất lúc em chính thức quay chụp, anh liền tới.” Anh xấu hổ thừa nhận.

“Nhưng mà.” Nhưng mà anh giữ bí mật tốt, hiện trường cũng không có người phát hiện.

“Ngay cả như vậy, anh còn liều chết thuyết phục mình, chỉ vì chưa từng thấy qua mặt kia của em, mới có thể động lòng.” Đây chính là vấn đề lớn nhất của anh; ngoan cố.

“Em cũng không định làm model luôn.” Nhớ tới khi đó bọn họ tranh chấp, cô còn lòng trừ sợ hãi, mà còn cảm thấy không giải thích được.

“Anh biết, nhưng anh vẫn ghen tỵ.” Anh hoàn toàn coi bỏ lòng mình, hoàn toàn thổ lộ. “Anh ghen tỵ em và Vũ Hi gần gũi như vậy, cảm ghét cảm giác hợp tác khăng khít giữa hai người, đó là độc quyền chỉ anh mới được hưởng.”

“Em.” Nghe anh nói như vậy, Hàn Dĩ Chân ngược lại có chút do dự. “Thật ra thì, thật ra thì em và Tổng giám đốc Hạ Vũ Hi cũng không phải hợp tác tốt như vậy, vẫn còn có chút vấn đề.”

“Em ấy không mang theo em cùng đi họp.”

“Hả?” Cô kinh ngạc hỏi ngược lại. Hàn Băng Tâm

“Em ấy không mang theo em cùng đi họp.” Anh nhắc lại một lần nữa.

“Anh...anh làm sao biết?” Cô thật cảm thấy rất kinh ngạc, bởi vì Hạ Vũ Hi không thể nào nói.

“Xem báo cáo cuộc họp nha!” Anh cười trả lời. “Nếu như em có tham dự cuộc họp, báo cáo tuyệt sẽ không viết như vậy, nhất định sẽ sinh động hơn một chút.”

Nói anh không hiểu rõ cô, nói anh là đại đầu gỗ, nhưng thói quen của cô anh biết tất cả, cũng có thể tiếp nhận toàn bộ, đây là những người khác không làm được.

“Em thật sự rất muốn mắng anh.” Để cô chờ lâu như vậy, nước mắt Hàn Dĩ Chân đã chảy xuống.

“Em nắng đi, anh thích nghe em mắng anh nhất.” Mắng anh lười, nắng anh không tiến bộ, mắng cái gì cũng được.

“Em muốn mắng anh là đại đầu gỗ, ngay cả em len lén thích anh hai năm cũng không phát giác ra, anh thật rất không tiến bộ.”

Mọi người đều nói trí khôn sẽ lớn lên theo số tuổi, thế nhưng anh lại chỉ biết quay ngược lại, rốt cuộc là xảy ra vấn đề gì?

“Thật xin lỗi, anh rất không tiến bộ.” Mặc dù hơi muộn, nhưng anh vẫn ôm cô vào lòng thật chặt an ủi, bởi thường sai lầm quá khứ phạm vào.

“Thật xin lỗi, để em đợi lâu như vậy.” Anh thật sự rất không nên. “Anh đoán năng lực của anh đối với tình yêu có chút kém, chỉ biết kiêu ngạo.” Đây cũng là bệnh chung của ba anh em bọn họ.

D

“Lại còn nói biệt hiệu 『thần tình yêu』 của anh, thật sự rất mất thể diện.” Lần này đôi một phen nước mắt nước mũi của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng rực giống như phát sốt.

D

“Anh là một thần tình yêu ngu ngốc.” Anh gơ hai tay đầu hàng, vô cùng muốn ném biệt hiệu này ra ngoài, nhưng dường như không ai chịu nhận.

L

“Hơn nữa anh còn bị một người trung tính bất nam bất nữ hấp dẫn, càng mất mặt.” Cô thủy chung không quên được lời anh đã nói, thời thời khắc khắc nhắc nhở anh.

Q

“Tha cho anh được không?” Anh rên rĩ, thật là muốn đập đầu vào tường. “Em không phải người trung tính, quá khứ là anh quá vô lại, anh không phải đã bị trừng phạt?”

D

Hạ Quang Hi chỉ chỉ trán mình.

“Đúng rồi, anh vẫn còn phát sốt!” Lúc này cô mới nhớ tới nhiệm vụ của mình, che miệng kêu to.

“Mau giúp anh hạ sốt.” Anh thật vui mừng rồi cuộc có thể nói sang chuyện khác, không quay quanh người trung tính nữa. “Em có biết, nếu như anh sốt thành ngốc, sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với sự phát triển của tập đoàn.”

“Như vậy tiền lương của em.”

“Có thể sẽ không được phát -- đợi chút, em nói 『 tiền lương của em 』?” Phải hồi lâu, anh rốt cuộc phát hiện dụng ý của cô.

“Ừ.” Hàn Dĩ Chân dùng sức gật đầu. “Em nghĩ em vẫn quen đi chung với anh làm việc, chính anh nói rồi mà! Chúng ta là một đôi trời đất tạo nên, trời sinh sẽ phải ở chung một chỗ.”

“Jeanie!” Hạ Quang Hi đã cảm động đến nói không ra lời, điều này đại biểu tất cả đã mưa tạnh trời trong, cô lại lần nữa trở lại bên cạnh anh.

“Chi là, vẫn phải qua sự đồng ý của Tổng giám đốc Hạ Vũ Hi mới được.” Anh là bà mối của bọn họ, lại là đại ân nhân của cô, không có anh, đến nay cô vẫn chỉ là đứa ngốc hiểu được dưng hiển, không hiểu được tranh thủ.

“Em ấy sẽ gạt đầu đồng ý, anh hiểu em ấy.” Hạ Quang Hi mặt ngoài nói như vậy, thật ra thì trong lòng đánh em họ anh nếu dám không thả người, thì sẽ chú ý vớt em ấy xuống biển làm mồi cho cá mập. Nhưng anh sẽ không ngu ngốc nói cho Hàn Dĩ Chân, nếu không cô lại muốn náo cách mạng.

“Jeanie.” Đã trải qua nhiều như vậy sóng gió, anh mới thấy rõ sự thật.

“Hả?” Hàn Dĩ Chân trừng lớn mắt nhìn anh, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

“Anh yêu em.” Cô rút cuộc lại trở về bên cạnh anh, thật tốt.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxfmxf

“Nhanh nhanh nhanh, Jeanie, anh muốn tới không kịp rồi!”

Không tới chín giờ, Ha Quang Hi chạy như bay tới công ty, một bước vào phòng làm việc liền oa oa kêu to.

Hàn Dĩ Chân lập tức từ trên ghế đứng lên, đưa tay bắt cổ áo anh lại, kéo anh về phía mặt thất, tự mình giám sát anh rửa mặt.

Động tác của Hạ Quang Hi vẫn vững về trước sau như một, dao cạo râu như thế nào cũng cảm không được, Hàn Dĩ Chân nhìn không được, không nói một tiếng lấy đi dao cạo râu trên tay anh, cạo râu cho anh.

“Anh tới ngày hôm qua uống đến mấy giờ?” Cô vừa giúp anh cạo râu, vừa hỏi thăm lịch trình của anh. Thề câu trả lời của anh nếu có sơ xuất, liền một đao từ cổ họng của anh cắt xuống.

“Năm giờ.” Ha Quang Hi mắt bắt đầu đỏ. “Anh anh nói gì cũng không chịu thả người, anh chỉ đánh liều mình bởi quân tử, cùng anh ấy uống tới cùng.”

“Tổng giám đốc Hạ Hân Hi đâu rồi, anh ấy cũng mặc kệ sao?” Câu trả lời của anh khiến cô rất hài lòng, ít nhất anh không phải lăn lộn trên giường phụ nữ nào đấy, nhưng cũng bất bình thay anh.

“Em nói em ấy ư!” Hạ Quang Hi hừ nói. “Tên kia căn bản sẽ không để ý đến anh cả anh, em biết tính cách của em ấy vốn tương đối bản thân, lúc thoải mái nghe em oán trách đôi câu, lúc không thêm để ý người khác, quay đầu liền đi, đâu còn có thể trông cậy vào em ấy.”

“Đây không phải là đặc sắc chung của ba anh em các người sao?” Cô cũng không thừa nhận đây là độc quyền của Hạ Hân Hi, chỉ là rõ ràng hơn anh một chút mà thôi.

“Jeanie! Em rốt cuộc là giúp ai?” Hạ Quang Hi không nhịn được kháng nghị, trải qua nhiều mưa gió như vậy, cá tính có lời nói thẳng của cô hoàn toàn không thay đổi, không có chút tiến bộ nào.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thân Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 10.4

Hàn Dĩ Chân nhún vai, không biết được người nào mới thật sự là không có tiền bộ, anh vẫn là một dạng sẽ không cạo râu.

“Chờ sau khi họp báo kết thúc, anh muốn đến Tổng giám đốc Hạ Vũ Hi công ty giúp một tay mấy tiếng.” Hàn Dĩ Chân rất vất vả mới cạo sạch râu mép của anh, thuận tiện ném keo xịt tóc cho anh.

“Tại sao em còn muốn đi giúp một tay?” Hạ Quang Hi khó chịu cự độ. “Em ấy không phải đồng ý em từ chức, còn nói giống như em không cần hoàn thành trách nhiệm thư ký cũng được, tại sao em còn phải giúp em ấy?”

“Nhưng mà anh ấy cũng nói 『 phải hạnh phúc nha 』!” Nhớ tới Hạ Vũ Hi rộng rãi, Hàn Dĩ Chân sự không nhịn được mỉm cười.

“Hơn nữa anh ấy biết nếu không quở trách em mấy câu, em sẽ lương tâm bất an, anh ấy làm như vậy đều là vì em.” Luôn sẵn sàng.

“Em ấy vì em mới là lạ, em ấy vốn chính là quái nhân.” Hạ Quang Hi uống dấm chua mạnh mẽ, cả bình dấm một hơi rót hết.

“Không tranh luận với anh.” Dù sao thì chỉ biết ghen. “Anh nhanh chuẩn bị tóc xong, em đi ủi áo sơ mi của anh, động tác nhanh một chút.”

Hàn Dĩ Chân bỏ lại những lời này liền xoay người đi làm những chuyện khác, Hạ Quang Hi chỉ đành phải một mình nhìn gương dựng râu trơn mắt, đáng về thật là xấu chết.

Bởi vì đây là tiết mục thường ngày luyện tập, bọn họ không tốn bao nhiêu thời gian đã giải quyết xong tất cả. Chờ Hạ Quang Hi từ mật thất ra, vừa quang vinh chói lọi, bề ngoài đẹp trai đến làm người ta chảy nước miếng. Mà Hàn Dĩ Chân cũng không kém nhiều, người mặc quần màu bạc trang điểm hình như nhiều ý vị phụ nữ một chút, giống nhau khiến người ta nhìn không chớp mắt.

Họp báo đúng mười giờ rưỡi bắt đầu, lần này họp báo trừ công bố lần lượt sản phẩm mới thời gian sắp tới ra ngoài, cũng có một chút tư vị chúc mừng. Bởi vì kênh mua sắm của Hạ Quang Hi bán được, mới mở không bao lâu, cũng đã giành được một phần nhỏ thị trường.

“Các vị ký giả tiên sinh tiểu thư, hoan nghênh mọi người tới tham gia họp báo. 『 Cuộc sống Cupid 』, dưới sự ủng hộ nhiệt liệt của người tiêu thụ cả nước, đã gây dựng được một mảnh giang sơn.”

Suy đoán đương nhiên, Hạ Quang Hi nhất định sẽ thừa cơ hội này mạnh mẽ đẩy mạnh tiêu thụ kênh mua sắm của mình. Vị trí của Hàn Dĩ Chân không thay đổi, vẫn là đứng ở sau lưng anh, như hình với bóng.

“Thời điểm tôi bắt đầu họp báo đã từng nói, 『 cuộc sống Cupid 』 không chỉ là kênh mua sắm, còn mang đến yêu và hi vọng.”

Lại suy đoán đương nhiên, anh nhất định lại làm cách này, mang những danh từ hư ảo kia chuyển ra. Hàn Dĩ Chân vẫn còn cười lạnh một hồi, thần tình yêu này ngay cả lời “Yêu” còn xấu hổ biểu đạt, trừ có thể thỉnh thoảng đùa giỡn ngoài miệng ra, một mũi tên cũng không bắn trúng, khó trách bây giờ nam phóng khoáng nữ oán hận nhiều như vậy, chính anh có vấn đề.

Chỉ là ít nhất anh không mặc áo bào trắng Hy Lạp buồn cười đó nữa, cũng không có đội vào một đầu đại tóc xoắn tựa như chó khách quý nữa, ít nhiều cũng coi là tiến bộ.

Hạ Quang Hi ở trên đài mạnh mẽ bán sức quyến rũ của anh, Hàn Dĩ Chân thì mãnh liệt ở trong lòng đội nước lạnh anh. Mấy chục phút sau, họp báo kết thúc cô theo thường lệ phụ trách giải quyết hậu quả công việc, các ký giả vây quanh.

“Xin hỏi thư ký Hàn, cô cho biểu hiện lần này của Hạ tiên sinh mấy điểm?” Các ký giả lặp lại chiêu cũ, lại muốn cô giúp anh chấm điểm đếm.

“100 điểm.” Lần này cô đã có kinh nghiệm, quyết định không nói lung tung nữa. “Hôm nay biểu hiện của anh ấy vô cùng hoàn mỹ, dường như tìm không ra khuyết điểm.”

“Cô không cảm thấy tóc của anh quá xoắn, hoàn toàn không phù hợp với quần áo sao?” Các ký giả không cam lòng, không thể không từ trong miệng cô moi ra tin tức gì thú vị.

“Không cảm thấy.” Hàn Dĩ Chân mỉm cười, chính là không mắc mưu.

“Nghe nói lần này thành tích tiêu thụ tốt vô cùng, có phải liên quan đến cô hay không?” Các ký giả không hổ là thân kinh bách chiến lão luyện, đường này không thông liền đổi cách thức khác, như nhau có thể đào được tin tức.

“Tôi chỉ giúp biểu diễn qua hai lần, hẳn không có quan hệ trực tiếp quá lớn.” Phương pháp của các ký giả có hiệu quả, Hàn Dĩ Chân quả nhiên dễ xuống phòng bị.

“Cô khách khí rồi, thư kí Hàn.” Các ký giả thừa thắng xông lên. “Nghe nói có rất nhiều công ty tìm cô phát ngôn, chỉ là cô cũng không tiếp nhận, có phải như vậy hay không?”

“Là có mấy công ty tiếp xúc với tôi, nhưng tôi không có hứng thú làm nhân vật công chúng, chỉ muốn an tĩnh lui về vị trí phía sau màn.” Làm thư ký xứng đáng với chức vụ.

“Nói đến nhân vật công chúng, Hạ Quang Hi tiên sinh chính là một nhân vật công chúng điển hình, bề ngoài anh ấy tất cả đều rất hoàn mỹ, trong cuộc sống cũng là bộ dáng này sao?”

Các ký giả vòng tới vòng lui, lại đem đề tài trở về trên người Hạ Quang Hi, lần này cô lại không có phát hiện.

“Trong cuộc sống anh ấy mới không phải bộ dáng này, căn bản là quý lười biếng.” trực giác của Hàn Dĩ Chân phản ứng, máy hát vừa mở ra liền đóng không được.

“Nói như thế nào?” Các ký giả cảm thấy cực hứng thú, mỗi người mài dao sên soẹt, thề nhất định không thể không viết ra một bài báo đặc sắc.

“Anh ấy cũng không đánh răng, cũng không rửa mặt, còn sẽ không cạo râu.” Hàn Dĩ Chân không có phát hiện cạm bẫy, bắt đầu quở trách Hạ Quang Hi không đúng

“Sẽ không chọn cà vạt, không biết phối quần áo, hoàn toàn không có khái niệm sắc thái. Nếu như anh ấy không có tôi ở bên nhìn chăm chăm, đại khái mỗi ngày đều sẽ như hán tử say -- các người không nên viết những thứ này vào, tôi chỉ là tùy tiện nói một chút.” Hàn Dĩ Chân cảm râm thật lâu mới phát hiện tình huống không đúng, nhưng là đã không kịp rồi.

“Ồ! Thì ra là như vậy, chúng tôi hiểu rồi.” Hạ Quang Hi là một quý lười biếng, mỗi ngày đều lười thôi vô cùng, còn không bằng hán tử say.

“Các người không cần loạn viết nha!” Cô không yên lòng dặn dò.

“Nhất định nhất định.” Các ký giả cùng kêu lên gật đầu.

Buổi sáng hôm sau, các nhà báo trang giải trí lập tức xuất hiện tin tức này, hơn nữa thêm mắm thêm muối vào lời cô nói ngày hôm qua, viết linh tinh một trận.

Thư ký Hàn Dĩ Chân của Hạ Quang Hi bày tỏ, mỗi ngày anh đều không đánh răng, không rửa mặt, không cạo râu. Bề ngoài của anh tất cả đều là giả dối, chân thật anh là quý lười biếng không hơn không kém, lại có bệnh mù màu nghiêm trọng, màu gì cũng trộn cùng một chỗ.

Viết báo vô cùng đặc sắc, đây có nghĩa là vạch trần diện mạo thực của Hạ Quang Hi. Mặc dù không có báo viết đến không thể chịu nổi, nhưng mặc cho những cô gái ngưỡng mộ anh đều muốn tan nát cõi lòng. Quý công tử họ thêm thương thật lâu, lại là một quý lười biếng, còn bị bệnh mù màu nghiêm trọng.

Những báo này tỷ suất đặt tương đối cao, cửa hàng tiện lợi nhìn thấy, gia đình bình thường nhìn thấy, tất cả bộ phận cao ốc văn phòng nhìn thấy, công ty Hạ Quang Hi dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Mỗi nhân viên trong công ty một tờ báo, một phen đồ mồ hôi lạnh cho Hàn Dĩ Chân, rất sợ ông chủ bọn họ nhất thời xúc động sa thải cô, bọn họ lại có khổ để ăn.

Quả nhiên chưa đến mấy phút sau, phòng làm việc của Hạ Quang Hi liền truyền ra một tiếng rống to -- “Hàn Dĩ Chân, em bị sa thải! !”

Hàn Dĩ Chân nhún nhún vai, ném tờ báo vào thùng rác, tiếp tục dọn dẹp sạch sẽ mặt bàn, cẩn thận lau lau một hồi, cầm túi lên đi.

【toàn văn hoàn】

Biên chú: Đề cập đến câu chuyện tình yêu của Thiên đế Hạ Vi Hi và Bùi Mật Tuyết, mời xem [Chúng thần fall in love] một trong Hoa Điện 888《 từ bình Thiên đế 》.

lời cuối sách

Phát một thời gian bệnh lười thật dài, rốt cuộc lại hoàn thành một quyển sách, quyển sách này nam nữ chính có chút số khổ, Hạ Quang Hi • Hàn Dĩ

Chân, tôi thực xin lỗi các người

Gần đây giới tiểu thuyết ngôn tình hơi náo nhiệt, chỉ là không phải sáng tác thân thiện, mà là phong trào sao chép lệch lạc nổi dậy.

Trước kia, phải mấy năm mới có thể xảy ra một sự kiện sao chép tương đối rung động, hiện tại không cần, một năm tiếp theo xuất hiện vài món, tần số cao, làm người ta nhìn mà than thở.

Sáng tác, vốn là một chuyện cực khổ. Hơn nữa tất cả hạn chế ở ngôn tình tiểu thuyết, càng có vẻ khó khăn hơn, thế nhưng vẫn không thể lấy có lấy ra khi sao chép lại.

Bản lĩnh không có, ngay cả văn phong nét bút. Hoặc là nói, không tin tưởng chính mình, thì không cần viết nữa đi, đánh cắp sáng ý của người khác là hành động đáng thẹn nhất.

Từ khi tôi bắt đầu viết tiểu thuyết tới nay, liền không nhìn tác phẩm của người khác nữa. Bởi vì tôi biết năng lực của mình đối với chữ viết hấp thu rất mạnh, rất dễ dàng trong lúc vô tình hút lấy chữ viết tôi cho là có cảm giác, làm quý cũng không nhìn, tránh khỏi phiền phức này. Tôi rất yêu sách tài liệu, cũng thích cứ nhắc nghiên cứu trong báo cáo tìm linh cảm, hơn nữa cá nhân tôi cho là, một tác giả có tài hoa, nếu có thể chuyển hóa các loại sử liệu cứng rắn thành chuyện xưa làm người ta lộ vẻ xúc động, mới có thể xưng là một tác giả tốt. Nếu không mỗi lần đến son cùng thủy tận, đều muốn dựa vào đọc tác phẩm của người khác mới có thể đạt được động lực mới, nói hoa mỹ là “Tham khảo”, nói trắng ra thật ra thì chính là đánh cắp idea của người khác, là người tôi khinh thường nhất.

Lời cuối sách viết rất nghiêm túc như vậy, thật có điểm làm mất vui, nhưng mà đây là lời tâm huyết của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Thân Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.